

1

โลกไม่กลมแต่เป็นพรหมลิขิต

ร่างบอบบางของหญิงสาวที่มีเรือนร่างสมส่วน ผิวขาวเนียน ละเอียดยกกำลังพลิกตัวหนีบางอย่างที่พาดทับอยู่บนตัวด้วยความรำคาญ เธอรู้สึกง่วงงุนไปหมดจนไม่อยากตื่น แต่ความรู้สึกที่หนักและปวดระบม ที่กลางลำตัวก็ทำให้ต้องปรือตาตื่นขึ้นมา

มิลินเบิกตากว้างด้วยความตกใจ ลืมความปวดเมื่อยตามตัว เมื่อไล่สายตามองลงไป

ท่อนแขนกำยำของใครคนหนึ่งกำลังก่ายกอดเธออยู่ ลำแขนนั้น เป็นมัดกล้ามเนื้อกำยำเหมือนของบรูซ แถมยังเปลือยเปล่าไปจนถึงช่วงไหล่ แขนอก ลำตัว และ...และทุกอย่างที่มนุษย์ผู้ชายปกติควรจะมี

“กรี๊ดดด”

เสียงหวีดร้องดังทำให้เจ้าของท่อนแขนปริศนาลืมตาตื่นขึ้นมา เขาดูง่วงงุนในที่แรกแต่ตั้งสติได้อย่างรวดเร็ว

“ตื่นแล้วเธอ นอนต่ออีกหน่อยเถอะ” เสียงนั้นแผ่วเบาราวกับ ยังไม่หลุดออกมาจากลำคอ

“ฉันไม่นอน ที่นี้ที่ไหน” มิลินผลึกมือแกร่งที่เอื้อมมากอดออกไป ดวงตาคู่สุกใสตอนนี้ตื่นตระหนกกว่าดมองรอบๆ มันไม่ใช่ห้องของตัวเอง แต่มันคือห้องสุทในโรงแรมที่พี่สาวเปิดไว้ให้ และเมื่อสังเกตตัวเองชัดๆ จึงพบว่าเธอไม่มีอะไรปกปิดร่างกายเลย

“กรี๊ดดด”

บรูซปริศนาที่มีใบหน้าหล่อเหลาคมคายเกินกว่าผู้ชายทั่วไปที่มีมิลิน เคยเห็นขยี้ผมอย่างรำคาญเมื่อได้ยินเสียงกรี๊ดร้องเป็นรอบที่สอง

“จะร้องทำไมเนี่ย”

“แกเข้ามาในห้องของฉัน”

“ห้องนี้ห้องของผม”

“ไม่จริง” มิลินตอบกลับเสียงดัง แล้วรีบทวนความจำในทันทีว่า
ทำไมเธอถึงมาตกอยู่ในสภาพเช่นนี้

เมื่อคืนเธออยู่ในงานเลี้ยงสละโสดของพี่สาว เธอสนุกสุดเหวี่ยง
รับแก้วค็อกเทลจากบรรดาเพื่อนพี่สาวที่ต่างคอยแข็งเป็นคอกองแดง
มาดื่มพรวดๆ จนเมามาย โดยลืมไปว่าเธอยังห่างชั้นกับพวกเขา แต่
จำได้ว่าก่อนจะเมาหลับไปนั้น พี่สาวฝากให้เพื่อนสนิทพามาส่งที่ห้องพัก
ของโรงแรม

แต่ทำไมถึงเป็นแบบนี้ไปได้ มิลินตัวต๋อไปยังคนที่นอนข้างๆ
ที่ก็รับพูดขึ้นเสียงเซ็กซี่ทันที

“คุณจะเรียกค่าตัวเพิ่มใช่ไหม ผมยอมจ่ายให้ก็ได้ เพราะเมื่อคืน
คุณก็บริการผมได้ถึงใจดี”

มิลินกำลังจะกรีดใส่หน้าเขาเป็นรอบที่สาม แต่ถูกมือหนาเอื้อมมา
ปิดปากไว้ก่อน

“ห้ามร้องกรี๊ดๆ อีก เพราะผมรำคาญ คนอะไรตัวเล็กนิดเดียว
แต่เสียงแหลมเป็นบ้า” เจษภรณ์พูด ทำให้คนที่ถูกปิดปากและเพิ่งถูกด่า
ถลิ่งตาใส่ด้วยความโกรธเกรี้ยว

มิลินมองคนที่เพิ่งได้ความสาวของเธอไปง่ายๆ ไม่ต้องให้เขา
พูดซ้ำเธอก็รู้สาเหตุที่ร่างกายปวดเมื่อยขนาดนี้ ยิ่งมองลงไปตามเนื้อตัว
ก็ยิ่งต้องกัดปากแน่น มีแต่รอยแดงระเรื่อเต็มไปหมด

“ไอ้คนบ้ามันใช้จันร่างกายเราอย่างหนัก”

“แกเป็นใคร” มิลินทวาดถาม

“ผมเหรอ” เขาถามกลับมาด้วยน้ำเสียงเซ็กซี่

“ก็ใช่ล่ะสิ”

มิลินเตรียมขยับมือจะฟาดใส่หน้าคนที่ยังนอนสบาย แต่ร่างสูง

กำยำขยับตัวลุกขึ้นแล้วจับข้อมือเธอไว้ด้วยความรวดเร็ว

“จะลงไม้ลงมือกันเลยหรือ” เขาตอบเสียงหงุดหงิด ดวงตาคู่คม มองคนที่นอนด้วยก้นมาทั้งคืนด้วยความพอใจ เจษภรณ์ผ่านผู้หญิงมามาก ไม่เคยมีเช็ทส์กับใครแล้วมีความสุขเท่ากับคนช่างกรีดตรงหน้า อีกทั้งเธอคนนี้ก็สวยทั้งยามหลับยามตื่น

“ปล่อยมือฉัน” น้ำเสียงกตัญญูกับน้ำตาที่คลอหน่วยทำให้เจษภรณ์ ขมวดคิ้วด้วยความสงสัย

ถ้านี่คืออาชีพของเธอทำไมต้องแสดงเยาะขนาดนี้ ยิ่งเห็นแววตา เสียใจและท่าทางอยากกินเลือดกินเนื้อก็ยิ่งทำให้หัวคิ้วเข้มขมวดเข้าหากันแน่น

เขาแยกออกว่าอะไรคือการแสดงหรือว่าเรื่องจริง แล้วกับคนตรงหน้าเขานี้คืออะไรกันแน่ แต่ตอนนี้สิ่งที่ตั้งสายตามากที่สุดคือดวงหน้ารูปไข่ สวยสะอาด ดวงตากลมโตรับกับปากอิมได้รูป เป็นดวงหน้าที่เขารู้สึกคุ้นตา...

“มิลิน” เขาพิมพ์ชื่อนั้นกับตัวเอง แต่เจ้าของชื่อไม่หันได้ยิน เพราะกำลังอยู่ในอารมณ์โมโหสุดขีด

“แกข่มขืนฉัน”

“ผมไม่ได้ข่มขืนคุณ” เขาตอบกลับแล้วจ้องหน้าสวยๆ นั้น อย่างไม่วางตา คุ่นกับใบหน้านั้นมาก แต่จะใช้คนคนเดียวกันหรือเปล่า เขาไม่แน่ใจ

“ไอบ้า แกไม่ใช่สุภาพบุรุษ”

“กรุณาพูดให้สุภาพด้วย ในเมื่อผมกำลังพยายามอธิบายให้คุณฟังอยู่ตอนนี้” เจษภรณ์หรีตาลงมองแล้วก็นึกมันเขี้ยวคนที่สวยไปทั้งตัว “หรือว่าอยากสนุกต่อ”

“คนแล้ว นี่มันห้องของฉัน แกเข้ามาในห้องของฉันแล้วก็ข่มขืนฉัน ฉันจะไปแจ้งความให้ตำรวจมาจับแก” มิลินไม่ฟังคำอธิบาย น้ำตาลอ

เต็มสองเบ้าด้วยความเสียใจ ร่างบอบบางตั้งท่าจะลงจากเตียง แต่เสียงทุ้มหนักของคนข้างๆ ก็ดังขึ้น

“เดี๋ยวก่อนคุณ ต่ำกันเสร็จแล้วจะมาซึ่งหนีไปแบบนี้ง่ายๆ ได้ยังไม้ง”

มิลินจ้องหน้ากลับ เจษภรณ์จึงโน้มหน้าเข้าไปใกล้คนสวยจนได้กลิ่นน้ำหอมอ่อนๆ มันเป็นกลิ่นน้ำหอมของเขาสวมกับเธอ

“นี่มันห้องของผม คุณต่างหากที่เข้ามานอนกับผมในห้องของผมเอง” ประโยคทำยคนหล่อเน้นเสียงหนักแน่น

มิลินถลึงตาใส่จนแทบจะหลุดจากเบ้า “คุณพูดว่าอย่างไรนะ”

“เปลี่ยนสรรพนามจากไอ้บ้าเป็นคุณแล้วเหอ ผมบอกว่าห้องนี้คือห้องของผม ผมเปิดห้องนี้ไว้นอนพัก ส่วนคุณเข้ามานอนในห้องของผมเอง มานอนบนเตียงผม แถมยัง...”

“ยังอะไร”

เจษภรณ์เลิกคิ้วขึ้นสูง เป็นทำนองว่าจะให้บอกจริงเหอ เมื่อคืนอีกฝ่ายเมามาก แต่ก็ก่อกวนเขาไม่หยุด ปีนขึ้นมาร่อมบนตัวเขาแล้วทำให้เขาหมดความอดทนทุกอย่าง “ก็ชวนผมเล่นกิจกรรมบนเตียง”

มิลินหน้าแดงก่ำ “ไม่จริง”

“ผมไม่ใช่คนที่กินในที่ลับแล้วเอามาไขในที่แจ้ง แต่คนที่ผมคุยด้วยคือคุณ ซึ่งไม่ใช่คนอื่น เพราะฉะนั้นผมจะปฏิบัติให้คุณตั้งแต่ต้นอีกรอบก็ได้ว่าเราทำอะไรกันบ้าง เพื่อคุณอาจจะลืมไปแล้ว”

“คนเลว อย่าเข้ามาใกล้ฉันนะ” มิลินเกลียดสายตากรุ้มกริ่มนี่ที่สุด หึ่งน้ำเสียงของเขาก็โลมเลียจนเธออยากจะตะกุกหน้าหล่อๆ นั้นให้เสียโฉม “ฉันจะแจ้งความ”

“ก่อนจะแจ้งความลองทบทวนความจำของตัวเองให้ดีๆ ก่อนไหม ผมมีเวลาให้คุณคิดทั้งวันว่าคุณทำอะไรกับผมบ้าง เพื่อว่าคุณจะจำได้” คนพูดบอกอย่างสบายใจแล้วเอนตัวลงนอนต่อ

ริมฝีปากอímของมิลินถูกกัดไว้แน่น พยายามคิดทบทวนถึงเหตุการณ์เมื่อคืน เธอจำได้ร่างๆ ว่าเหมือนอยู่ในความฝัน เธอนอนหลับไม่สนิท ถูกกอดรัดพิศเหวี่ยงทั้งคืน

“นี่ก็ออกแล้วใช่ไหมครับคนสวย”

“ฉันนี่ก็ไม่ออก” เธอรีบเถียง ใครจะไปยอมรับเรื่องแบบนั้นกัน แต่ว่าถ้าเธอกับเขามีอะไรกันจริงแล้วเธอถูกพามาที่นี่ได้อย่างไร แต่เขาก็ยืนยันว่าที่นี่คือห้องเขา ถ้าเขาพูดจริงก็หมายความว่าเมื่อคืนพี่เมย์พามาส่งห้องผิด หรือคิดอีกที่เขาต่างหากที่เมาเข้าห้องผิด

“ห้องนี้ห้องของคุณแน่หรือ”

เจษภรณ์กัดยิ้มก่อนตอบ สงสัยคนสวยจะคิดว่าเขาเป็นฝ่ายเมาเข้าห้องผิด “ใช่” จากนั้นเธอก็รีบวิ่งไปหยิบกุญแจห้องมาซู่ให้ดูประกอบ

มิลินจ้องคีย์การ์ดนั้นราวกับเป็นของที่มาจากนอกโลก ห้องเลขที่ 609 แต่ห้องของเธอเลข...มิลินขมวดคิ้วครุ่นคิด 606

“นะ ฉันเข้าห้องผิดงั้นหรือ”

เจษภรณ์ขมวดคิ้ว ขณะที่มิลินเห็นเขามองมาก็ยิ่งรู้สึกอายจนทำอะไรไม่ถูก “ฉันเมาจำอะไรไม่ได้เลย”

“สุดท้ายจบที่จำอะไรไม่ได้ซะงั้น”

“ก็มันจริงนี่ ฉันจำไม่ได้”

มิลินสะบัดหน้าพริต ทั้งเจ็บตัวทั้งอับอาย ความรู้สึกตอนนั้นคืออยากออกไปจากห้องนี้ให้เร็วที่สุด เธอขยับตัวจะลง แต่ร่างกำยำเปล่าเปลือยขยับมารั้งแขนกลมกลิ้งไว้

“เดี๋ยวก่อนคุณ”

“อะไร” มิลินตัววัดสายตากลับมามองมือแกร่งที่จับท่อนแขน เมื่อเขาไม่ยอมปล่อยง่ายๆ จึงเลื่อนสายตาดูขึ้นไปจนสบเข้ากับสายตาเขาก็คือคู่่นั้น จู่ๆ หัวใจดวงน้อยก็สั่นหวิวขึ้นมา เพิ่งเห็นว่าดวงตาของอีกฝ่ายมีสีน้ำตาลอ่อนเหมือนบรันดี คิ้วเข้มราวกับปีกกา ปากหยักลึกสีสด

ได้รูป สรูปได้ว่าเป็นผู้ชายที่หล่อเพอร์เฟกต์ที่สุดที่เคยเห็นมา

“ที่แรก ผมคิดว่าคุณเป็นผู้หญิงที่ถูกส่งมา ก็เลย...” จัดการกิน
เต็มคราบ คำนี้เจาะกรณไม่ได้พูดออกไป แต่เขาคิดในใจ

มิลินกระซอกมือกลับ “ฉันไม่ใช่ผู้หญิงแบบที่คุณเข้าใจ ฉันมา
งานเลี้ยงแล้วขึ้นมานอนพัก หลังจากนั้นก็ถูกคุณ...” มิลินพูดไม่จบ
เพราะเหมือนมีก้อนอะไรมาจุกที่ลำคอ น้ำตาคลอแต่ก็ฝืนกดมันไว้ได้

เจษกรณขมวดคิ้ว เขาเองก็ทำอะไรไม่ถูก เมื่อคืนเขาเมามาก
และคิดว่าอีกฝ่ายเป็นผู้หญิงที่ถูกส่งมา เธอยั่วเย้ามีเสน่ห์จนเขาอดใจ
ไม่ไหว ปกติเขาไม่เคยหลุดการควบคุมเท่านี้มาก่อน แต่ไม่รู้เพราะอะไร
พอเป็นผู้หญิงคนนี้ก็ทำให้เขาอยากกระโจนเข้าไป

มิลินไม่รู้จะทำอย่างไรดีกับความช่วยครั้งนี้ นอกจากทำใจแล้ว
ปีนลงจากเตียงจะกลับบ้าน แต่ต้องหยุดชะงักตอนที่เท้าถึงพื้นเพราะ
รู้สึกเจ็บที่หว่างขา เธอหันหน้ามองเขา รู้โดยอัตโนมัติว่าเมื่อคืนร่างกาย
คงถูกใช้งานอย่างหนัก

มิลินกัดริมฝีปากแล้วสะบัดศีรษะกลับมา รีบมองหาเสื้อผ้า
โชคดีที่มีนห่อนไม่ไกลจากเตียง รีบคว้ามันมากอดแล้วมองหาห้องน้ำ
เพื่อไปผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าโดยไม่สนใจคนที่อยู่ข้างหลัง

ร่างกายนางของเจษกรณลุกขึ้นมาแต่งตัวบ้าง เสร็จแล้วก็นั่งรออยู่
ปลายเตียง ไม่นานเสียงประตูห้องน้ำก็เปิดออก เจษกรณเห็นร่างที่โผล่
ออกมาแล้วอดยิ้ม เพราะผมหยิกเป็นลอนของสาวน้อยดูพูนิดๆ แต่
น่ารักเป็นบ้า ดูเซ็กซี่แต่ก็มีความไร้เดียงสา

เจษกรณยกมือลูบคาง ก่อนจะถามเสียงทุ้มต่ำออกไป

“คุณพักอยู่ที่ไหน ผมจะไปส่ง”

มิลินไม่รู้ว่าจะควรโกรธหรือรู้สึกอย่างไรดี ยิ่งเขาถามดีๆ มันก็
กลับกลายเป็นความโกรธเสียมากกว่า “ไม่ต้องส่ง ฉันกลับเองได้”

เจษกรณอยากรับผิดชอบ ร่างสูงลุกขึ้นเดินตามคนที่มุ่งหน้า

ไปที่ประตู มิลินถูกเขาขวางไว้จึงขึงตาใส่ “ไม่ต้องตามมา ถ้าห้องนี้เป็นของคุณก็เป็นความผิดฉันเอง ส่วนคุณมันก็เป็นผู้ชายที่เอาเปรียบผู้หญิง”

“...”

มิลินตวาดออกไปแล้วค่อยรู้สึกดีขึ้น อย่างน้อยนี่คงเป็นสิ่งเดียวที่เธอทำได้ ใบหน้าสวยสะบัดหนีด้วยความโกรธปนเสียใจ เห็นเขาไม่พูดอะไรอีก ก็เดินหลบออกไป เจษภรณ์มองตาม แล้วเดินไปขวางหน้าไว้อีกครั้งไม่ยอมให้อีกฝ่ายออกไป

“เดี๋ยวก่อน” เขาโหม่งหน้าลงไปถาม

“อะไรอีก มาขวางฉันไว้ทำไม บอกแล้วไงว่าฉันช่วยเองที่เข้าห้องผิด”

“บอกมาก่อนว่าคุณชื่ออะไร ผมอยากรู้ว่าอย่างน้อยผู้หญิงที่ผมมีอะไรด้วยเธอเป็นใครกันแน่” ดวงตาสีบรันดิของเจษภรณ์จ้องแน่วนิ่ง เขาคุ่นหน้าเธอมากๆ แต่อยากลองถามให้แน่ใจว่าจะใช้คนคนเดียวกันไหม

มิลินจับน้ำเสียงเขาได้ว่าไม่ได้โกรธที่เธอตวาดใส่เลยสักนิด ตรงข้ามเขาเหมือนจะพยายามทำความเข้าใจเหตุการณ์

“มันจำเป็นด้วยหรือไง”

“คุณว่าไม่จำเป็น?”

“ใช่...ไม่จำเป็น”

“ถ้าคุณบอกว่ามันเป็นเรื่องชวยก็แสดงว่าคุณไม่ได้ตั้งใจให้มันเกิดเรื่องแบบนี้ ดังนั้นผมคิดว่าผมควรมีส่วนรับผิดชอบในเรื่องนี้ไม่มากก็น้อย”

“ฉันไม่ต้องการให้คุณรับผิดชอบ เข้าใจไหมคะ” มิลินมองเขาด้วยแววตาผิดหวังในตัวเอง อยากจะโกรธอีกฝ่ายด้วยที่เอาเปรียบ แต่เธอก็โกรธตัวเองมากกว่าที่ไม่ดูแลตัวเองให้ดี

“อืม” เจษภรณีไม่ยอมกอดต้นคนตรงหน้าอีก เขาตอบตกลองพลางมองสำรวจ หญิงสาวของเขาไม่ใช่ผู้หญิงที่ถูกส่งขึ้นมา แต่น่าจะมีความผิดพลาดบางอย่างเกิดขึ้นกับเธอมากกว่า เขาเองก็มีความรับผิดชอบมากพอ ในเมื่อทำอะไรลงไปแล้วก็พร้อมจะรับผิดชอบ

“ผมแค่อยากทำให้ทุกอย่างมันดีขึ้น” เขาอธิบาย

คราวนี้มีลินจ้องหน้าเขาตรงๆ มันไม่มีอะไรดีขึ้นได้อีกหลังจากผ่านเมื่อคืนมา “ฉันจะพูดอีกครั้งนะคะว่าเรื่องเมื่อคืนฉันโมโหมากมันเป็นเรื่องขวยที่สุดในชีวิตที่ถูกคุณเอาเปรียบหน้าตาเฉย แล้วฉันก็ทำอะไรไม่ได้เลยนอกจากทำใจ”

ดวงตาคมกริบของเจษภรณียังคงดำดิ่ง มินิไม่รู้ว่าเขาคิดอะไรอยู่ สำหรับคนแปลกหน้าที่เพิ่งเจอกันและเพิ่งผ่านเรื่องบ้าๆ มาเมื่อคืน เธอเดาไม่ถูกว่าเขาคิดอะไรและไม่อยากรู้ด้วย

“เอาละ ตอนนี่เรื่องหนึ่งที่ผมรู้จักคือคุณโกรธผมมาก เพื่อยืนยันความคิดของผมว่าพร้อมจะรับผิดชอบ อย่างน้อยผมก็จะบอกชื่อของผมไว้ เผื่อคุณอยากติดต่อกลับมา ผมชื่อเจษภรณี นี้นามบัตรของผม” เขาเดินไปหยิบนามบัตรที่ติดอยู่ในกระเป๋าเสื้อต่างค์กลับมายื่นให้ แต่ถูกสายตาของมินิมองผ่านราวกับเป็นแค่ผงฝุ่น

“...”

เจษภรณีขยับเข้าไปใกล้ เขาไม่เข้าใจผู้หญิงคนนี่จริงๆ ไม่เรียกร้อง ไม่ยื่นข้อเสนอ ทำให้เขายิ่งสนใจมากขึ้นไปอีก ขณะที่มินิขยับหนีถึงใครต่อใครจะบอกว่าเธอดูเป็นหญิงมั่น แต่เอาจริงแล้วเธอไม่ได้มันใจไปทุกเรื่อง

มินิหลุบตาลงเพื่อตัดปัญหา “ฉันจะบอกชื่อคุณก็ได้ ถ้าหากคุณสัญญาว่าจะไม่ขวางฉันอีก”

“ผมตกลง”

“ฉันชื่อมาลี ทำงานเป็นนักร้องที่โรงแรมที่นี่”

เจษภรณ์เก็บนามบัตรที่คิดจะให้อีกฝ่ายแล้วเอาลิ้นดูดกระดาษแข็ง
“มาลีนั่นหรือ”

“ใช่ มาลี คราวนี้รู้ชื่อฉันแล้วก็ถอยไปได้แล้ว”

เจษภรณ์พาร่างกายขยับถอยให้ มิลินจ้องเขาเป็นครั้งสุดท้าย
ก่อนจะพาตัวเองวิ่งออกไปตามทางเดินที่ตรงไปยังลิฟต์ เมื่อเข้าไป
ในลิฟต์ได้แล้วความแข็งแรงที่มีทั้งหมดเมื่อครู่พลันหายไปทันที

ร่างบอบบางทรุดตัวลงอย่างหมดแรง มือเรียวยกป้ายน้ำตา
ที่ไหลออกมาด้วยความโมโห แต่ก็รีบยกมือเช็ดมันออก จะทำอย่างไรได้
ก็ไม่ระวังเอง เมื่อคืนไม่น่าเมจจนจำอะไรไม่ได้เลย แต่ทำไมพี่เมย์ถึงพามา
ผิดห้องได้นะ

ขณะที่คนนอกห้องยังเสียใจ คนในห้องยังยืนครุ่นคิด ผู้หญิง
คนนั้นหน้าตาเหมือนมิลินคนที่เขาแอบชอบมาก แต่ว่าเธอบอกชื่อมาลี
ตกลงเธอเป็นใครกันแน่ เจษภรณ์ขมวดคิ้ว เขาต้องการคำตอบให้ได้

ภายในบ้านวงศ์จรัสกุล หญิงต่างวัยสองคนที่นั่งอยู่บนโซฟา
สีเบจต่างมีสีหน้ากระวนกระวายใจพอๆ กัน กระทั่งได้ยินเสียงรถแท็กซี่
จอดที่หน้าประตูรั้วและเห็นว่าใครเดินลงมา ก็ทำให้ทั้งสองต่างผ่อน
ลมหายใจโล่งอกออกมา

นางสีนินาภรรยาขมวดใจเมื่อเห็นลูกสาวคนเล็กเดินเข้าบ้านมา
อย่างปลอดภัย มิลินไม่ลืมบอกให้สาวใช้จ่ายเงินค่าแท็กซี่ให้เพราะเธอ
ไม่มีเงินติดตัว

“หายไปไหนมา” เสียงมารดาทักที่สาวถามขึ้นพร้อมกัน

ลิตาผู้เป็นพี่สาวร้อนใจไม่น้อยกว่ามารดา เพราะน้องสาวคนเดียว
หายไปจากห้องพักในโรงแรมที่เธอใช้จัดงานปาร์ตี้สละสลวย เธอให้
เมย์รดาพามิลินที่เมามากไปพักยังห้องที่จองไว้ใช้แต่งตัว ตอนนั้นเธอ
จะพาขึ้นมาเอง แต่พอดีอีควอร์ธน์แฟนหนุ่มมาเรียกไว้ เมย์รดาเห็น

จึงอาสาพาไป เธอเห็นว่าเมย์รดาทัศนีสวมคุ่นเดียวกับมิลิน จึงวางใจให้เพื่อนพาไปพัก

กระทั่งจบงาน กลับมาบ้านในตอนตีหนึ่งจึงรู้ว่าน้องสาวยังไม่กลับ เธอกลับไปโรงแรมไปยังห้องพักที่เปิดไว้ก็ไม่พบว่ามิลินอยู่ที่นั่น พอโทรถามเมย์รดา ก็บอกว่าพามิลินมาไว้ที่ห้องนั้นแล้วจริงๆ ลิตาร้อนใจ รบกวนให้ทางโรงแรมเปิดกล้องวงจรปิดให้ดู แต่ทางโรงแรมบอกว่า ต้องใช้เวลา เนื่องจากการเปิดกล้องวงจรปิดดูนั้นต้องมีหมายจากทาง ตำรวจหรือต้องได้รับอนุมัติจากทางกรรมการผู้จัดการของโรงแรม เสียก่อนถึงจะเปิดให้ดูได้

ทางเลือกแรกนั้นลิตาและมารดายังไม่อยากใช้ในตอนนั้นเพราะกลัวว่ามิลินจะเสียชื่อเสียง จึงตั้งใจจะเลือกทางเลือกที่สอง ทว่ามิลิน ก็กลับมาถึงบ้านก่อน

มิลินมองมารดา กับพี่สาวอยู่ครู่ก่อนจะหลุบตาตอบ “มีไปเที่ยวต่อกับเพื่อนค่ะ”

“ไปเที่ยวต่อกับเพื่อน หมายความว่ายังไง” ผู้เป็นมารดา กับพี่สาวถามออกมาพร้อมกันอีกครั้งราวกับนัดกัน

มิลินสลับมองคนทั้งคู่ ถึงแม่ไม่ยากโกหก แต่ก็ไม่อยากให้มารดา กับพี่สาวไม่สบายใจ ไม่อยากให้รู้ว่าเธอพลาดทำให้กับผู้ชายแปลกหน้า จากความประมาทเลินเล่อของตัวเอง

“ก็...มีบอกพี่มั้งแล้วว่า มีไม่ได้เมา มาก พอพี่เมย์มาส่ง มีกลับไป ลักพักก็ตื่นแล้วเลยอยากไปเที่ยวต่อ”

ลิตาขมวดคิ้ว หริ้ตามองน้องสาวอย่างไม่เชื่อ “แต่กระเป๋ามีอยู่กับพี่จะออกไปเที่ยวต่อได้อย่างไร อยู่มาโกหกพี่นะมี”

มิลินแสสร้งถอนหายใจ “ก็เพื่อนมีมารับไง มีชี้แจงตามหาพี่มั้ง ก็เลยไปกับเพื่อนเลย”

“เพื่อนมารับ...แต่โทรศัพท์มีอยู่ในกระเป๋ากับพี่”

“มีเยี่ยมโทรศัพท์ของโรงแรมค่ะ แต่ถ้าพี่มั้งไม่เชื่อว่ามีไปกับเพื่อน
ไว้มีจะพาเพื่อนๆ มาให้พี่มั้งซักฟอกที่บ้านรายตัวเลยดีไหมคะ” มิลิน
บอกแล้วรอฟังคำตอบด้วยใจลุ้นระทึก

ลิตาจ้องน้องสาวครุ่นหนึ่งก่อนตอบ “ไม่ต้องหรอกจ้ะ พี่เชื่อมี
แต่ก็น่าจะโทร.มาบอกพี่กับแม่สักหน่อย”

“มีขอโทษค่ะ” มิลินบอกเสียงสลดพร้อมกับผ่นลมหายใจโล่งอก
ที่พี่สาวไม่ซักฟอกเรื่องเพื่อนอีก “แต่ว่าพี่มั้งไว้ใจมีได้เลยค่ะ มีไปกับ
เพื่อนจริงๆ ตอนนี้มีก็กลับถึงบ้านปลอดภัยแล้วเห็นใหม่ ปกติอยู่ครบ
สามสิบสอง ไม่มีอะไรบุบสลายสักนิด” มิลินย่นจมูกน่ารักใส่แล้วปราด
เข้าไปนั่งตรงกลางระหว่างมารดากับพี่สาว มือเรียวกอดประจบมารดา
ทีหนึ่ง กอดพี่สาวทีหนึ่ง

นางลีนินหาญสายหน้าเบาๆ “คราวหลังก็อย่าทำให้พี่กับแม่เป็นห่วง
อีกรู้ไหม”

“ค่ะ มีรู้แล้ว มีขอโทษนะคะที่ทำให้แม่กับพี่มั้งเป็นห่วง” เธอ
หลุบตาตอบเสียงแผ่ว จำเป็นต้องโกหกออกไป เพราะถ้าบอกความจริง
เชื่อว่ามารดาต้องโกรธพี่สาว และพี่สาวเองก็ต้องโทษตัวเองอย่างแน่นอน
เธอรู้ว่าพี่สาวไม่ได้ตั้งใจให้เกิดเรื่องแบบนี้ ดังนั้นจึงคิดว่าการไม่พูด
ถึงเรื่องเมื่อคืนจะเป็นการดีกว่า ถือเสียว่าเป็นคราวเคราะห์ของตัวเอง

ลิตาจ้องตาน้องสาว “พี่เป็นห่วงมีมากรู้ไหม คราวหลังจะไปไหน
มาไหนต้องบอกกันบ้าง อย่าทำให้พี่เป็นห่วงอีก” ถึงแม้ว่ามิลินจะเคย
ไปใช้ชีวิตตัวคนเดียวที่นิวยอร์กมาสองปี แต่ว่าคนเป็นพี่ก็ยังอดห่วงน้อง
ไม่ได้

มิลินพยักหน้าซ้ๆ “รู้แล้วค่ะ งั้นมีขอตัวไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า
ก่อนนะคะ”

มิลินขึ้นไปบนห้องนอนได้ก็นั่งเหม่ออยู่ตรงปลายเตียง ก่อนจะ
คิดว่าไม่มีประโยชน์อะไรกับการคิดถึงเรื่องเมื่อคืน นอกจากต้อง

ป้องกันเรื่อง...

การตั้งครรภ์

มิลินรีบลุกไปเข้าห้องน้ำ อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จก็รีบคว้า
กุญแจรถออกมา วิ่งลงบันไดพลางร้องบอกมารดาไปพลาง

“แม่คะ มีขอตัวไปบ้านพี่บ๊วยก่อนนะคะ” บ้านของพี่บ๊วยที่มิลิน
พูดถึงคือบ้านของสลีลาที่แบ่งมาทำร้านตัดเสื้อผ้าที่เธอเป็นหุ้นส่วนด้วย

“อ้าว ไม่นอนพักก่อนหรือ เพิ่งกลับมาถึงบ้าน” คนเป็นแม่ถาม
“ไม่ละคะ มีจะรีบไป”

นางสินีนางพยักหน้า “งั้นขับรถดีๆ นะลูก”

มิลินเลือกขับรถไปแถวชานเมืองกรุงเทพฯ ที่ทางไกลคนรู้จัก
สิ่งที่ทำคือมองหาร้านขายยา พอเลือกร้านในซอยห่างไกลชุมชนได้ก็รีบ
หาที่จอดรถลงไปซื้อยาคุมฉุกเฉินมากิน

มิลินซื้อน้ำเปล่าติดมาด้วยขวดหนึ่ง มองยาเม็ดสีขาวที่อยู่ในมือ
ก่อนจะตัดสินใจกลืนมันลงคอ แล้วตามด้วยน้ำ ไม่เคยคิดเลยว่าจะต้อง
ใช้ยาตัวนี้ นับตั้งแต่โตมาเธอระวังตัวตลอด ไม่เคยปล่อยตัวปล่อยใจ
ไปกับเรื่องเซ็กส์ มีเอเรียวขยาห้อยาทิ้งลงไปในถังขยะราวกับต้องการ
ระบายความโกรธ นึกถึงผู้ชายหน้าหนึ่งแถมปากเสียคนนั้นแล้วเบะปาก
บอกตัวเองให้คิดเสียว่าเรื่องที่ผ่านมาก็คือขยะชิ้นหนึ่ง ตัดมันออกไป
จากสมองให้ได้เหมือนกับที่เธอทิ้งขยะลงถังเมื่อคืนนี้

๖ ฉะกรณ้วางการ์ดงานแต่งงานของพี่ชายต่างมารดาที่เพิ่งได้รับ
ลงบนโต๊ะเตี้ยข้างโซฟาที่เขานอนเอกเซนกอยู่ ดวงตาคมกริบมีแวว
นำหลงใหลติดตัวมาตั้งแต่เกิดมองวันที่ในการ์ด นั่นก็คืออีกหนึ่งเดือน
ข้างหน้า ที่ฉะกรณี่ให้ความสนใจกับการแต่งงานของพี่ชายคนโตก็เพราะ
พี่ชายขอร้องให้เขาเป็นเพื่อนเจ้าบ่าว

อัศวินพี่ชายคนโตในบรรดาลูกชายทั้งหมดสามคนที่ร่วม

บิดาเดียวกันบอกว่าต้องการให้น้องชายทั้งสองมาเป็นเพื่อนเจ้าบ่าว ซึ่งแตกต่างกับงานแต่งงานที่เขาไปมาหลายงานที่มักให้เพื่อนสนิทมาเป็นเพื่อนเจ้าบ่าว

เจษภรณ์ตกปากรับคำ เพราะไม่ใช่เรื่องยากอะไร แม้จะแปลกใจ อยู่เล็กน้อยก็ตาม พวกเขาสามคนพี่น้องถึงไม่สนิทกันมาก แต่มีอะไร ก็ช่วยเหลือเกื้อกูลกันตลอด

ร่างสูงลูกจากแก้อี้เดินไปหยิบขวดน้ำแร่ในตู้เย็นมาดื่มอย่าง เกียจคร้าน สมองวกคิดถึงเรื่องที่รบกวนจิตใจตั้งแต่เข้าจนต้องไปหยิบ โทรศัพท์มากดดู

ผู้หญิงที่เขานอนด้วยเมื่อคืน หน้าตาเหมือนมิลินที่เป็นแฟน กำมะลอที่บั้นที่ธร

นทีธรคือเพื่อนที่เรียนปริญญาโทด้วยกันที่นิวยอร์ก นทีธรรอายุ สามสิบสาม มากกว่าเขาสองปี เขาเล่นนับถือเหมือนพี่ และอีกฝ่าย ยังคอยช่วยเหลือเขาในเรื่องธุรกิจ สอนเขาเรื่องคอนเน็กชันต่างๆ จน ทำให้เขานับถือมาก

เมื่อสามเดือนก่อนพี่คินหรือนนทีธรกลับมาเมืองไทยถาวร แต่เขา ไม่รู้ว่ายังคบหากันอยู่กับแฟนสาวกำมะลอที่ชื่อมิลินหรือไม่ เพราะ เรื่องแฟนของนนทีธรนั้นคนในกลุ่มจะรู้กันอยู่ว่านนทีธรไม่ค่อยพูดถึง และไม่เคพาไปเจอเพื่อนคนไหน แต่ที่เขาเห็นก็มาจากภาพที่นนทีธรลง ในเฟซบุ๊ก ซึ่งก็นานๆ ครั้งอีกเช่นกัน

เรื่องความแปลกประหลาดนี้ เพื่อนคนอื่นอาจจะสงสัย แต่เขา รู้เหตุผลดี และรอวันที่อีกฝ่ายจะเลิกกับแฟนกำมะลอแต่ก็ยังไม่ถึง วันนั้นเสียที

มือหนาไล่เปิดดูรูปภาพที่ต้องการ แต่หาเท่าไรก็ไม่เจอ คิ้วเข้ม ขมวดเข้าหากัน “พี่คินลบรูปไปแล้ว” เจษภรณ์พิมพ์ระบายลมหายใจ ยาว เรื่องนี้ทำจะยาวและซับซ้อน

“มิลิน มาลี” เจษภรณ์พิมพ์ เขาต้องรู้ให้ได้ว่าใช้คนคนเดียวกัน
ไหม

เมื่อคืนเขาไปงานเลี้ยงรับรองลูกค้าญี่ปุ่นแล้วอยู่จนดึก พอกลับ
ถึงห้องพักที่เปิดไว้ในโรงแรมหรูก็พบว่า มีสาวสวยมานอนคอยที่เตียง
เขาคิดว่าคงเป็นคู่ค้าชาวญี่ปุ่นที่จัดหามาให้เพื่อแลกเปลี่ยนกับดีลธุรกิจ
เมื่อคืนเขาเหนื่อยจากงานและไม่ได้มีเซ็กซ์มานานจึงไม่ได้โลกกลับไป
แถมไปหน้านั่นก็ละม้ายกับคนที่เขาแอบชอบอยู่ด้วยจึงทำให้หมดการ
ควบคุม

นอกจากความสุขที่ได้จากเรือนร่างอรชรนุ่มนิ่มแล้ว สิ่งที่ทำให้เขา
อึ้งคือเลือดพรหมจรรย์ เขาเห็นมันหลังจากที่เธอออกจากห้องไปแล้ว
รอยเลือดหยดเล็กๆ สองจุดติดอยู่บนที่นอน เขาเป็นคนแรกของเธอด้วย
เจษภรณ์ประหลาดใจ ผู้หญิงที่ทั้งสวยและเซ็กซ์ขนาดนี้ไม่น่าจะมี
พรหมจรรย์เหลืออยู่ เป็นเรื่องอัศจรรย์ใจมาก

6ปีเนเวลาค่าแล้ว ด้วยความอยากรู้ เจษภรณ์ขับรถจากคอนโดฯ
ทรูกลางกรุงกลับไปโรงแรมเดอะนอร์ททาวนส์ถานที่เกิดเหตุอีกครั้ง
คนหล่อในชุดเสื้อเชิ้ตสีน้ำเงินเข้มเนื้อดีใส่ทับกับกางเกงสแล็กที่แนบ
ไปกับท่อนขากำยำ ดูหล่อเหลาเรียกสายตาของสาวๆ ที่เดินผ่านไป
หันมองได้ทุกคน แต่เจ้าตัวกลับไม่สนใจเพราะชินชาเสียแล้ว

เจษภรณ์มุ่งหน้าตรงไปที่บาร์ที่มีเพียงแห่งเดียวภายในโรงแรม
พอไปถึงบริการก็โค้งตัวมายิ้มเชิญไปยังที่นั่งส่วนตัวที่อยู่ด้านในอย่าง
สุภาพนอบน้อม

เจษภรณ์ก้มมองเวลา เขาใจร้อนมาถึงเร็วเกินไป ตอนนี้เพิ่งจะ
หนึ่งทุ่ม “วันนี้มีวงดนตรีมาเล่นไหม”

บริการทำหน้าสงสัยอยู่ครู่ก่อนจะยิ้ม “มีครับ อีกสักครู่ถึงจะ
เริ่มเล่น วันนั้นที่ร้านของเรามีวงเดอะไวโอเล็ตมาครับ”

“เดอะไวโอเล็ต ผมอยากรู้ว่าเมื่อวานมีวงดนตรีหรือนักร้องผู้หญิงมาเล่นที่ร้านนี้ไหม”

บริการทำหน้าที่ไม่แน่ใจ เจษภรณ์ล้วงธนบัตรสีม่วงใบหนึ่งจากกระเป๋าสตางค์ยื่นให้ “ผมอยากพบนักร้องผู้หญิงคนหนึ่ง เธอตัวเล็กๆ ผิวขาว ผมตัดยาว อืม...ยาวประมาณกลางหลัง หน้าตาสวย เธอชื่อมาลี”

บริการทำหน้าที่เหวอ ชื่อมาลีอย่างนั้นหรือ เขาไม่คุ้นเลย แต่แขกกระเป๋านักคนนี่ต้องมีซั่มติงอะไรกับนักร้องที่ว่า เสียงที่ตอบจึงตอบอย่างระมัดระวัง

“ผมไม่แน่ใจว่าจะใช้คนที่คุณตามหาหรือเปล่า แต่เมื่อวานนี้นักร้องที่มาเล่นที่ร้าน เธอคือคนนี้ครับ” บริการคว้าโทรศัพท์มือถือขึ้นมาแล้วกดเปิดภาพนักร้องคนเมื่อวานให้เจษภรณ์ดู

“ใช่คนนี้หรือเปล่าครับ เธอชื่อชัญญา ไม่ได้ชื่อมาลีนะครับ และเท่าที่ผมจำได้ ที่ร้านเราไม่มีนักร้องที่ชื่อว่ามาลี”

น้ำเสียงมั่นใจของบริการทำให้เจษภรณ์รู้สึกว่าเขากำลังทำอะไรง่าอยู่หรือเปล่า ผู้หญิงในรูปหน้าตาธรรมดา ทำผมสีม่วงเข้ม ไม่ใช่ผู้หญิงของเขา เจษภรณ์ส่ายหน้า นี่เขามาตามหาผู้หญิงที่อาจจะโกหกเขาก็ได้ เธอคงไม่ต้องการให้เขาตามหาจึงได้บอกชื่อส่งเดช

บ้ำจิบ...

“งั้นไม่เป็นไร ชอบใจมาก” เจษภรณ์ไม่เสียเวลาอยู่ในบาร์อีก เขาเดินออกมาพลันมีคนเรียกเขาเข้าเสียก่อน

“เจษ”

“อ้าว พี่อัค”

อัศววัฒน์เปิดยิ้มกว้างตรงไปหา “บังเอิญจริงๆ เลย วันนั้นมาทำอะไรที่นี่”

เจษภรณ์ยกมือไหว้พี่ชายแล้วก็เห็นว่าอัศววัฒน์ไม่ได้เดินมาคนเดียว แต่มากับว่าที่เจ้าสาวคนสวย

“สวัสดิ์ครับคุณมิ่ง” เจษภรณ์ทัก

“สวัสดิ์ค่ะคุณแจซ” ลีดาตอบกลับอย่างสุภาพ น້องของว่าที่สามี คนนี้เธอไม่ค่อยสนิทมาก อีกฝ่ายได้ชื่อว่าเป็นเพลย์บอยอันดับต้นๆ ของเมืองไทย เป็นเลิ่ชู้มที่ไม่ค่อยมีข่าวหลุดออกมาให้ได้ยิน แต่ว่ากินสาวสวยไปเพียบ ทั้งนางแบบ นางเอกละคร และสุดท้ายไฮโซสาว คนใหม่ที่เพิ่งตบเท้าเข้าสังคมเป็นอันเสร็จเพลย์บอยหนุ่มคนนี้

อัศววัฒน์เอื้อมมือไปตบบ่าน้องชายเบาๆ “ตกลงว่ามาเที่ยวหรือวันนี้” อัศววัฒน์บู่ไปไปทางบาร์

เจษภรณ์ส่ายหน้า “ผมมาทำธุระนะครับ ว่าแต่พี่อัคมาดูสถานที่จัดงานหรือครับ”

อัศววัฒน์พยักหน้าให้ว่าที่เจ้าสาวเป็นฝ่ายตอบแทน

“ใช่ค่ะ ดูเสร็จแล้วจะออกไปหาอะไรกินพอดี คุณแจซไปด้วยกันไหมคะ” ลีดาชวน

“ไม่ดีกว่าครับ ขอขอบคุณมากนะครับคุณมิ่ง ผมนัดเพื่อนไว้แล้ว”

“เสียดายจังเลยนะคะ” ลีดาขี้มให้

“ไม่ไปกินข้าวด้วยกันหน่อยหรือ” อัศววัฒน์ชวนต่อ

“ไม่ดีกว่าครับ เชิญพี่อัคกับคุณมิ่งตามสบาย ผมมีนัดต่อแล้ว” เพราะวันนี้เขาเหนื่อยมาทั้งวันแล้ว อยากพักผ่อนมากกว่า

“ถ้าอย่างนั้นอย่าลืมวันงานฉันนะแจซ นายต้องมาเป็นเพื่อนเจ้าบ่าวให้ฉัน ฉันอยากให้นายอยู่ด้วยกันในวันสำคัญของฉัน” อัศววัฒน์ชวนพร้อมรอยยิ้ม

“ผมไปแน่ครับ”

“ขอบใจมากนะแจซ” อัศววัฒน์ตบน้องชาย

เขากับเจษภรณ์เพิ่งมาสนิทสนมกันตอนโต เพราะตั้งแต่เด็กถูกเลี้ยงดูกันคนละบ้าน ตอนแรกเขาก็แปลกใจกับการเลี้ยงลูกของบิดา แต่บิดาก็ให้เหตุผลว่าพวกเขาไม่จำเป็นต้องอยู่บ้านเดียวกันก็ได้ เพราะ

อย่างไรเสียก็คนละแม่ มารดาของเธอเป็นภรรยาแรก ส่วนมารดาของ
เจษภรณ์เป็นภรรยาคนที่สาม บิดาเขามีภรรยาสามคนก็มีลูกชาย
กับภรรยาคนละหนึ่งคน แต่ละคนก็อยู่กันคนละบ้าน เพิ่งมาพบปะกัน
ก็ตอนสิบสามปีเพราะบิดาอยากให้มารู้จักกัน กระทั่งเรียนจบปริญญาโท
บิดาก็แบ่งธุรกิจให้ไปดูแลคนละกลุ่ม

ระหว่างที่สองหนุ่มคุยกัน เสียงโทรศัพท์ของสิตาก็ดังขึ้น

“ขอตัวสักครู่นะคะ” เธอหันไปบอกว่าที่สามีแล้วเดินแยกออกมา
ไม่ห่างมากนัก

“ถึงไหนแล้วมี พี่รออยู่ที่หน้าลิโอบบี้โรงแรม รีบมาเร็วๆ เลย”

“กำลังหาที่จอดรถอยู่”

“โอเค งั้นรีบมานะ”

สิตาวางสายแล้วหมุนตัวเดินกลับไปหาว่าที่สามีด้วยใบหน้า
เปื้อนยิ้ม “มีมาถึงแล้วค่ะ กำลังหาที่จอดรถอยู่ พี่อัครอสังค์ครุ่นะคะ
เดี๋ยวจะได้ดูแบบดอกไม้ที่จะใช้ในงานกัน”

อัครวัฒน์พยักหน้า สิตาบอกเขาแล้วว่าเธอเลือกแบบดอกไม้
ไม่ได้เลยเพราะมันสวยถูกใจทุกแบบ อยากให้เขาช่วยตัดสินใจ แต่
เธอดันลืมถือแค็ตตาล็อกติดมือมาด้วย จึงต้องให้มีลิ้นชั้บรถจาก
ที่ร้านเวดดิ้งซึ่งอยู่ไม่ห่างกันมากนักเอาแบบดอกไม้ที่จะใช้ในงานมาให้

“ถ้าพี่อัครมีธุระต้องทำ ผมขอตัวก่อนดีกว่าครับ” เจษภรณ์บอก

“เจษมีเวลาสักเดี๋ยวนะ รอเจอน้องสาวของมั้งใหม่ เจษยังไม่เคย
เจอมีเลยนี่” อัครวัฒน์พูดเป็นเชิงถาม เขาอยากให้อัครวัฒน์ไว้ เพราะ
อีกหน่อยก็ต้องเกี่ยวดองกันแล้ว

เจษภรณ์ส่ายหน้าอย่างสุภาพ เขาอยากกลับไปพักผ่อนที่คอนโดฯ
มากกว่า “ผมมีนัด ขอตัวก่อนดีกว่าครับ”

อัครวัฒน์กับสิตาหันมองหน้ากัน ไม่รู้เจษภรณ์ไว้อีก “งั้นก็
แล้วแต่ฝ่าย” อัครวัฒน์ตอบ

เงษกรณัลดาคันทั้งสองแล้วหมุนตัวกลับออกไป เขาไม่ได้หันไปมองด้านหลังว่าร่างเล็กของใครบางคนกำลังเดินแกมวิ่งมาถึงหน้าล็อบบี้ที่เขาเพิ่งยืนคุยเมื่อครู่

มิลินวิ่งหน้าตั้งมาถึงก็ส่งแค้นตาลีอกให้พี่สาว “แค้นตาลีอกคะพี่มิ่ง” บอกจบสายตาพลันเหลือบไปเห็นแผ่นหลังกำยำดูคุ่นตาของผู้ชายที่เพิ่งเดินพ้นประตูโรงแรมออกไป คิ้วเรียวยาวดมุ่น ใจเต้นแรงขึ้นมากะทันหัน รู้สึกว่าร่างสูงนั้นคุ่นตาเคยเห็นที่ไหนมาก่อน เหงื่อเย็นๆ ผุดขึ้นเต็มใบหน้าน่ารัก

“เป็นไปไม่ได้” มิลินตรงออกมา เธอไม่อยากจะมาที่โรงแรมแห่งนี้อีก แต่ก็ไม่อยากจะให้ตัวเองต้องจิตตก เพราะถึงอย่างไรอีกหนึ่งเดือนข้างหน้าก็ต้องมาที่โรงแรมแห่งนี้ในฐานะเพื่อนเจ้าสาว จะช้าจะเร็วก็ต้องกลับมาอีกครั้ง เพราะฉะนั้นเผชิญหน้ากับมันอย่างกล้าหาญในตอนนี้อย่าไปเลยดีกว่า

“ขอบใจมากนะมี ไปกินข้าวกับพี่ก่อนไหม” ลิตาชวน

“ไม่ดีกว่าค่ะ มีจะกลับบ้านเลย” มิลินตอบพี่สาวแล้วหันไปยกมือไหว้ว่าพี่ชาย “สวัสดิ์ค่ะพี่อัค เดี่ยวมีขอตัวไปก่อนนะคะ ไม่อยากอยู่เป็นก้างขวางคอพี่อัคกับพี่มิ่ง”

“เดี๋ยวอะเรา มาแซวพี่” ลิตาแกล้งว่าน้องสาว ขณะที่อัศวธมน์มองมิลินอย่างเอ็นดู ไม่ทันได้คุยอะไรมากนัก ร่างเพรียวบางก็วิ่งปร๋อไปแล้ว

มิลินมองทางที่ร่างสูงนั้นเดินหายออกไป พยายามคิดว่าคงไม่ใช่เขา ตอนนี้อะเห็นน้อยและเปลี่ยวมาก วิ่งร่วนตั้งแต่เช้าไม่อยากจะคิดเรื่องเศร้าๆ อีก เลยสะบัดศีรษะเลิกคิด ตอนนี้อะอยากกลับบ้านไปแช่น้ำอุ่น แล้วนอนหลับให้สบายบนที่นอนนุ่มๆ แค่นี้ก็คือความสุขเล็กๆ ของเธอแล้ว

พินจากคืนที่ทำให้เจษภรณ์คิดถึงแต่ร่างนุ่มนวลมาสองวันแล้ว
เขาคิดไม่ตกว่าจะถามนทีหรืออย่างไรดีเรื่องแฟนสาวที่นทีคบอยู่

จะถามว่ายังกบกันอยู่ไหม มีรูปให้ดูสักรูปไหม คำถามพวกนี้
มันบับบอมมากหากเขาอ้าปากถามออกไป อีกฝ่ายคงมองว่าเขาประสาท
และเขาคงได้เสียพี่ชายที่รักไปแน่ คิดไปคิดมาหลายรอบ เจษภรณ์เลย
ยังไม่ได้โทร.ไป

คนหล่อยกน้ำแรมมาดื่มดับกระหาย ระหว่างวิ่งไปตามเส้นทางวิ่ง
ในสวนสาธารณะใจกลางเมืองหลวง มองต้นไม้ใบหญ้าดับความกังวลใจ
ไปเรื่อยๆ เขาต้องมาวิ่งที่สวนลุมพินีตอนเช้าเกือบทุกวันถ้าไม่ติดงานด่วน
อะไร หลังจากนั้นค่อยขับรถไปทำงาน เขาทำแบบนี้จนติดเป็นนิสัย

ระหว่างยกน้ำดื่ม เสียงโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น เขาหยิบขึ้นมา
ดูชื่อคนที่โทร.เข้ามา อู๋ๆ หัวใจก็สิงโลดขึ้นทันที เจษภรณ์รีบกดรับ

“พี่คิดว่าจะครับ”

“เจษชายห้องคอนโดฯ ที่สาทรหรือ”

“ใช่ครับ พี่คินมีอะไรครับ หรือว่าสนใจ” เพราะวานที่เธอกลับมา
อยู่เมืองไทยแล้ว อาจจะอยากซื้อคอนโดฯ ไว้อยู่

“ใช่ พี่สนใจ พี่ต้องการซื้อต่อ”

เจษภรณ์บอกขายห้องคอนโดฯ ของเขาในเฉพาะกลุ่มเพื่อน
เขาเพิ่งส่งไลน์บอกเมื่อวานเอง วันนั้นที่เธอก็สนใจเสียแล้ว

“ถ้าพี่คินอยากซื้ออยู่เอง ผมขายให้ในราคาพิเศษครับ”

“พี่จะซื้อให้มีเขาอะ”

“มี” เจษภรณ์ทวนคำ นี่ละคือสิ่งที่เขาอยากรู้ แต่ว่าทำไมรู้แล้ว
หัวใจมันเต้นช้าลงแปลกๆ วะ หรือว่าพี่คินจะเปลี่ยนใจ...

“มีลินแฟนพี่โลละ เขาอยากได้คอนโดฯ แถวสาทรพอดี พี่เลย
อยากซื้อให้เขา”

หัวใจยิ่งเต้นช้าลงเข้าไปอีก น้ำเสียงที่ถามก็เบาลง “เขากลับมา

พร้อมพี่หรือครับ”

“มีเขากลับมาก่อนพี่ ว่าแต่เจษฎ์เป็นอะไรหรือเปล่า ทำไม่เสียงแปลกๆ”

“ไม่เป็นไรครับ ผมมาวิ่งออกกำลังกายยังหอบๆ อยู่ ว่าแต่พี่คิดจะซื้อให้คุณมิลินไซ้ไหมครับ ถ้าพี่คิดต้องการ ผมก็ยินดีขายให้พี่ในราคาพิเศษ”

“ขายตามปกติก็ได้ ไม่ต้องเกรงใจพี่หรอกเจษฎ์”

“ไม่ได้ครับ พี่คิดช่วยเหลือผมไว้เยอะ ทั้งหาคอนเนกชันลูกค้าให้ผมตั้งหลายเจ้า แคลดราคาห้องให้พี่ถือว่ายังน้อยไปด้วยซ้ำ”

“งั้นเจษฎ์ส่งราคามาในไลน์ให้พี่ และถ้าไม่รบกวนเจษฎ์เกินไป พี่ขอพามิเข้าไปดูห้องได้ไหม เจษฎ์สะดวกหรือเปล่า”

เจษฎ์กรณืแทบจะสะดุ้งความตื่นเต้นไว้มืออยู่ “สะดวกครับ พี่คิดจะพาคุณมิลินมาวันไหนครับ” เจษฎ์กรณือยากรู้ว่าจะใช้มิลินคนเดียวกับที่เขาได้เป็นคนแรกของเธอหรือไม่ เขาอยากรู้ใจแทบขาดแล้ว

“เดี๋ยวพี่โทร.ถามมี้ก่อน เขาต้องดีใจมากแน่ๆ ที่ได้ห้อง เพราะเขาอยากได้แถวสาทรพอดี แต่มั่นแพ่งเขาเลยพยายามตัดใจ เดี่ยวพี่ได้วันที่จะไปดูห้องแล้วพี่จะส่งไลน์ไปบอกเจษฎ์นะ”

“ได้ครับ ผมจะรอ”

“ขอบใจมากนะเจษฎ์”

“ไม่เป็นไรครับ”

นทีธรไม่ทันจับน้ำเสียงใดๆ ที่แฝงความกระตือรือร้นนั้นไว้ได้ เขาวางสายจากเจษฎ์กรณืแล้วก็โทร.หามิลินทันที ไม่นานเขาก็ส่งไลน์ไปบอกกับคนอีกฝั่งที่รอคำตอบอยู่อย่างใจจดใจจ่อ

‘เจษฎ์ มีตื่นเต้นมากที่ได้ห้อง อยากเข้าไปดูห้องเย็นนี้ สะดวกไหม’

เย็นนี้เจษฎ์กรณืตั้งใจนัดทีมงานฝ่ายขายอยู่ประชุมช่วงห้าโมงเย็นถึงหนึ่งทุ่ม เขาถามนทีธรกลับไป ‘ก็โหม่งดีครับ’

‘หกโมงครึ่ง’

‘ตกลงครับผมว่าง ผมจะรอที่คอนโดฯ’

วันนี้ทั้งวันเจษภรณ์แทบจะไม่มีสมาธิทำงาน เขามาถึงที่ทำงาน
ตอนเก้าโมงเช้าแล้วกรี๊ดประชุมให้เสร็จตอนหกโมง เพื่อเวลาที่จะขับรถ
มายังคอนโดฯ เพื่อให้ทันนัดหกโมงครึ่ง

ราคาที่ดินในกรุงเทพฯ แพงหูฉี่ ขนาดว่ามีเงินเป็นร้อยล้าน ก็ยังได้บ้านอยู่ไกลจากความเจริญ แต่ถ้าอยากอยู่ใกล้ความเจริญก็ต้องอยู่บนที่ดินลอยฟ้า เรื่องพวกนี้มีลินทำใจไว้แล้วและยอมรับได้ตอนคิดจะหาคอนโดฯ ลักห้องไว้ทำที่พักและออฟฟิศเล็กๆ

ไม่ว่ากรุงเทพฯ หรือนิวยอร์ก ที่ดินมีค่ายิ่งกว่าทองคำ ตอนอยู่ที่นิวยอร์กเธอก็เช่าพาร์ตเมนต์เล็กๆ อาศัย และใช้เงินจากการทำงานพิเศษอย่างประหยัดจนกระทั่งเรียนจบ มิลินจึงเห็นค่าของเงินมาก ยิ่งรู้ว่าคอนโดฯ ที่นัที่ธรติดต่อซื้อให้มันสามารถซื้อได้ในราคาที่ถูกมาก จึงทำให้เธอตื่นเต้นอยากเข้าไปอยู่

“ขอบคุณพี่คนมากนะคะที่ช่วยเหลือมี” นั่นคือประโยคที่เธอบอกกับนัที่ธรตอนเช้า ตอนที่เขาโทรมาบอกว่าหาห้องให้เธอได้แล้ว

สัมพันธ์ภาพระหว่างเธอกับนัที่ธรนั้นเริ่มจากนายจ้างกับลูกจ้าง จนกลายเป็นคนสนิทโดยไม่รู้ตัว เมื่อสองปีก่อนเธอไปเรียนแพชั่นดีไซน์และมองหางานพิเศษทำ เธอไปสมัครเป็นพนักงานเสิร์ฟของร้านอาหารไทยที่นัที่ธรเป็นเจ้าของ และหลังจากนั้นหนึ่งปีเขาก็ขอให้เธอเป็นแฟน

“มี” เสียงมารดาเรียกทำให้มิลินหลุดจากภวังค์ “ได้ห้องแล้วหรือลูก” เพราะเสียงลูกสาวคุยโทรศัพท์ดังมากเลยทำให้นางได้ยิน

“ใช่ค่ะ พี่คนช่วยหาให้ ได้ทำเลที่มีต้องการเลย อยู่สาทร ใกล้รถไฟฟ้า ใกล้สวนลุมพินี ใกล้โรงพยาบาล ห้างสรรพสินค้า ต่อไปมีจะได้เดินทางสะดวก” น้ำเสียงที่บอกนั้นสดใสราวเรียงจนคนเป็นแม่อดยิ้มตามไม่ได้

“ดูท่าจะถูกใจมาก”

“ใช่ค่ะแม่ มีถูกใจมาก”

เพราะที่บ้านของเธอเนี่ยอยู่เกือบชานเมืองแล้ว เวลาเดินทางไปไหนมาไหนก็ต้องเผื่อเวลามาก

บ้านของเธอเป็นบ้านสองชั้นขนาดไม่ใหญ่มากนัก ฐานะปานกลาง บิดาเสียตั้งแต่อายุสิบห้า แต่ทั้งเงินประกันชีวิตไว้ให้พอสมควร ส่วนมารดาของเธอทำงานเป็นผู้จัดการอยู่ในบริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง เพิ่งจะลาออกมาอยู่บ้านตอนที่พี่สาวของเธอเปิดร้านเวดดิ้งแล้วกิจการไปได้ดี พอมีเงินใช้จ่ายคล่องมือ

เธอใช้เงินประกันชีวิตของบิดาที่มารดาจัดสรรไว้สำหรับเป็นทุนการศึกษาให้ลูกทั้งสองไปเรียนต่อในช่วงแรก หลังจากนั้นพอไปถึงนิวยอร์กแล้วเธอก็หาเงินเรียนเอง โดยการทำงานพิเศษอย่างหนักทุกวัน

นางสินีนางมองสำรวจลูกสาว ต้องยอมรับว่าลูกโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว นางไม่มีอะไรต้องห่วง “แม่อนุญาตให้ออกไปอยู่คนเดียวได้ก็จริง แต่อย่าลืมที่แม่บอก เรื่องเปิดบริษัทต้องทำให้สำเร็จก่อนแม่ถึงจะยอมให้ไปอยู่คนเดียวได้”

มีลินหน้าอยู่ ข้อแม่ของมารดาเรื่องนี้นับว่ายากสุดๆ เธอจะต้องเปิดบริษัทจำหน่ายเสื้อผ้าในชื่อแบรนด์มีลินให้สำเร็จ ถึงจะได้ไปอยู่ข้างนอกคนเดียว แต่บริษัทของเธอยังไม่เป็นรูปเป็นร่าง มีเพียงแต่ขายผ่านเพจในเฟซบุ๊ก แล้วเมื่อไรจะได้ไปอยู่กันล่ะ

“มีตลกคงจะ มีต้องเปิดบริษัทสำเร็จแน่นอน” “ไม่รู้ว่่าที่มารดาคิดเงื่อนไขนี้ออกมาเพราะที่จริงแล้วไม่อยากจะให้เธอย้ายออกไปหรือเปล่า มีลินอดสงสัยไม่ได้”

“ถ้าทำได้แม่ก็อนุญาต”

นางสินีนางอยากให้ลูกสาวเปิดบริษัทให้ได้ก่อนเป็นเงื่อนไขแรก ถึงแม้ว่าการขายเสื้อผ้าผ่านเพจของเฟซบุ๊กจะทำรายได้ให้ลูกสาว

เดือนละเกือบแสนบาท แต่คอนโดฯ ที่จะต้องผ่อนนั้นก็ราคาแพง นางอยากสอนให้ลูกรู้จักทำงานหาเงินเพื่อดำเนินชีวิตตามที่ต้องการ จึงสร้างเงื่อนไขว่าต้องเปิดบริษัทให้เป็นรูปเป็นร่าง

“แล้วคอนโดฯ ที่ได้ราคาแพงใหม่มูลูก” เพราะลูกสาวบอกว่า อยู่สาทร นางคะเนในใจ ราคาต้องไม่ต่ำกว่ายี่สิบล้านบาทแน่นอน

“แพงเอากการอยู่ค่ะ แต่ว่าเพื่อนพี่คินชายให้กู้มาก พี่คินช่วยจ่ายให้ก่อนแล้วให้มีผ่อนกับพี่คินทีหลัง ไม่มีดอกเบียด้วยค่ะ”

“มีกับแฟนตกลงคบหากันจริงจังแล้วใช่ใหม่มูลูก แม่ไม่สบายใจที่เขาคงต้องช่วยออกเงินให้มีก่อน”

“เรื่องมีกับพี่คินยังอีกนานค่ะ ขอดูไปเรื่อยๆ ส่วนเรื่องเงินที่มีทำสัญญาผ่อนกับพี่คิน มีไม่ได้เอาเงินพี่คินมาเลยนะค่ะ” มิลินทำสัญญากู้เงินกับนั้ทรจริงๆ แต่เรื่องเป็นแฟนนั้นไม่ใช่เรื่องจริง มิลินรอเวลาเหมาะสมจึงค่อยเล่าให้มารดา กับพี่สาวฟังพร้อมกัน

“ฟังแบบนี้แม่ก็สบายใจ แม่ไม่อยากจะให้มีไปรับเงินของเธอ”

“มีไม่ได้รับเงินของพี่คินมาเปล่าๆ ค่ะ แม่เชื่อมีได้เลย” มิลินย้ำกับมารดาอย่างมั่นใจแล้วหอมแก้มมารดาทั้งสองข้าง “งั้นมีไปก่อนนะค่ะ นัดพี่คินกับคนขายห้องไว้ เดี่ยวจะไปเลต”

นางสินีนางมองลูกสาวที่เดินเร็วๆ ออกไปแล้วก็ระบายนมหายใจยาว ลูกสาวมีแฟนทั้งที่แต่ไม่ค่อยพามาบ้าน นางเป็นห่วงแต่ก็ไม่อยากถามซ้ำซ้ำ เพราะเชื่อใจว่าลูกจะมองคนไม่ผิด นางรู้ว่าพี่ชื่อนั้ทร เป็นเจ้าของร้านอาหารที่ลูกสาวทำงานพิเศษด้วยเท่านั้น

มิลินออกจากบ้านมาแล้วก็รีบขับรถตรงไปยังคอนโดฯ ที่เป็นจุดหมายปลายทาง เธออมยิ้มมาตลอดทางด้วยความดีใจที่จะได้เป็นเจ้าของคอนโดฯ ในฝัน

“ราคาตลาดสามสิบล้าน แต่ซื้อได้ในราคาแปดล้าน เป็นใคร

จะไม่เอา”

พอจอตลอดได้ मिलินก็ตรงไปที่ลิบบบี้ทันที ดวงตาสุกใสมองไปรอบๆ คอนโดฯ แห่งนี้ทำเลดีมาก อยู่ติดรถไฟฟ้า เป็นโครงการระดับลักซ์ชัวรี มีแต่ลูกบ้านระดับไฮเอนด์ ตัวอาคารมีห้าสิบชั้น ตั้งแต่ชั้นที่ลิบบบี้ขึ้นไปเป็นเพนต์เฮาส์ ราคาอ้อยล้นขึ้นไป แต่ห้องที่เธอซื้อต่อเจ้าของเดิมนั้นอยู่ชั้นยี่สิบ ราคาที่ซื้อขายสามสิบล้านบาท แต่เธอซื้อห้องนี้ได้ในราคาเหมือนได้ฟรี และคนที่ช่วยให้เธอซื้อได้ในราคาถูกก็กำลังเดินหล่อๆ มาตรงหน้าแล้ว

“พีคิน” मिलินเรียก

ชายหนุ่มในชุดสูทสีเทาเนื้อดี มีใบหน้าหล่อเหลาเหมือนพระเอกละครหันหน้ากลับมามอง เขาระตุกยิ้มชนิดๆ “ไง ยายลูกเปิดซีห่วยของพีเรียกพีเสียงดังขนาดนี้คนมองทั้งลิบบบี้แล้ว” ไม่พูดเปล่า แต่ยังคงมียีหัวอย่างสนิทสนม เป็นภาพที่สวยงาม หลายคนตรงนั้นมองแล้วอิจฉา

“พีคินขา มีสวยขนาดนี้ยังกล้าเรียกลูกเปิดซีห่วยอีกห่วยอะไรให้เกียรติทรงผมใหม่ของมีเลย” สาวน้อยฉอเลาะ พรางเอาหน้าดูไถ่ไปกับท่อนแขนกำยำอย่างออดอ้อน เธอเพิ่งตัดวอลุ่มผมจากตอนแรก เธอไว้ผมตรงมาตลอด

“พอเลย ไม่ต้องมาอ้อน นี่ก็หาห้องให้แล้ว ช่วยออกให้ก่อนอีกด้วย” คนตัวโตบอกร้อมหัวเราะ ที่จริงเขาจะซื้อให้ แต่ मिलินไม่ยอมรับ เขาเอ็นดูคนตัวเล็กมาก อีกฝ่ายช่วยเหลือเขาโดยไม่หวังผลตอบแทนแม้แต่บาทเดียว เขาเลยอยากช่วยคืนบ้าง

นทีธรยิ้มหล่อมองน้องคนสนิท เมื่อสองปีก่อนยังไม่สวยเท่านี้ ยังไว้ผมหน้าม้า ใส่แว่นเหมือนเด็กเนิร์ดอยู่เลย เขายังจำภาพนั้นได้ พนักงานในร้านชอบ मिलินกันทุกคน จนเขาสนใจเธอและสืบประวัติของเธอที่เมืองไทยว่าชาวสะอาด เลยตกลงจ้างให้เธอทำงานบางอย่างให้

“ไม่อ้อนไม่ได้หรอกค่ะ เดี่ยวพีคินไม่ยอมออกเงินซื้อคอนโดฯ

ให้มี” มิลินเอาคางไปถูไถกับต้นแขนแกร่งเหมือนแมวขี้อ้อน ก่อนจะเปลี่ยนเป็นกอดหลวมๆ

นทีธรส่ายหน้าไปมา มิลินอ้อนแบบนี่ที่ไรเขาก็ใจอ่อนตกเป็นทาสทุกที ก่อนทุกอย่างจะหยุดลงเหมือนที่ธรใช้มือแตะมือบางที่ยังกอดเขาเบาๆ ให้ปล่อย มิลินเงยหน้ามองพี่ชายคนสนิทก่อนหันสายตาดูตามอีกฝ่ายไปปะทะกับใครบางคนที่ไม่รู้ว่ามาหยุดยืนตอนไหน

มิลินยื่นเอวเหมือนคนใบ้กินเมื่อเห็นเต็มตาว่าเป็นใคร ขณะที่ใครคนนั้นยิ้มเบาบางแล้วพูดขึ้นเสียงทุ้มทุ้ม “พี่คินสวัสดิ์ครับ”

“เลขมาถึงแล้วเธอ เป็นไงบ้าง ไม่เจอกันนานเลยนะ” นทีธรเอ่ยทัก

“ผมสบายดีครับ พี่คินล่ะครับ”

“พี่สบายดี เออ พี่กลับมาอยู่เมืองไทยถาวรแล้ว ยังไงไว้ว่างๆ เรานัดไปดื่มกัน”

“แล้วร้านทางนู่นล่ะครับ พี่คินทำยังไง”

“พี่ชายต่อให้เพื่อนไปแล้ว ทำไม่ไหว ที่เมืองไทยก็มีอีกหลายร้านต้องดูแล อีกร้อยคุณแม่ท่านป่วยด้วย” สาเหตุหลังคือสาเหตุสำคัญที่ทำให้ นทีธรตัดสินใจกลับมาอยู่ที่นี่เมืองไทยถาวร เขาเป็นลูกชายคนเดียวของมารดาจึงอยากกลับมาดูแล

“คุณป้าประกาศีร์เป็นอะไรหรือครับ”

“ความดัน เบาหวาน โรคคนแก่แน่ๆ คุณแม่ท่านดูแลร้านอาหารที่เมืองไทยคนเดียวคงเหนื่อยด้วย พี่สงสารท่าน”

“พี่คินกับคุณป้าประกาศีร์บริหารงานเก่งเลยทำให้มีสาขาเยอะนี่ครับ”

“ไม่ไหวแล้ว ทำงานเหนื่อยมาหลายปี อยากมีเวลาพักผ่อนบ้างนี่พี่ก็เลยให้คุณแม่ท่านพักยาวเลย อย่าลืมนะ ว่างๆ ไปดื่มกัน”

“จ้ะ พี่คินนัดมาได้เลยครับ ผมพร้อมเสมอ แล้ว...” เฉษกรณ์หันไปทางใครอีกคนที่ตอนนี้ขยับไปอยู่ด้านหลังนทีธร

ตั้งแต่เขาเดินมาเจอ เขาต้องชะงักกัผีเท่าทันที่เพราะจำได้ว่า
ผู้หญิงที่เขานึกถึงตลอดเวลา ก็คือคนที่กำลังยืนอยู่ตรงหน้า แต่ว่าเธอ
กำลังกอดกับนัทรอย่างสนิทชิดเชื้อ

นัทรหันไปมองคนตัวเล็กข้างกายแล้วพยักหน้าให้คนที่ทำตัวลึบ
ขยับออกมา

“มี เจษเพื่อนของพี คนที่จะปล่อยห้องให้มี”

มิลินอ้าปากค้าง เธอไม่ยากเชื่อหูตัวเองเลย “พีคินว่าเขาเป็นใคร
นะคะ”

“คนที่จะปล่อยห้องให้มีไงล่ะ”

มิลินไม่ยากเชื่อว่าโลกกลมได้ขนาดนี้ ให้ตายเถอะ

“เขาเป็นเพื่อนพีคิน แล้วก็ก็เป็นคนที่จะปล่อยห้องให้มี”

“ใช่ มีรู้จักเจษไว้สิ นี่คุณแจษกรณ์ เพื่อนของพีเอง”

“ยินดีที่ได้รู้จักนะครับ” แจษกรณ์ทักน้ำเสียงนิ่ง ตาจ้องไปยัง
คนตัวเล็กแล้วยิ้มกริม

“ยะ ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ มิลินค่ะ”

“ครับ คุณมิลิน ถ้าอย่างนั้นเราไปดูห้องกันเลยไหมครับ
ผมยินดีมากที่จะปล่อยให้คุณมิลิน ผมกำลังหาคนที่ไว้ใจได้มาซื้อ
อยู่พอดี ห้องพร้อมอยู่เลยนะครับ ย้ายเข้าได้ทันที เพราะเฟอร์นิเจอร์
อะไรผมก็ไม่เอาไปด้วย ขายให้พร้อมห้องเลย”

“...”

มิลินยังจับต้นชนปลายไม่ถูก เขาเป็นเพื่อนสนิทของนัทร
เป็นคนที่ปล่อยห้องให้เธอนั้นหรือ ไม่นะ ไม่จริง ทำไม่ถึงได้บังเอิญ
ได้อย่างน่าเกลียดแบบนี้

มิลินไม่รู้ตัวว่าแสดงสีหน้าอะไรออกไปบ้าง แต่พอเธอเหลือบ
ไปมองเขาก็เห็นเขาหันไปคุยกับนัทร สาวมันไม่เข้าใจว่าทำไมเขาถึง
ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เธอจึงไม่กล้าทำตัวให้นัทรสงสัย แต่ในใจ

ของมิลินหว่าตระแวง จนไม่ได้ยินที่เขาตั้งคำถามต่อมา

“คุณมิลินจะเข้ามาอยู่เมื่อไรครับ”

“...”

“มี” เสียงนทีธรเรียก

“คะ พี่คิน”

“เงษถามมีนะ มัวแต่ใจลอยไปไหนกันเรา” นทีธรดึงคนตัวเล็กเข้ามาใกล้แล้วยีหัวเบาๆ ภาพนั้นอยู่ในสายตาของคนที่ยังมองไม่คลาดสายตา เงษครุ่นมองแล้วเบือนหน้าหนีไปอย่างหงุดหงิดแต่ทำอะไรไม่ได้

“เขาถามว่าอะไรระคะพี่คิน”

“มีพร้อมจะเข้าอยู่ได้เมื่อไร”

มิลินมองไปที่ร่างสูงกำยำของคนที่มีใบหน้าหล่อเหลาเหมือนดาราทะกาศแต่คมเข้มกว่ามาก

“มียังไม่แน่ใจคะ”

เงษครุ่นยิ้มมุมปาก มองคนที่ตอบมาเสียงเคียด “ไม่แน่ใจก็ไม่ใช่ไรครับ ฉันพบว่าเราขึ้นไปดูห้องก่อนดีกว่า เพื่อคุณมิลินจะได้ตัดสินใจได้ง่ายขึ้น ดีไหมครับ” เงษครุ่นพูดยิ้มๆ แล้วเดินไปกดลิฟต์ พอลิฟต์ลงมาก็ผายมือให้คนทั้งสองเข้าไปก่อน

มิลินรู้สึกไม่สบายใจอย่างบอกไม่ถูก ชีวิตหลังจากนี้จะเป็นอย่างไรต่อไปถ้าเขาคือเพื่อนของนทีธร แต่ช่างเรื่องนั้นก่อนเถอะ เพราะเรื่องตรงหน้าสำคัญกว่ามาก ร่างบอบบางเดินเข้าไปในลิฟต์เป็นคนแรกตามตัวยนทีธร และคนที่เดินรั้งท้ายก็คือเจ้าของห้องสุดหล่อ เงษครุ่นยืนอยู่หน้าสุดก่อนประตูลิฟต์จะปิด

การที่เขายืนอยู่ด้านหน้าเธอทำให้มิลินได้เห็นว่าเธอสูงมาก ตัวเธออยู่แค่ตักหูของเขา ไล่สายตาลงมาก็เห็นบ่าแน่น เรือนกายกำยำเป็นมัดแบบคนที่ออกกำลังกายสม่ำเสมอ เธอสังเกตเสื้อผ้าที่เขาใส่ เสื้อเชิ้ตน่าจะราคาแพง กางเกง นาฬิกา รวมๆ แล้วเป็นคนมีรสนิยมดี หล่อ

เพอร์เฟ็กต์

“มีเป็นอะไร ทำไมหน้าแดง” นทีธกรหันหน้ามาถาม

“มีหน้าแดงหรือคะ ไม่มั่งคะ สงสัยปวดแก้มเยอะไป” มิลินตอบพร้อมหัวเราะแห้งๆ

นทีธกรหัวเราะเบาๆ “ดีนะว่าอยู่กับแค่พี่กับเจษ ทำท่าเป็นๆ แบบนี้ออกไปผิดลูคสาวมันหมด”

ภายนอกของมิลินคือสาวสวย มั่นใจ แต่งตัวเรียบร้อยจัด แต่ใครจะรู้ว่าตัวตนจริงๆ นั้นเธอยังเป็นโง่ๆ ไม่เหมือนลูกที่แสดงออก และก็ยังมีใครอีกคนที่ยืนอมยิ้มอยู่หน้าสุด เพราะรู้ว่าท่าทางเป็นๆ นั้น ซ่อนนางแมวยั่วสวาทเอาไว้ เจษกรณีนึกแล้วคลี่ยิ้มได้เต็มที่เพราะไม่มีใครเห็น

“อยู่กับพี่คืนนี้ไม่ต้องคิบลูกสาวไปคะ”

“อยู่กับพี่ลำพังที่ไหน ยังมีเจษอีกคน”

คราวนี้เจ้าของชื่อหันหน้ากลับมายิ้มให้กับพี่ชายคนสนิทก่อนเหลือบมามองคนตัวเล็ก “ผมว่าคุณมิลินเป็นตัวของตัวเองดีครับ น่าสนใจมาก ผมชอบผู้หญิงแบบนี้” เขาพูดแล้วยิ้มมุมปากให้คนตัวเล็กกว่า

“นี่คุณ”

“ทำไมครับ”

มิลินไม่เข้าใจว่าทำไมเขากล้าพูดถามแบบนี้ออกมา “ไม่มีอะไร” มิลินสะบัดหน้าหนี

“มี เจษเขาแค่หยอกเล่น ไม่มีอะไรหรอก”

“...”

“เจษ ต่อไปไม่ต้องเรียกคุณมิลินหรอก เรียกมีก็ได้” นทีธกรบอก

“พี่คิดคะ มีไม่...” เธอหยุดกลางคันเพราะหาเหตุผลที่จะบอกกับนทีธกรไม่ได้ว่าทำไมไม่ให้เจษกรณณ์เรียกชื่อเล่น

“ไม่อะไรมี” นทีธรถาม ขณะที่เจษภรณ์ยืนอมยิ้ม

“ไม่ติดอะไรคะ”

มิลินเบือนหน้าหนี ไม่อยากมองคนที่เอาแต่ยิ้ม กระทั่งประตูลิฟต์เปิดออก เจษภรณ์กดเปิดลิฟต์ไว้ ทุกคนจึงเดินออกไป มิลินหันไปเห็นเขายิ้มให้ก็ใจเต้นแรงรีบดึงสายตากลับมาแล้วรีบเดินตามนทีธรไปติดๆ

เมื่อเข้าไปยังห้องพัก มิลินก็รู้สึกถูกใจกับห้องนี้มาก มันกว้างขวาง มีหลายฟังก์ชันให้ใช้งาน เธอเดินไปยังผนังกระจกบานใหญ่ที่มองออกไปเห็นวิวทิวทัศน์ของย่านสาทรเต็มตา ปรุกายว้างๆ วาบขึ้นในดวงตาคู่สุกใส ถ้าได้วาดแบบเสื้อผ้าจากมุมมองนี้จะต้องได้อิเดียบรรเจิดแน่ สาวอาร์ทคิดในใจ อมยิ้มให้กับแผนงานของตัวเอง เธอลองจินตนาการว่าจะต้องวางโต๊ะทำงานตรงไหน วางผ้า หุ่นลองเสื้อตรงไหน

“ชอบไหม” นทีธรถามขึ้น

“ชอบค่ะ มีถูกใจมาก มีคิดว่าจะกันพาร์ติชั่นตรงนี้ทำเป็นโต๊ะทำงาน เวลาทำงานเหนื่อยๆ มองออกไปข้างนอกคงสบายตามาก อีกอย่างการได้เห็นความคึกคักของกรุงเทพฯ มันทำให้มีคิงานใหม่ๆ ออก”

“มันเกี่ยวกับหรือมี”

“มีอยากให้มันเกี่ยวกับคะ”

นทีธรส่ายหน้าไปมาพร้อมยิ้มช้า “งั้นตกลงว่าเราซื้อห้องนี้จะมีที่จะได้จัดการให้เลย”

“คะ มีตกลง” มิลินตอบเสียงสดใส แม้จะรู้สึกอึดอัดที่มีใครอีกคนอยู่ด้วย แต่ก็แค่ไม่ก็อึดใจ อีกเดี๋ยวก็แยกย้ายกันไปแล้ว

“งั้นพรุ่งนี้พี่ให้เลขาฯ ไปทำสัญญาซื้อขายกับเจษที่บริษัทนะ”

“ผมให้ธัชชเลขาฯ ของผมไปหาพี่ดีกว่าครับ”

“เออฉันก็ได้ ตกลงราคาที่แปดล้านใช้ไหมเจษ”

“ลดอีกหน่อยไม่ได้หรือคะคุณเจษภรณ์” มิลินแทรกขึ้น

แจชกรณ์หันไปมองคนตัวเล็กแวบหนึ่งแล้วถามนทีธร

“พี่คินอยากได้ส่วนลดเพิ่มอีกหรือครับ”

“ไม่ต้องหรอก ที่ขายให้ราคานี้ก็ถูกมากแล้ว ราคาตลาดมันอยู่ที่สามสิบล้าน แจชชายแค่แปดล้านพร้อมเฟอร์ระดับนี้ก็ถือว่าเหมือนได้ฟรี”

มิลินรีบแย้ง “แต่ว่าคุณแจชกรณ์เป็นเพื่อนพี่คินนะคะ น่าจะลดราคาให้อีกหน่อย” มิลินยังไม่ยอมแพ้ เพราะนั่นหมายถึงว่าเธอจะได้ใช้เงินคินนทีธรในจำนวนที่น้อยลงไปอีก

“พี่คินไม่มีปัญหา ทำไมคุณมีถึงอยากได้ส่วนลดอีกล่ะครับ เห็นว่าพี่คินซื้อให้ไม่ใช่หรือครับ แค่นี้ชนหน้าแข่งพี่คินไม่ร่วงหรอก” เขาแกล้งเหยยคนสวยเล่น

“มีที่ราบคะ แต่ว่าจะไม่ให้มีห้วงได้ยังไงล่ะคะ เพราะมีเป็นแฟนกับพี่คินก็ต้องห้วงเงินในกระเป๋าของพี่คินจะสิ้นเปลือง” แต่เรื่องจริงเธอห้วงเงินในกระเป๋าตัวเองมากกว่า

“มีไม่เอาhá พุดอะไร คือแบบนี้แจชนะเขารู้เรื่องที่พี่...”

“พี่คินครับ ไม่ต้องอธิบายหรอกครับ”

“เรื่องอะไรคะพี่คิน” มิลินถาม แต่ถูกแทรกขัดจ้งหวะ

“เรามาคูยเรื่องส่วนลดกันดีกว่าครับคุณมี” แจชกรณ์รีบชวนคุยต่อ

“ตกลงว่าจะลดให้ใช้ไหมคะ” มิลินลืมเรื่องที่จะถามนทีธรไปทันที “พี่คินคะ รับส่วนลดเถอะคะ มีกำลังปกป้องผลประโยชน์แทนพี่คินเงินพี่คินก็เหมือนเงินของมี”

“มี พี่ว่าเรื่องส่วนลดไม่ต้องขอลดอีกหรอกนะ พี่จ่ายไหว”

“ถ้าลดได้ก็ดีไม่ใช่หรือคะ จะได้เก็บเงินไว้จัดงานแต่งงานเราไงคะ”

นทีธรเบิกตาโตถามเสียงสูง “งานแต่ง...” แต่ก่อนที่นทีธรจะพูดอะไรออกมาอีก มิลินก็รีบพุดขึ้นก่อน

“ถึงพี่คินจะมีเงินมาก แต่ว่าเราก็ต้องใช้เงินที่มีอย่างคุ้มค่าที่สุด”

“มีจะดูแลพี่คืนในทุกเรื่องอย่างดีเองค่ะ”

เจษภรณ์นึกมันเขี้ยวคนตัวเล็กที่พยายามทำให้เขาเห็นว่าเป็นแฟนที่รักกันมากกับนทีธรโดยการช่วยดูแลผลประโยชน์ให้กัน “ผมฟังแล้ว อิจฉาความรักของคุณมีกับพี่คืนจังเลยครับ เอาจี๋ใหม่ครับ เพื่อแสดงว่าพี่คืนรักมาก ให้พี่คืนเปย์แค่แปดล้านมันจิบๆ ไป ผมว่าถ้าให้เด็ดกว่านี้ ผมขายให้ในราคาเต็มสามสิบล้านเลยดีไหมครับ”

“อย่างนะ” มิวลินรีบห้าม “คุณเจษภรณ์ นี่คุณไม่คิดว่าการกลับคำพูดมันดูไม่มีอาชีพหรือคะ บอกแปดล้านพร้อมเฟอร์ก็ไม่ต้องแปดล้านสิคะ”

เจษภรณ์ยิ้ม คั้นพบว่ามิวลินของเขาเค็มไม่เบา ที่แรกเขาจะขายยี่สิบล้านเพราะคิดว่านทีธรอยากได้ แต่นทีธรบอกกับเขาแล้วว่า จะซื้อให้มิวลินและเธอจะผ่อนให้ทีหลัง เขาเลยลดราคาลงฮวบๆ แบบว่าอยากให้มิวลินไม่ต้องเปลี่ยนใจไปดูที่อื่น

“ตกลงยอมซื้อที่แปดล้านแล้วนะครับ”

“ค่ะ” มิวลินไม่รู้ตัวว่าเดินตกหลุมพรางของเขาไปง่ายๆ พอรู้ตัวอีกทีก็หม้มปากแน่นทำอะไรไม่ได้ ทำให้นทีธรหัวเราะเบาๆ ออกมาอย่างเอ็นดู

“มีเป็นแฟนพี่ ถึงจ่ายสามสิบล้าน ถ้าอยากได้พี่ก็เปย์”

“พี่คืนน่ารักที่สุดเลย แฟนดีๆ แบบนี้จะหาได้จากไหนอีกเนี่ย” มิวลินพูดแล้วกอดแขนแกร่งของนทีธร หากมีแฟนจริงๆ เธอก็อยากหาให้ได้แบบนี้

ระหว่างที่มิวลินคิดถึงแฟนในอนาคต เสียงโทรศัพท์ของนทีธรก็ดังขึ้น เขาหยิบขึ้นมาดูแล้วหันมาบอกคนที่ยืนอยู่ทั้งสองคน

“มีให้เจษฎาถูรอบๆ ห้องไปก่อนนะ พี่รับสายคุณแม่สักครู่ เจษพี่ฝากมีด้วย มีเขาตั้งใจจะใช้ห้องนี้เป็นบ้านและโฮมออฟฟิศด้วย”

“ได้ครับ” เจษภรณ์ตอบรับ ลับหลังนทีธร เจษภรณ์ก็มองไปที่คนตัวเล็กที่ถูกฝากฝังให้ดูแล เขายิ้มบางๆ คิดในใจ

‘แฟนพี่แต่เมียผม’

“ยิ้มอะไรคะ”

“ผมยิ้มให้คุณมี ดีใจที่ได้เจอกันอีก”

“แต่ฉันไม่อยากเจอคุณ” มิลินเดินหนี ทำไม่พี่คินต้องเดินออกไป
คุยโทรศัพท์ข้างนอกห้องด้วยนะ เธอไม่อยากอยู่กับเขาตามลำพังเลย

“ผมก็คิดแบบนั้น คุณมีคงไม่อยากเจอผม ว่าแต่คุณมีจะใช้
ห้องนี้เป็นโฮมออฟฟิศด้วยหรือครับ”

มิลินหันมาตอบเขาด้วยท่าทางแบบเสียไม่ได้ “ใช่ค่ะ”

แจษกรณ์ยิ้ม “ทั้งสวยและเก่ง ผมชอบ”

“นี่คุณอย่ามาพูดจากรุ่มร่ามนะ”

“ผมพูดรุ่มร่ามตรงไหน ผมแค่ชื่นชมคุณมี แต่ดูท่าทางคุณมี
คงไม่อยากให้ผมพูดกับพี่คินว่าเรารู้จักกันมาก่อน”

แววตาหยอกล้อกริมขมิ้มของเขาทำให้มิลินหน้าแดงด้วยความโกรธ
ปนอายขึ้นมาทันที “คุณแจษกรณ์ คุณพูดแบบนี้ต้องการอะไร ฉันเป็น
แฟนของพี่คินนะคะ คุณก็ทราบ”

“ผมทราบครับ แต่ขอถามหน่อย คุณมีเป็นแฟนกับพี่คินนาน
หรือยังครับ ผมสนิทกับพี่คินมาหลายปี ไม่เห็นพี่คินพูดถึงเลย”

มิลินนั่งนิ่งไปหลายวินาที ไม่แน่ใจว่าคนตรงหน้ารู้อะไรมากแค่ไหน
แต่นที่เธอไม่น่าจะเล่าเรื่องนั้นให้ฟังหรอก มันเป็นเรื่องสำคัญมาก

“ฉันเป็นแฟนกับพี่คินปีกว่าแล้วค่ะ ที่พี่คินไม่เคยพูดถึง อาจจะ
เป็นเพราะเราอยู่ที่นิวยอร์ก เพิ่งจะกลับมาเมืองไทยไม่ถึงสามเดือน
เลยไม่ได้คุยกับใคร”

แจษกรณ์ไม่เคยเจอมิลินที่นิวยอร์ก เพราะเขาเรียนปริญญาโท
กับนที่ธรเมื่อห้าปีที่แล้ว พอเรียนจบเขาก็กลับเมืองไทยมาดูแลธุรกิจ
ผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ที่บิดามอบให้ ส่วนนที่ธรดูแลร้านอาหารไทยที่นั่น
ต่อ และช่วงเวลานั้นเองที่นที่ธรคบหากับมิลิน

“เป็นแฟนกันมาปีกว่า แต่ดูเหมือนพี่ชายกับน้องสาวกันมากกว่า”
เขาเลิกคิ้วถามกวนๆ

“คุณเจาะकर्ณคะ ฉันไม่เข้าใจว่าคุณต้องการอะไรที่มาตั้งคำถามกันแบบนี้ ฉันไม่อยากดูห้องแล้ว ขอนั่งรอพี่คินตรงนี่ดีกว่า ส่วนคุณจะไปทำอะไรก็เชิญ ไม่ต้องมาดูแลฉันก็ได้ค่ะ”

มิลินบอกแล้วหย่อนสะโพกนั่งลงที่โซฟา แต่ว่าเดรสสีนู้ที่ใส่มานั้นดันรั้งชายกระโปรงขึ้นมาจนเห็นเรียวขาขาวผ่อง มิลินรีบดึงชายกระโปรงลง แต่ก็ทำให้ด้ายที่เย็บไว้เพียงแนวเดียวเกิดขาดขึ้นมาเสียอย่างนั้น

แควก

เป็นสิ่งที่เกินจะคาดคิดว่าจะมีเรื่องน่าอายแบบนี้ มิลินตกใจจนหน้าเหวอ กระโปรงรั้งขึ้นมาเรื่อยๆ มิลินรีบทะเล่สิ่งตัวลุกขึ้นราวกับคนที่กำลังจะจมน้ำแล้วดันตัวขึ้นสู่พื้นผิวน้ำ แต่ว่ารีบร้อนลุกเลยทำให้ร่างเล็กที่ยืนไม่ถนัดดีเซล้มไปปะทะอกแกร่งของใครอีกคนเข้าพอดี

“ว้าย”

มิลินเข้าไปชนเขาแล้วรีบดันตัวเองออก อับอายจนไม่รู้ว่าจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนดี

“พี่คินไม่อยู่ก็คิดจะอ่อยผมเหรอ คบซ้อนไม่ได้นะคะ”

“บ้าสิ ฉันไม่ได้อ่อยคุณสักหน่อย”

“ใครจะไปรู้ล่ะครับ เห็นประกาศตัวปาวๆ ว่าเป็นแฟนพี่คิน พอลับหลังพี่คินหน่อยเดี๋ยวก็มาล้มนี่ผม แพนตื้นๆ แบบนี้ผมเจอมาเยอะแล้ว” เจษकर्ณแกล้งยั่วโมโห

“ฉันไม่เคยทำแล้วก็ไม่คิดจะทำด้วย ถ้าล้มนี่คุณ เมื่อกี้ยอมล้มนี่ไปกระแทกพื้นดีกว่า”

“ผมนี้เสนอตัวเองว่างั้น”

มิลินยกไหล่แล้วเริ่มมองหาคนที่หายไปคุยโทรศัพท์นานแล้ว

“พี่คินทำไมยังไม่มาอีกนะ”

แต่ยิ่งเดินมุ่งหน้าไปมา กระโปรงก็ยิ่งขาดขึ้น มิลินก็ม้มองกระโปรง แล้วกัดปากแน่น แบรินต์นี่เธอจะจำไว้ไม่ซื้ออีกเด็ดขาด และถ้าหากเธอกลับไปถึงร้านเมื่อไร จะเน้นย้ำให้ช่างใช้ด้ายที่ดีที่สุดมาตัดเย็บเสื้อผ้า เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาแบบนี้กับลูกค้า

“นั่งลงก่อนเถอะคุณ ยิ่งเดินกระโปรงก็ยิ่งขาด ไม่ตั้งใจอ้อยก็เหมือนอ้อยยังงไม่รู้อ”

“ฉันบอกแล้วไงว่าไม่ได้อ้อย”

“ผมรู้อแล้วว่าไม่ได้อ้อย งั้นก็นั่งลงซะที” เพราะถ้าคุณไม่นั่งสมาธิผมก็เริ่มไม่อยู่กับตัวแล้วเหมือนกัน เจษภรณ์คิดต่อในใจแต่ไม่ได้พูดออกไป

มิลินเห็นสายตาของเขาที่มองมาเหมือนร่ำคาญ เลยยิ่งทำอะไรไม่ถูก “ฉันนั่งก็ไม่ได้ เดินก็ไม่ได้ พี่คืนไปไหนไม่มาสักทีนะ”

ในที่สุดเจษภรณ์เลยถอดเสื้อสูทที่สวมอยู่ออกมาแล้วยื่นไปให้คนที่ยืนหน้าอ “รับไปสิ”

“...”

เมื่อสาวสวยสายหน้าไม่ยอมรับ เจษภรณ์ก็เลยเอาไปสวมไว้ที่เอว แล้วจับแขนเสื้อสูทมาผูกหลวมๆ ที่ด้านหลัง ความยาวของเสื้อสูทจึงปกปิดเรียขาวขาผ่องไว้ได้ส่วนหนึ่ง

มิลินคิดไม่ถึงว่าเขาจะยอมสละเสื้อสูทให้ ดวงตาคู่สุกใสกะพริบปริบๆ “ใครขอให้ช่วยไม่ทราบ”

“ผมไม่ช่วยแล้วคุณจะทำยังไง จะเดินให้กระโปรงมันยิ่งขาดวินขึ้นไปงั้นหรือ ลำบากสายตาผมต้องทนมองอีก”

“งั้นก็หลับตาซะสิ”

“โอเค งั้นเอาเสื้อผมคืนมา” เจษภรณ์แก้มองไปที่ขาอ่อนของมิลิน พร้อมกับตั้งใจเอาเสื้อคืน แต่มิลินถอยหนี

“ฉันเปลี่ยนใจแล้ว ฉันจะใช้เสื้อคุณก็ได้”

“ก็แค่นั้น”

“ที่จริงฉันเกรงใจเลยไม่ยอมรับความหวังดีของคุณ เลื้อยสูทของคุณแต่ต้องเอามาให้ฉันใส่ทับกระโปรง คุณจะถือหรือเปล่า”

แจษกรณียกมือลูบคาง ดวงตาสีน้ำตาลดูลุ่มลึก “พีคินบอกว่าคุณมีเป็นดีไซเนอร์”

“ใช่ ฉันเป็นดีไซเนอร์” เธอบอกอย่างระวังตัว “ไม่รู้ว่าเขาจะมาไม่ไหน

“งั้นก็เย็บเสื้อสูทให้ผมใหม่สักตัวก็ได้”

“ว่าไงนะ”

“ผมรู้ว่าคุณมีได้ยีนชุดแล้ว”

มิลินหม้มปาก เขาแต่งตัวเนี้ยบจัดขนาดนี้ คงจะเรื่องมาก ค่าใช้จ่ายในการตัดให้เขาแพงกว่าซักรีดมาคีนเขาเสียอีก ถ้ารับปากก็เสียเปรียบตาย มิลินส่ายหน้า “ฉันจะซักรีดเอามาคีนให้คุณดีกว่าละ อย่ารอให้ฉันตัดให้เลย อาจจะช้ามาก เพราะฉันมีคิวงานยาวเหยียด” เธออ้างไปอย่างนั้นเพราะไม่อยากตัดให้เขา

“ผมรอได้ครับ อะไรที่เรามีความสนใจ คาดหวัง ก็จะมีความอดทนที่จะรอ พุดง่าย ๆ ก็คือผมยินดีรอ แค่คุณมีรับปากว่าจะตัดให้” เขาบอกแล้วขยับเข้ามาใกล้ หัวใจเต้นยุบยิบ เขารอเธอมานานแล้ว นี่ไม่ถึงบหจะเจอก็เจอง่าย ๆ

เขาคุ่นหน้ามิลินตั้งแต่เช้าวันนั้นที่ลืมหามาเห็นแล้ว และคิดว่าเป็นมิลินคนเดียวกับที่เขารู้จัก แต่เธอกลับหลอกเขาเรื่องชื่อ

“คุณแจษกรณียะ ใกล้เกินไปแล้ว” เพราะเขาเข้ามาใกล้เกินไป จนใบหน้าแทบจะชิดกับเธอ มิลินรีบขยับถอยห่างแล้วเดินไปหนึ่งที่เซฟา

แจษกรณีสูดดมความหอมจากคนตัวเล็กเข้าเต็มปอดจนพอใจแล้ว ขยับห่างออกมา พอดีกับที่นั้รเดินกลับมาถึงแล้วถามขึ้น “มีเดินดูรอบๆ หรือยัง มีอะไรอยากให้แก้ไขไหม”

“มีไม่ได้เดินดูเลยคะ”

“อ้าว ทำไมล่ะ”

มิลินหน้าแดง ก้มมองกระโปรง แม้มริมฝีปากเข้าหากัน เจษภรณ์เห็นแล้วนึกขำ อีกฝ่ายคงอายจนไม่กล้าพูด “เกิดอุบัติเหตุชนิดไหนขอรับ คุณมีเลยไม่ได้เดินดู”

นทีธรรมองไปที่คนตัวเล็ก “อุบัติเหตุอะไรกันนี่”

“มีทำกระโปรงขาดนะคะ เลยไม่ได้เดินดูรอบๆ ห้อง แล้วนี้เสื้อสูทของคุณเจษภรณ์ เขาถอดให้มีใส่คลุมไว้ พี่คินคะ มีอยากกลับแล้ว เรากลับกันเถอะคะ ไม่ต้องดูอะไรแล้ว ยังไงก็ตกลงเอาห้องนี้แล้ว”

นทีธรรมวดคิ้ว อยากจะถามอะไรอีกแต่ก็ไม่อยากคาดคั้น เขารู้สึกว่ามีลินดูเครียดๆ เกิร์งๆ ไม่เป็นธรรมชาติ “เอานี้ก็ได้ เจษภรณ์พรั่งนี้ให้เลขาฯ มาคุยที่บริษัทของพี่”

“ได้ครับ”

“งั้นเราแยกกันตรงนี้ พี่จะพามีกลับก่อน แล้วนี้เสื้อสูทของเจษจะเอาคืนเลยไหม”

เจษภรณ์มองไปยังคนตัวเล็กที่ยืนนิ่งเงียบไม่พูดอะไร

“ค่อยให้คุณมีเอามาคืนผมวันหลังก็ได้ครับ ถ้าอย่างนั้นผมขอเบอร์ของคุณมีไว้ได้ไหมครับ”

มิลินเบิกตากว้างมองเขา ไม่อยากเชื่อว่าเขาจะกล้า ต้องหน้าหนาเบอร์ไหน ถึงกล้าขอเบอร์แฟนคนอื่นต่อหน้าแฟนเขา มิลินยิ้มอ่อนมองไปทางนทีธ เขาต้องไม่ให้แน่

“มีจะสะดวกให้เบอร์เจษไว้ไหม จะได้คุยกันว่าจะเอาเสื้อไปคืนเขาวันไหน”

“ว่ายังไงนะคะ” มิลินหันไปทางคนที่เธอฝากความหวังไว้ทั้งหมด มันเหมือนถูกผลักตกเหวแล้วถูกโยนขึ้นมาใหม่ “พี่คินอนุญาตให้มีให้เบอร์เขาหรือคะ”

“เขาที่ไหนดั้น” นทีธรบอกเสียงกลั้วซ่า “เจษเป็นเพื่อนสนิทของพี ไม่เห็นเป็นไรเลย”

มิลินทำหน้าที่ ไม่เข้าใจจนที่ธรลัคนิด ต่อหน้าเจษภรรยาทำไมเขา ไม่แสดงบทแฟนกามะล่อเท่าไร เพราะใครๆ ก็รู้ว่าเธอเป็นแฟนเขา ทำแบบนั้นก็เท่ากับบอกว่าไม่ได้รับรักเธอเหมือนที่คนเป็นแฟนกันควรจะทำ เธอตั้งใจใช้นทีธรกันทำ แต่เขาไม่ทำตามแผนเลย เมื่อเห็นว่านทีธร ไม่ช่วย แถมยังมองมาเหมือนไม่เข้าใจ มิลินเลยเดินเร็วๆ จากไป

“อ้าว เดี่ยวก่อนสิ จะไปไหน”

แต่คนตัวเล็กก็เดินต่อไป ทั้งให้สองหนุ่มมองหน้ากัน นทีธร บ่นพึมพำ “มีเขาเป็นอะไรของเขาเนะ”

“เขาคงไม่ชอบหน้าผมมั้งครับพี่คิน”

“เพิ่งเจอกันครั้งแรกไม่ใช่เหรอ แล้วไม่ชอบหน้ากันได้อย่างไร”

“นี่ไม่ใช่ครั้งแรกครับ”

“หมายความว่ายังไงเจษ พี่ไม่เข้าใจ”

เจษภรรยาไม่คิดจะปิดบังนทีธร แต่ว่าเรื่องนี้เขาพูดออกไปไม่ได้จริงๆ เขาต้องการรักษาชื่อเสียงของมิลินเอาไว้ “ไว้วันหลังผมจะเล่าให้ พี่คินฟังนะครับ พี่คินรีบตามคุณมีไปก่อนดีกว่า”

“จะไปไหนได้ ดิตอยู่ที่นี่ลิปต์นั่นแหละ เจษต้องไปกตกรหัสให้ ไม่ใช่หรือไง”

ทั้งสองเลยหัวเราะออกมาพร้อมกัน เพราะทุกห้องต้องใส่รหัส ก่อนจะกดลิปต์ ถึงแม้ว่ามิลินอยากจะกลับออกไปจากห้องนี้มากแค่ไหน แต่ก็ลงไปถึงลิบบีไม่ได้ และเมื่อสองหนุ่มเดินมาถึงหน้าลิปต์ก็พบว่า หญิงสาวที่พูดถึงอยู่กำลังยืนหน้าอเหมือนปลาตู้แม่กลองรออยู่แล้ว

“มีคิดว่าพี่คินจะไม่กลับเสียแล้ว”

“เหวี่ยงอีกแล้ว ยังไม่หายอนอีกเหรอ แค่นี้ไม่หวงหน่อยเดียว”

มิลินเห็นเจษภรรยาไม่ยอมยี้มๆ เลยเดินเข้าไปกอดแขนนทีธรแล้ว

หันไปมองเพชรกรณ “มีैयाกัให้พีคินหวงมาก ๆ ค่ะ เพราะวาเราสองคนเป็นแฟนที่รักกันจะตาย จริงใหม่คะพีคิน”

“จริงก็จริงครับ”

มิลินได้คำตอบที่พอใจแล้วก็ยิ้มหวาน ขณะที่เพชรกรณยิ้มมุมปาก “ผมตั้งใจว่าจะคุยกับคุณมีเรื่องห้องสักหน่อย พีคินจะวาอะไรใหม่ครับ ถ้าผมขอคุยกับคุณมีสักครู่”

“คุยอะไรกันอีกล่ะเจษ”

“ผมจะคุยเรื่องขนย้ายของนะครับ” เพชรกรณตอบอย่างลื่นไหล “ยังมีของบางอย่างผมยังไม่ได้ย้ายออก ถ้าพีคินไม่วาอะไร ขอผมคุยกับแฟนของพีคินครู่ได้ไหม”

“มีสะดวกไหม” นทีธรหันไปถาม

“คุยที่ร้านอาหารข้างๆ คอนโดฯ ก็ได้ครับ เตียวผมเป็นเจ้ามือเลี้ยงเอง”

“ถ้าพีคินไม่ไป มีก็ไม่ไปค่ะ”

“ห้องนี้เป็นของคุณมีไม่ใช่หรือครับ ผมแค่จะตกลงวันย้ายของเท่านั้น ไม่ต้องให้พีคินอยู่ด้วยก็ได้ แต่ถ้าคุณมีไม่ैयाกัคุยก็ไม่เป็นไร ิววันหลังก็ได้ พีคินเองก็ต้องรีบกลับไปดูแลร้านอาหารด้วย ผมไม่ैयाกรบกวนเวลาพีคินอีก”

มิลินมองไปที่เพชรกรณ แวดตาทำทหายของเขาทำให้รู้สึกวาเขาอैयाกัคุยกับเธอเรื่องอื่นมากกว่า จึงหาข้ออ้างมาพูดมากมาย มาถึงจุดนี้เธอเองก็อैयाกรู้เหมือนกันวาเขาจะพูดอะไร

“ถ้าคุณเพชรกรณอैयाกัคุยจริงๆ งั้นฉันไปก็ได้ค่ะ ที่ร้านอาหารข้างๆ คอนโดฯ ใช่ไหมคะ”

“ใช่ครับ เตียวขวาออกไปแปดร้อยเมตรก็ถึงแล้ว ชื่อร้านลอฟท์”

“งั้นก็ได้ค่ะ”

“มีไปกับเจษได้ใช่ไหม” นทีธรหันมาถาม อดแปลกใจในน้ำเสียง

และท่าทางของมิลินไม่ได้ ทำไม่ดูเหมือนไม่ชอบเจษภรณีนัก

“ได้ค่ะ พี่คินต้องรีบกลับไปดูแลร้าน รีบไปเออะค่ะ มีรบกวนเวลาของพี่คินมานานแล้ว” มิลินบอกพร้อมรอยยิ้ม เพราะเขาต้องดูแลร้านอาหารหลายร้าน ซึ่งแต่ละร้านจะเปิดช่วงเย็นถึงดึก เวลาสองทุ่มเป็นต้นไปจะเป็นเวลาที่มีลูกค้าเยอะมากที่สุด นกัธธต้องรีบไปดูแล

“งั้นพี่ไปดูแลร้านก่อน มีมีอะไรก็โทร.มาหาพี่ได้”

เจษภรณเห็นว่ตกลงกันได้แล้วเขาเลยกดลิฟต์ลงไปที่ยั้่นล่าง นกัธธแยกไปขึ้นรถแล้วขับออกไป ขณะที่เจษภรณขับออกมาโดยมีรถของมิลินขับตามหลัง เขาเลี้ยวรถเข้าไปในร้านแล้วมองหาที่จอด เมื่อจอดเรียบร้อยแล้วเขาก็เปิดประตูลงมา เห็นว่ารถของมิลินขับไปจอดอยู่ไม่ไกล เขาเลยยืนรออยู่ตรงหน้าทางเข้าร้าน

ขณะที่มิลินจอดรถเสร็จแล้วจะลงจากรถ แต่นึกขึ้นได้ว่าเธออยู่ในชุดกระโปรงขาดวิน ดีไซเนอร์สาวที่มักเตรียมชุดทิ้งไว้หลังรถเสมอเลยเอี้ยวตัวไปหยิบชุดกระโปรงมาตัวหนึ่ง พอมองออกไปนอกกระจกรถเห็นว่าหนุ่มหล่อที่นัดเธอมาด้วยกำลังยืนรอเธออยู่ ทว่าก็มีสาวสวยคนหนึ่งเดินเข้าไปคุยด้วย คิวเรียวสวยขมวดมุ่นเข้าหากัน ไม่รู้ว่าพวกเขาสองคนรู้จักกันมาก่อนหรือเปล่า

มิลินดึงสายตากลับมา เพราะเขาจะคุยกับใครก็ไม่เกี่ยวกับเธอ มิลินหยิบเดรสสั้นสีดำรัดตัวที่เหลืออยู่ตัวเดียวในรถขึ้นมามองอย่างไม่มีทางเลือกอื่น ทำอย่างไรได้ ก็ดีกว่าใส่กระโปรงขาดเดินออกไป แต่ว่ถ้าเขาเห็นเธอสวมชุดนี้เขาจะทำหน้าอย่างไรนะ มิลินยิ้มบางๆ แล้วลงจากรถมองหาห้องน้ำ โชคดีที่มีห้องน้ำอยู่ใกล้ๆ ลานจอดรถพอดี เธอจึงรีบไปเปลี่ยนชุดแล้วเดินออกมาเอาชุดเก่าโยนเข้าไปเก็บที่เบาะหลังรถ

3

ดวงความรักแรง แข่งเรื่องงาน

“มาคนเดียวหรือคะ วิวกี่มาคนเดียวคะ ไปนั่งที่โต๊ะกับวิวไหมคะ” สาวสวยคนหนึ่งที่มากินอาหารที่ร้านเดินเข้าไปชวนเจษภรณ์คุย
“ขอโทษด้วยนะครับ ผมไม่สะดวก”

“ทำไมไม่สะดวกล่ะคะ” สาวสวยที่คิดว่าตัวเองดูมีเสน่ห์ยั่วชวน
ส่งสายตาเชิญชวนเต็มที่ แต่หนุ่มหล่อกลับไม่ยอมเล่นด้วยเสียที
ระหว่างที่ยื้อกันไปมานั้น เจษภรณ์ก็หรีตามองไปยังสาวสวย
คนหนึ่ง ไม่ใช่ใครที่ไหน แต่เป็นมิลินนั่นเอง

แม่เจ้า นั่นเธอใส่กระโปรงสั้นแค่อีบบนนั้นก้าวลงมาจากรถ
ได้อย่างไร

เขาเสียวแว็บแทน ช่วงที่เธอเดินตรงมาหาเขา นั้นสะกดทุกสายตา
ให้มองไปที่เธอคนเดียว ผมยาวเป็นลอนถึงกลางหลังสยายไปตามท่วงท่า
การเดิน ใบหน้าเนียนใส ปากนิตจมุ๊กหน้ายรับกันเหมาะเจาะ จนคน
ต้องเหลียวมองโดยเฉพาะหนุ่มๆ

“เดี๋ยวก่อนครับคุณ” หนุ่มคนหนึ่งก็เพิ่งขยับมานุหรีให้ดับลง
ก้าวเดินมาหาอย่างมีความหวัง

มิลินหันไปตามเสียงเรียก “เรียกฉันหรือคะ”

“ใช่ครับ คุณมากับเพื่อนหรือว่ามากับ...”

“มาคนเดียวค่ะ”

“มาคนเดียวหรือครับ ไม่น่าเชื่อ ฉันผมขอเป็นเจ้ามือเลี้ยงอาหาร
คุณสักมื้อได้ไหมครับ” มิลินยังไม่ทันตอบก็มีมือหนาของใครบางคน
มาโอบเอวบางของเธอเอาไปแนบลำตัวอย่างรวดเร็ว

“นี่คุณ ปล่อยฉันนะ” มิลินดิ้นรนเพื่อจะออกจากแขนแข็งแรง

แต่ว่าเขาไม่ยอมปล่อย

“อยู่นี่เอง ผมรอตั้งนาน มาคุยกับใครตรงนี้ครับที่รัก”

“คุณ ทำอะไรเนี่ย”

“ก็ดังสติคุณอยู่ไง” เจษภรณ์ก้มไปกระซิบข้างหู “มาคุยอะไรตรงนี้
ผมยืนรอคุณอยู่ ลืมแล้วหรือไง”

“ฉันก็เห็นคุณคุยอยู่กับสาวสวยคนนั้นเลย ไม่อยากเข้าไปกวน”

“ผมไม่ได้คุยกับใครทั้งนั้น ผมรอคุณอยู่”

“คุณทั้งสองคนเป็น...” หนุ่มคนนั้นถามขึ้น

“เธอเป็นภรรยาของผมเอง”

คนถามถึงกับหน้าเหวอก่อนจะกลายเป็นหน้าเจื่อนสนิททันที
ก็คิดอยู่แล้วว่าสาวสวยประจุนางฟ้าคนนี่ต้องมีเจ้าของ ทีแรกเธอ
บอกว่ามาคนเดียวก็หลงดีใจ

“งั้นเชิญเลยครับ”

“คุณเจษภรณ์ทำไมไปบอกเขาแบบนั้น” มิลินหันไปแหงนใส่

“แบบนั้นแบบไหน แบบที่ว่าคุณเป็นภรรยาผมนะเธอ”

“ก็ใช่ล่ะสิ ไปบอกเขาแบบนั้นได้ยังไง ฉันไม่ใช่ภรรยาคุณ
สักหน่อย”

“ไม่ใช่ได้ยังไง คินนั้นเราสองคนมีอะไรกันไปถึงไหน ผมไม่ลืม
ง่ายๆ ทรอกนะ คุณมีเป็นเมียผม ผมเป็นสามีของคุณมี”

“อย่ามาพูดแบบนี้นะ คุณก็รู้ว่ามันไม่ใช่ สามีภรรยาแบบไหน
นอนด้วยกันทั้งที่ไม่รู้จักกันมาก่อน แม้ตอนนี้เรายังไม่รู้จักกันดี
ด้วยซ้ำ” มิลินผลักเขาออกแล้วทำท่าจะเดินกลับ เจษภรณ์ก็เลยเดินไป
ขวางหน้าแล้วหรีตามอง

“ไม่ให้เรียกเมียแล้วจะให้ผมเรียกอะไร ไหนคุณลองบอกผมสิ”

“เรียกชื่อมีก็พอค่ะ”

“มีครับ แต่ผมไม่อยากจะเรียกเหมือนคนอื่น”

มิลินแหม้มปาก ไม่คิดว่าหน้ันงๆ จะพูดจากวนประสาทได้มากขนาดนี้ “คุณลืมนไปแล้วหรือไงคะว่าฉันเป็นแฟนกับพีคิน ฉันจะเป็นเมียคุณไต้ยงัไง ฉันไม่ใช่ผู้หญิงล่ำล่อนนะ จะไต้เป็นแฟนกับพีคินแล้วเป็นเมียคุณไต้ยงั”

“มีไต้ยงันไต้ใหม่ว่าเป็นแฟนพีคิน”

“แนลลลคะ หรือว่าพีคินบอกอะไรคุณ” มิลินมองอยงัไม่แนใจ ถ้าหากนที่ทรบอกความจรง เธอก็คงไต้นที่ทรมาเป็นข้ออ้งต้อไปไต้ไต้

“พีคินไต้ไต้บออะไรผม” เจษภรณตอบ

นที่ทรไต้ไต้บอข้งหมต แต่เขาก็ไต้ใจเรองราวระหวงนที่ทรกับมิลินไต้ เพราะรู้เรองรสนิยมของฝายชายเป็นอยงังัไต้

มิลินจ้งงตาเขา ตอนนั้เธอไม่แนใจคนตรงหน้ารู้จะไรมากน้อยแคไต้น แต่เธอก็ไม่อยงักให้เขามาข่มขำมในชีวิตอีก เธออยงักลืมนไต้ต้องการเจอเขาเพื่อตอกข้ความผิดพลาด

“ฉันไม่เข้าใจ คุณต้องการอะไรที่ไต้แบบนั้ แต่ฉันบอกเลยวไต้ไม่สนกัไต้ยงั ฉันไม่คิดวว่าคุณจะคิดวเรองคีนนั้จะมาผูกมัดเราสองคน เพราะมันเป็นแคความผิดพลาด เป็นตลกร้ายในชีวิตของฉัน”

“มีกัลัวผมมากกว่า”

มิลินจ้งงหน้าเขาไต้ยงัความตกใจ ยอมรับวเขาพูดถูก แต่เธอไม่มีทางยอมรับงัยๆ “ฉันไต้ไต้กัลัวคุณ แล้วตกลงเรองที่ไต้คุณจะคุยกับฉันคือเรองอะไรคะ ถ้าไม่มีอะไรฉันจะกลับ”

“ผมทิว ผมยงัไต้ไต้กัลัวข้วเย็นเลย มีอยู่กันข้วเป็นเพื่อนผมก่อนไต้ไต้”

“ถ้าตอบวไต้ล่คะ”

“ผมก็ทำอะไรไต้ไต้ ผมไม่ชอบบงคับใคร แต่เราสองคนก็หน้าจะคุยดีๆ กันไต้ไต้เชรเอ มีเอองก็ข้ย้าวเป็นแฟนพีคิน ผมจะทำให้มีล่เอองเสียไต้ยงังั พีคินเป็นพีคั้ผมรักเคารพมาก ผมไม่อยงักลืมน

พี่ชายดีๆ ไปถ่างไปยุ่งกับแฟนเขา จริงไหม”

มิลินหนึ่งไปครู่หนึ่ง ไม่รู้ว่าเขาคิดตามที่พูดจริงหรือไม่ แต่ถ้าหากเธอปฏิเสธ เขาก็คงหาข้ออ้างอย่างอื่นมาพูดอีก ในเมื่อเธอมาถึงที่นี่แล้ว ก็ต้องลองสักตั้ง

“ก็ได้ค่ะ”

เจษภรณ์ยิ้ม เขาให้มิลินเดินนำไปก่อนและเป็นคนหาที่นั่ง เขานั่งตามที่เธอเลือก จากนั้นก็ปล่อยให้มิลินเป็นคนสั่งอาหาร

“คุณเจษภรณ์อยากกินอะไรคะ”

“เรียกผมว่าเจษได้ไหม”

มิลินถอนใจ ทำไมเขาเรื่องเยอะแบบนี้

“คุณเจษอยากกินอะไรคะ”

“ปลากะพงหนึ่งซีอิ๊วก็ได้ครับ แล้วก็ห่อหมกทะเล มีว้ายังไงครับ”

“งั้นก็เพิ่มปลากะพงหนึ่งซีอิ๊วแล้วก็ห่อหมกทะเล” มิลินหันไปบอกบริกร เมื่อบริกรทวนออร์เดอร์แล้วเดินห่างออกไป เจษภรณ์ก็พูดขึ้น

“มีไม่ได้ชื่อมาลี แต่หลอกผมเพราะไม่อยากให้ผมรู้จัก ที่ผมพูดมาทั้งหมดผมพูดถูกไหมครับ”

“...”

“ไม่ตอบก็ไม่ใช่ไร แต่ว่าเรื่องคั้นนั้นสิรู้หรือยังว่าทำไมถึงไปอยู่ที่ห้องของผมได้ ใครพามีไป หรือว่าเมาเข้าห้องผิดเอง”

มิลินแหม้มริมฝีปากแน่น “เพื่อนของพี่สาวพาฉันไปส่งค่ะ แต่ว่าฉันไม่รู้เหตุผลที่แท้จริงว่าเขาพาไปผิดหรือว่ามันคืออะไรกันแน่” มิลินเองก็อยากรู้ว่าเรื่องคั้นนั้นตกลงเป็นอย่างไรกันแน่

“ให้ผมช่วยสิไหม”

“ไม่ต้องหรอกค่ะ ฉันจัดการเองดีกว่า”

“มีอยากให้ผมช่วยอะไรก็บอกได้นะครับ ผมยินดีช่วย”

มิลินรู้สึกใจเต้นแรงกับน้ำเสียงนุ่มๆ ของเขาขึ้นมาจนต้อง

หลุบตาลง “ช่วยขนของออกจากห้องเร็วๆ ก็จะได้มากค่ะ ฉันอยากย้ายเข้าไปอยู่เร็วๆ คุณแจจะย้ายของที่เหลือออกเมื่อไรคะ ฉันจะได้ย้ายเข้า”

“มีมีฤกษ์ย้ายเข้าหรือยังล่ะครับ” เขาถามกลับ

พอพูดถึงเรื่องฤกษ์ยามขึ้นมา มิลินก็ส่ายหน้าหัวือ “ไม่มีค่ะ ฉันตั้งใจจะเอาฤกษ์สะดวก”

“ผมว่าหาฤกษ์ดีย้ายเข้าดีกว่าไหมครับ ไหนๆ ก็จะใช้เป็นทั้งบ้านและโฮมออฟฟิศด้วย ถ้ามีไม่ว่าอะไร ผมจะพาไปดูฤกษ์กับพระอาจารย์ที่ผมนับถือ ท่านดูฤกษ์ได้แล้วก็ดูดวงได้แม่นมากด้วย พี่คินยังเคยไปดูร้านอาหารที่เปิดอยู่ก็เปิดตามฤกษ์ที่พระอาจารย์ช่วยดูให้”

“จริงหรือคะ”

“จริงสิครับ ไม่เชื่อถามพี่คินได้”

มิลินลังเล เธออยากรู้เรื่องงาน ว่าธุรกิจที่จะเปิดใหม่ นั้นจะไปรุ่งโรจน์หรือว่าจะรุ่งริ่ง “ท่านดูดวงได้แม่นด้วยใช่ไหมคะ” ไหนๆ ไปดูฤกษ์ยามทั้งทีก็ดูดวงด้วยเลย จะได้ไม่เสียเที่ยว

“ใช่ครับ แม่นมาก”

“อืม นั่นคุณแจชอบมากก็ได้ค่ะ ว่าท่านอยู่วัดไหน ฉันจะไปเอง”

“อยู่จังหวัดชัยภูมิล่ะครับ ผมต้องพามีไปเองจะดีกว่า เพราะท่านจะดูให้เฉพาะคนที่รู้จักกันเท่านั้น พอคิดว่าท่านเป็นเพื่อนของผมที่ไปบวชนานแล้ว”

“อย่างนั้นหรือคะ แต่ว่า...” มิลินลังเล ไม่อยากไปกับเขา

“วันเสาร์นี้มีว่างไหมครับ ผมจะพาไป”

“วันเสาร์นี้หรือคะ” มิลินก้มดูตารางงานในโทรศัพท์มือถืออยู่ครู่หนึ่งก่อนหันมาตอบ “ว่างค่ะ แต่ว่าจะรบกวนคุณแจหรือเปล่า ต้องไปตั้งแต่เช้ากลับอีกทีก็เย็น กินเวลาคุณแจไปทั้งวัน”

“มีอยากไปหรือเปล่าล่ะครับ”

“ถ้าท่านดูดวงแม่นจริงๆ ฉันก็อยากไปค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นผมก็ 모르สึกว่าเสียเวลาเปล่าแล้วละครับ ขอแค่มีพอใจ ผมก็พอใจ”

มีลินอึ้งไปหลายวินาที ตอนที่เขาพูดประโยคสุดท้ายจบ ทำไมเธอรู้สึกเหมือนกำลังถูกเขาจับอยู่เลยนะ แต่ว่าเขาอาจจะอยากช่วยเธอจริงๆ ก็ได้ อย่าลืมนะว่าในสายตาของเขาเธอคือแฟนของคนที่เธอคนที่เขานับถือ เขาจะกล้าหว่านเสน่ห์ใส่เธอได้อย่างไร

แต่เขาก็ทำแบบไม่เกรงใจพี่คินไปหลายครั้งแล้วนะ มีลินลับสนกับตัวเองว่าทำไมถึงไล่เขาออกไปจากความคิด ไปจากชีวิตตัวเองไม่ได้เลย

กระทั่งกินข้าวอิมแบบอื่นๆ แต่สำหรับใครอีกคนนั้นดูท่าทางจะมีความสุขจนน่าหมั่นไส้ เจษภรณ์กินเรื่อยๆ จนข้าวสวยในงานพร่องเกือบหมด ทั้งยังสั่งผลไม้มาตบท้าย ผิดกับเธอที่กินข้าวไม่หมด เพราะไม่ชินกับการที่ต้องมานั่งกินข้าวกับคนแปลกหน้า

คนแปลกหน้าที่เป็นมากกว่าคนทั่วไป มีลินคิดแล้วก็หัวร้อนผ่าว
“มีคิดอะไรอยู่ครับ ทำไมเงียบไป”

“ไม่มีอะไรค่ะ ฉันแค่อยากกลับบ้านพักผ่อน”

“งั้นเดี๋ยวผมเรียกบริกรคิดเงินเลยแล้วกันนะครับ”

มีลินพยักหน้าแทนคำตอบ รอจนเขาจ่ายเงินเรียบร้อยแล้วจึงลุกเดินกลับไปที่รถ มีลินหยุดเดินตอนที่มาถึงรถแล้ว

“ขอบคุณนะคะ”

“แล้วเรื่องวันเสาร์ มีจะให้ผมไปรับที่ไหนดีครับ”

มีลินมองหน้าเขา เธอเกือบลืมนไปแล้วว่านัดเขาไว้ “รถที่คอนโดฯ ก็ได้ค่ะ เราสองคนต่างขับรถไปคนละคัน นั่นจะมารอคุณที่คอนโดฯ ตอนเจ็ดโมงเช้าทันไหมคะ”

เจษภรณ์ยิ้มมุมปาก เธอคงกลัวว่าเขาจะชวนไปรถคันเดียวกันถึงรีบพูดออกตัวก่อน “ตกลงครับ”

เมื่อตกลงกันเรียบร้อยแล้ว เจษภรณ์ก็ยื่นมองให้มิลินหมุนตัวขึ้นรถ ขับออกไป ส่วนเขายืนสอดมือล้วงกระเป๋าอย่างใช้ความคิด มิลินสวยน่ารักถูกใจจนอยากจับเป็นแฟนจริงๆ แต่ติดตรงที่เธอไม่ยอมเปิดใจไม่รู้ว่าเธอคิดอะไรอยู่ แต่นั่นไม่ใช่ปัญหา เพราะความท้าทายกำลังเริ่มเกิดขึ้นในใจของหนุ่มหล่อที่ห่างหายจากการบริหารหัวใจมานาน

เขาไม่ได้เบอร์ของเธอ และเขายังไม่รุ้กรเจ้าเอาตอนนี้ เจษภรณ์เดินกลับไปขึ้นรถของตัวเองบ้าง หลังจากตัดสินใจได้ว่ามิลินสาวสวยสุดมันที่แท้จริงแล้วเธอเป็นแค่เกาะน้อยที่เอาเลื้อยคลุมสุนัขจึงจอกมาใส่หลอกตาคนอื่นเท่านั้น

ช'วงนี้ลิตายุ่งกับงานแต่งงานทำให้ไม่ได้คุยกับมิลินมากนัก แต่คนที่ม่เวลาคุยกับเธอไม่เปลี่ยนคือมารดา หลังจากกินอาหารเช้าเสร็จมารดาก็อดถามถึงแฟนกำมะลอของเธอไม่ได้

“คุณนทิตรเขาออกเงินให้มาก่อน เขาไม่ว่าอะไรจริงๆ หรือลูกเงินแปดล้านเชียวนะ ถ้าไม่อย่างนั้นตบแต่งกันไปดีไหม คบกันมาก็ปีกว่าแล้ว”

มิลินแทบจะสำลักข้าวต้มหลังจากฟังมารดาพูดจบ “มีเพื่อนพี่คิดได้คะ ถ้าเพื่อนไม่ไหวก็ขอยืมคุณแม่กับพี่มิ่งไปจ่ายก่อน”

“ทำไมพอมแม่พูดถึงเรื่องตบแต่งที่ไรก็บ้ายเบี่ยงทุกที ตกลงคบกับเขาจริงหรือเปล่า”

“แค้กๆ” มิลินสำลักน้ำที่ยกขึ้นดื่ม “คบจริงลิตะ แต่ว่ามีบอกแล้วว่าอยากทำงานก่อน”

“แต่แม่ไม่สบายใจเลย”

“คุณแม่คะ เชื่อใจมีนะคะ มีกับพี่คินเราคุยกันเข้าใจแล้ว”

มารดาทำท่าจะพูดต่อ พอดีกับเสียงโทรศัพท์ของมิลินดังขึ้นราวกับระฆังช่วยชีวิต ยิ่งเห็นว่าคนที่โทรเข้ามาคือใครก็ยิ่งยิ้มกว้าง

“แม่คะ พี่คินโทร.มา วันนี้มีนัดกับพี่คิน มีไปก่อนนะคะ”

มิลินออกจากบ้านได้ก็ลอบพ่อนลมหายใจ ซีนอยู่คุยต่อต้องถูกมารดาจับได้เห็นว่าเธอกับนัทรไม่ได้เป็นแฟนกันจริงๆ เธอเป็นแค่แฟนที่เข่าจ้งมาหลอกมารดา ตอนแรกเธอไม่อยากจะช่วย แต่ว่าอดเห็นใจเขาไม่ได้

มิลินขึ้นรถแล้วเสียบหูฟังบลูทูธ “พี่คินหรือคะ มีจะไปหาพี่คินที่ทำงานนะคะ เรื่องทำสัญญาพี่คินจะให้มีทำอะไรอีกไหม”

“มีแค่มาเซ็นก็พอ ที่เหลือค่อยให้เลขาฯ ของพี่เอาไปจัดการต่อ”

“คะ งั้นเดี๋ยวมีเข้าไปพบพี่คินนะคะ”

มิลินวางสายแล้วก็ขับรถตรงไปหานัทรที่ทำงานตามโลเกชั่นที่เขาปักหมุดให้ในไลน์ เธอไม่เคยไปที่ทำงานของเขามาก่อน เพราะไม่ต้องการเปิดเผยความสัมพันธ์แบบคูรักรักก่ามะลอให้ใครรู้มากนัก

นัทรเป็นชายหนุ่มหน้าตาหล่อสมวัย เป็นลูกชายคนเดียวของตระกูล มารดาแต่งงานใหม่กับนักการเมืองชื่อดัง แต่นัทรใช้นามสกุลของบิดาผู้ให้กำเนิดซึ่งเป็นผู้ดีเก่า มีธุรกิจมากมาย แต่ที่เป็นธุรกิจหลักเลยก็คือบริษัทผลิตสินค้าอุปโภคบริโภค นอกจากนั้นก็จะป็นร้านอาหารซึ่งนัทรดูแลธุรกิจกลุ่มนี้อยู่

แวบหนึ่งเธออดเสียดายความหล่อของเขาแทนสาวๆ ไม่ได้ เขามีรสนิยมส่วนตัวไม่เหมือนใคร นี่เป็นเหตุผลที่เธอรับเป็นแฟนหลอกๆ ให้

บริษัทของนัทรตั้งอยู่ที่ปทุมธานี มิลินใช้เวลาขับรถราวชั่วโมงครึ่งก็มาถึง เธอบอกความต้องการกับพนักงานรักษาความปลอดภัย รอไม่นานก็มีผู้หญิงหน้าตาน่ารักคนหนึ่งมาพาเธอเข้าไปด้านในบริษัท

ผู้หญิงคนนี้ได้รับคำสั่งจากนัทรให้มารอรับมิลินอยู่ก่อนแล้ว เธอแนะนำตัวเองว่าเป็นผู้ช่วยเลขาฯ ของนัทร เมื่อมิลินเข้าไปด้านใน

ขึ้นลิฟต์ไปที่ชั้นสี่ เดินไปอีกไม่กี่ก้าวก็เป็นห้องทำงาน ผู้ช่วยเลขาค
คนเดิมเปิดประตูให้มิลิน

“ขอบคุณนะคะ” มิลินบอกผู้ช่วยเลขาค หลังจากนั้นก็ก้าวเข้าไป
ด้านในห้อง เห็นว่านที่รอรออยู่แล้ว “สวัสดิ์ค่ะพี่คิน มีมาสายหรือเปล่าคะ”
มิลินถามเสียงสดใสแล้วก้มมองเวลาที่นาฬิกาข้อมือ “เก้าโมงตรง ก็ยัง
ไม่สายนี่คะ แต่ทำไมหน้าพี่คินดูเหมือนหมากินผัสดิบแบบนั้นคะ ไม่หล่อ
เลย” มิลินบอกแล้วเดินไปตรงหน้าโต๊ะทำงานใหญ่ เธอเห็นว่ามีชาย
สูงวัยอีกคนนั่งอยู่

“สวัสดิ์ครับ” ชายคนนั้นทักทาย

“นี่คือคุณทรงพล ทนายของพี่ เขาจะมาดูแลเรื่องการทำสัญญา
ให้เรา แต่ว่าพี่กำลังรอรอคนของเจษอยู่ เขายังมาไม่ถึง”

“เรื่องนี้เื่องที่ทำให้พี่คินหงุดหงิด รออีกครู่หนึ่งก็ได้ค่ะ นี่เพิ่ง
เก้าโมงเอง”

“เขาคือมาตรงเวลา ไม่ใช่ให้เราต้องรอ”

“แล้วทางคุณเจษเขาออกมาหรือยัง พี่คินไม่ลองโทร.ถามดู”

หน้าคนหล่อยังนั่งอยู่ เขาไม่ยอมโทร.ไปตามกับเจษกรรมบ้อยๆ
“รออีกนิดแล้วกัน” นที่รบอกเสียงทุ้มลึก “มีนั่งก่อนสิ จะดื่มอะไรไหม”

“มีเรียบบร้อยมาแล้วค่ะ”

แล้วทั้งหมดก็นั่งรอคนที่เจษกรรมบ้อยจะส่งมาทำสัญญาราวสี่สิบนาที
แต่ก็ยังไม่มီးี่แวว จนนที่รตรวจเอกสารไปหมดกองแล้วก็ยังไร้ี่แวว

มิลินลอบมองท่าทีของนที่รก็รู้ว่าหงุดหงิดมาก

“มีมีนัดหรือเปล่า”

มิลินยื่นคิ้วเข้าหากัน “มีจะรีบกลับไปออกแบบคอลเล็กชั่นใหม่
ที่จะวางจำหน่าย”

“งั้นมีเซ็นมอบอำนาจไว้ แล้วกลับไปก่อน ทางนี้พี่จะคอย
รายละเอียดให้เอง” นที่รตัดสินใจ สีน้หน้ายังไม่หายบึ้ง เขาหันไปทาง

ทนายความประจำบริษัท “คุณทรงพลช่วยดูให้คุณมีที่นะครับ ว่าคุณมี
ต้องเซ็นเอกสารตรงไหนบ้าง และตรงไหนเซ็นมอบอำนาจทิ้งไว้ได้บ้าง”

ทนายความผู้มากประสบการณ์พยักหน้าอย่างรวดเร็ว

“ได้ครับ ผมเตรียมมาพร้อมแล้ว มีเอกสารกู้เงินของคุณมิลิน
ที่กู้จากคุณนทีธร แล้วก็ฉบับนี้เอกสารมอบอำนาจให้คุณนทีธรทำสัญญา
ซื้อขายห้องคอนโดฯ แทน ให้คุณมิลินเซ็นตามนี้ได้เลยครับ”

นทีธรรู้มพอใจในความรอบคอบของคนของตัวเอง เขาชอบ
คนทำงานคล่อง ทำงานเป็น ที่สำคัญรวดเร็ว

“จริงๆ มีรออีกหน่อยก็ได้แหละคะ ไม่รีบมาก”

นทีธรโบกมือ “ไม่ต้องหรอก มีมีงานต้องทำก็รีบไปเถอะ
พี่ไม่อยากจะให้มีเสียงาน ยังไงพี่ก็รอเซ็นอยู่ที่ทำงานอยู่แล้ว รอไปด้วย
พี่ก็ทำงานไปด้วยได้ แต่มีลีที่ไม่สะดวก”

มิลินยิ้มกว้าง นทีธรรอบคอบและคิดทุกอย่างเพื่อคนรอบข้าง
เสมอ “งั้นมีไม่เกรงใจแล้วนะคะ ชอบคุณพี่คินมากเลยคะ” มิลิน
เซ็นเอกสารเสร็จก็ลุกขึ้นยืนพร้อมยิ้มหวานให้อีกครั้ง

เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยก็กลับออกไป ส่วนกับชายหนุ่มในชุดสูท
สีเทาเข้มคนหนึ่ง หน้าตาเหมือนนักร้องเกาหลีสีๆ หวานๆ กำลัง
วิ่งกระหืดกระหอบออกจากลิฟต์ ในมือมีกระเป๋าสารบบนหนึ่ง เขาวิ่ง
จนเกือบชนเธอ แต่ดีที่มีลิ้นเห็นเขาก่อนแล้วจึงเบี่ยงตัวหลบทัน

“ขอโทษทีครับ” เขาหันมาตอบสั้นๆ ไม่ลืมยิ้มให้อย่างสุภาพ
อีกครั้งก่อนวิ่งไป ลิฟต์ปิดพอดี มิลินเลยไม่ทันเห็นว่าเขาวิ่งเข้าห้องทำงาน
ของคนที่เขาเพิ่งเดินออกมาจากห้องเขา

มิลินขึ้นรถไปแล้วก็รีบขับรถต่อไปบ้านของสลิสสา วันนี้เธอต้อง
วาดแบบให้เสร็จทั้งหมดเพื่อให้สลิสานำไปคุยงานกับช่างตัดเย็บที่เพิ่ง
จะรับเข้ามาเพิ่มอีกสองคน

อีปกปากหนึ่ง

“สวัสดีครับคุณนทีธร ผมธิดิษฐ์เลขาฯ ของคุณเจษกรณิศครับ”
เสียงหอบเหนื่อยดังขึ้นอยู่หน้าประตู เรียกให้เจ้าของห้องเงยหน้าดูๆ
ขึ้นมามอง

นทีธรเงยหน้าขึ้นก่อนจะหรีตามอง ภาพตรงหน้าคือหนุ่มน้อย
คนหนึ่งในชุดสูท คนนี้แหละที่เจษกรณิศพีริเชนต์ว่าเก่งกาจ ทำงานแทน
ได้ทุกอย่าง แต่สิ่งที่เขาเห็นจากภาพตรงหน้าคือเด็กยังไม่จบมหาวิทยาลัย

จู่ๆ มุมปากของนทีธรก็กัดยิ้ม มองคนที่พยายามทำตัวเองให้ดู
น่าเชื่อถือ ด้วยการยืนตรงแล้วจ้องมองมาทางเขา แต่ท่าทางหอบเหนื่อย
นั้นมันช่างเรียกรอยยิ้มให้เขา

นทีธรก้มมองเวลาแทนคำตอบ ทำให้คนที่พยายามมาให้หันเวลา
หน้าเสีย “ผมรู้ตัวว่ามาช้าครับ ผมต้องขอโทษด้วย”

“ขอโทษแล้วมันเรียกเวลาที่ฉันต้องรอนายเกือบหนึ่งชั่วโมง
กลับมาได้ไหม”

แค่คำพูดเรียบๆ เพียงหนึ่งประโยคก็ทำให้คนพึ่งหน้าซีดลงอีก
“ผมขอโทษจริงๆ ครับ”

“ไม่มีอะไรจะพูดมากกว่าคำว่าขอโทษแล้วเหรอ ฉันไม่เข้าใจว่า
เจษจ้างพนักงานแบบนี้ไว้ได้อย่างไร นายทำงานตำแหน่งอะไร”

“จะให้ผมยืนพูดตรงนี้หรือครับ” เมื่ออยู่ต่อหน้าเพื่อนเจ้านาย
คนนี้ทำให้เขาเกิดอาการประหม่าขึ้นมาแบบที่ไม่เคยเป็นมาก่อน เขา
ต้องรวบรวมความกล้าอยู่นานมากกว่าจะพูดแต่ละประโยคออกไปได้
ไม่เข้าใจว่าทำไมเจ้านายมีเพื่อนดูเหมือนหมาแบบนี้

นทีธรใช้ดวงตาคมๆ หรีมอง ก่อนจะพยักหน้าเป็นเชิงอนุญาต
“นั่งสิ”

ธิดิษฐ์จึงเดินมานั่งตามที่เจ้าของห้องอนุญาต พอหย่อนสะโพกลง
ไม่นาน เขาก็เห็นว่าคนตัวสูงที่นั่งอยู่หลังโต๊ะทำงานใหญ่ที่นั่งสูงกำยำ

กว่าเขามาก เหมือนเขากลายเป็นเด็กไปเลย

แล้วเสียงทุ้มก็ทำลายภวังค์ความคิดของธิดัชลง

“คุณทรงพลเข้ามาหาผมด้วย”

ตลอดเวลาที่เขาคุยโทรศัพท์ ธิดัชได้แต่รู้สึกถึงความเฉียบขาด กตสันคน ทำงานให้เจษภรณ์มาสองปีไม่เคยถูกความรู้สึกแบบนี้เล่นงาน เท้าวันนั้นเลย

ธิดัชรู้ว่าอีกฝ่ายวางสายไปแล้ว และรู้สึกถึงดวงตาคมกริบที่มองมา คนที่รู้สึก่ว่าตัวเองไม่ได้ทำอะไรผิดจึงเงยหน้าขึ้นสบตาด้วย

“ฉันยังไม่ได้อำตอบเลยว่านายทำตำแหน่งอะไร ทำไมเจษถึงส่ง นายมา”

“ผมเป็นเลขานุการของคุณเจษครับ ชื่อธิดัช วันนี้ผมผิดเอง อย่าต่อว่า ถึงคุณเจษเลยครับ”

ลู่ๆ มุมปากของนั้ทรก็ยกยิ้มขึ้น ยิ่งเห็นท่าทางตึ้นๆ เหมือนกลัว เจษภรณ์จะไม่พอใจ ยิ่งทำให้เขารู้สึกว่าอีกฝ่ายไม่มีมืออาชีพเลย แต่ก็ ก็นั่นละ

“เจษนัดฉันไว้เก้าโมง แต่ฉันรอนายถึงสิบโมง และก็ได้อแค่ คำขอโทษง่ายๆ ถ้าไม่ติดว่าฉันอยากได้คอนโดฯ ของเจษละก็ ฉันยกเลิก สัญญาไปแล้ว”

“แต่ผมก็รีบมาที่สุดแล้วนะครับ”

“ยิ่งฟังฉันยิ่งคิดว่าเจษไม่ควรจ้างนายทำงานเลยสักนิด ไม่มี ความรับผิดชอบ ไม่มีมืออาชีพ”

ธิดัชหน้าเสียหนักขึ้นอีก ก่อนมาที่นี้เจษภรณ์ย้ำเขานักหนาว่า ห้ามทำอะไรผิดพลาดเด็ดขาด เพราะคุณนั้ทรเป็นพี่ที่นับถือ ให้ทำงาน ให้สำเร็จ แต่เขาก็เริ่มไม่มั่นใจแล้วว่าทำงานง่ายๆ นี้ได้ไหม เพราะ คนตรงหน้าดูเคร่งเครียดเหลือเกิน

“ผมขอโทษจริงๆ ครับ ผมไม่รู้ว่าจะพูดอะไรได้มากกว่าคำนี้

และถ้าผมมีอะไรที่ทำให้คุณนทีธรพอใจได้ก็ให้บอกผมมาได้เลย”
เขายอมนทีธรเพราะไม่อยากจะโทษภรรยาผิดหวังที่ไว้ใจให้เขามาทำงานให้
นทีธรยิ้มมุมปาก พอดีกับทรงพลเคาะประตูห้องเข้ามาพอดี
“เชิญนั่งก่อนคุณทรงพล” นทีธรบอกคนมาใหม่ แล้วหันมาหาหนุ่มน้อย
ตรงหน้า

“ธิดัช”

“ครับ”

“ฉันจะเปลี่ยนใจไม่ซื้อห้องถ้านายไม่รีบทำสัญญาให้เสร็จภายใน
ครึ่งชั่วโมงนี้ ฉันมีประชุมต่อต้องรีบไป นายรีบคุยกับคุณทรงพล
ทนายความของฉัน เขาจะจัดการทุกอย่างให้ ส่วนเรื่องเช็คอยู่ในเรื่องนี้
แล้ว” นทีธรยื่นซองน้ำตาลเรียบๆ ไปหนึ่งใบให้

ธิดัชรับมาแล้วก็เปิดดูเช็คด้านใน ตรวจสอบจำนวนเงินกับเอกสาร
ในสัญญาที่นำมาด้วยทันที ทุกการกระทำของเลขาฯ หนุ่มอยู่ในสายตา
ของเจ้าของห้องตลอดเวลา ความพอใจแวบผ่านในแวตตาก่อนจะ
เลื่อนหายไปอย่างรวดเร็ว

“ผมเตรียมสัญญามาพร้อมแล้ว รับรองไม่เสียเวลาคุณนทีธร
เกินยี่สิบนาที” ธิดัชเก็บเช็คลงซองแล้วก็หยิบสัญญาที่เตรียมไว้ออกมา
เขยื้อนไปตรงหน้าหนุ่มใหญ่ที่ทำหน้าเหมือนคนไม่ถ่ายท้องมาเจ็ดวัน

นทีธรรับมาแล้วก็อ่าน

“คุณทรงพลช่วยดูให้เรียบร้อยด้วย” นทีธรยื่นให้ดูก่อนจะเซ็น
เมื่อได้รับการตรวจสอบจากทนายความที่วางใจแล้ว นทีธรจึงลงชื่อ
ในเอกสาร แล้วส่งให้ทรงพลตรวจสอบอีกครั้ง

ใช้เวลาในการเซ็นสัญญาไม่นาน ทุกอย่างก็เรียบร้อย ธิดัชกำลัง
จะลากลับตอนที่ตกลงวันโอนคอนโดฯ กับทรงพลเสร็จ แต่ต้องชะงัก
ผีเท้า

“เดี๋ยวก่อน” ธิดัชยื่นหนึ่งรอฟัง “เรื่องวันนี้ฉันจะบอกเจษ เขาควร

ต้องรู้ว่าเลขาฯ เขาทำงานได้แย่มากไหน นายคงยอมรับความจริงได้
ใช้ไหมริชชั”

ริชชัตกตะลึงไปชั่วครู่ คิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะกัดไม่ปล่อย วันนี้
ที่เขามาซำก็เพราะเจษภรณ์เพิ่งบอกเขาตอนแปดโมงห้าสิบนาที แค
เก็บของหยิบกุญแจรถออกมาจากตึกทำงานยังเลยเวลาเก้าโมงเช้าแล้ว
เลย จะหวังให้มาทันเก้าโมงก็คงต้องหายตัวมาแล้ว แต่ที่เขาเป็นคน
เขาทำไม่ได้ไง

เขาไม่อยากบอกเหตุผลที่แท้จริงให้คนที่ริชชั เพราะจะทำให้เจ้านาย
ของเขาดูไม่ดี ดังนั้นอีกฝ่ายจะมองว่าเขาทำงานแย่มากก็ช่างเถอะ คงไม่ได้
เจอกันอีก

“ถ้าคุณที่ริชชัจะบอกคุณเจษฯ ผมก็คงทำอะไรไม่ได้” ริชชับอกรบ
ก็หมนตัวเดินเปิดประตูออกไปอย่างไม่สนใจอะไรอีก ขณะที่ที่ริชชัมอง
ตามหลังอย่างสนใจ ริชชัปีกหักก็ลืกลึกดึ้มเจ้าเล่ห์

6ยี่วันนั้นมลิณีได้รับข้อความทางไลน์จากนทีริชชัว่าทำสัญญา
โอนกรรมสิทธิ์ห้องชุดเสร็จเรียบร้อยแล้ว ที่เหลือก็คือเข้าอยู่ เธอถาม
ต่อว่าเขารออีกนานไหมกว่าคนของเจษภรณ์จะมาถึง เขาก็ส่งสติ๊กเกอร์
คนมีไฟท้วงตัวมาให้ เธอเลยส่งการ์ตูนรูปยิ้มกลับไป

แล้วก็ไม่ได้คุยอะไรกันต่อ เพราะต่างฝ่ายต่างยุ่ง มลิณีหมดห่วง
เรื่องคอนโดฯ ไปหนึ่งเรื่อง แต่ก็ยังมีอีกหลายเรื่องให้จัดการ ไหนจะต้อง
ติดต่อทำเรื่องขอกู้เงินทำบริษัท ไหนจะออกแบบเสื้อผ้าคอลเล็กชั่นใหม่
เพราะตอนนี้แบรนด์มลิณีในเฟซบุ๊กขายดีมาก

ป้านกลางเก่ากลางใหม่ย่านซานเมืองเป็นบ้านของสลีซาหรือบ๊วย
ดีไซเนอร์ที่ลิตาแนะนำให้มีลิณรู้จักและชักชวนให้มาทำงานด้วยกัน
บ๊วยอายุยี่สิบหก มากกว่ามลิณีหนึ่งปี

“มี พี่ว่าเปิดร้านใหม่เราต้องจ้างดารามาโชว์ตัวดีไหม”

มิลินวางดินสอในมือลง ร้านใหม่ที่สลิสหาพูดถึงคือหน้าร้านที่เช่าในศูนย์การค้าระดับกลางย่านพระรามสาม ซึ่งเตรียมจะไปเปิดขายเร็วๆ นี้ “ก็ดีเหมือนกันค่ะ แต่ว่าต้องรอให้เรากู้เงินผ่านก่อนนะคะ ตอนนี้เรามีรายจ่ายมาก”

“ทำเรื่องไปถึงไหนแล้ว มีอะไรให้พี่ช่วยบ้าง”

“พี่บ๊วยมีงานเยอะแล้ว เรื่องเอกสารให้พี่เตรียมเองดีกว่าค่ะ”

“จ้ะ มีอะไรให้พี่ช่วยก็บอกนะ พี่มันใจว่าแบรนด์มิลินจะไปได้ดี ชุดที่มีออกแบบมาสวยมาก พี่ว่าถ้าได้ดาราก็พอมีชื่อเสียงมาใส่โชว์ ต้องขายดีเป็นแน่แท้ทำแน่ๆ”

“มีก็อยากได้ดารานะคะ แต่ว่าสงสัยจะได้แค่พรตี่มาแทน เพราะเงินไม่พอ” มิลินพูดกลัวหัวเราะ

เพราะเงินเหลือติดบัญชีไม่มาก ลมพัดเบาๆ ก็ปลิวหมดแล้ว ไม่อย่างนั้นเธอจะต้องการกู้เงินกับธนาคารอีลิตของอัครวิวัฒน์ทำไม อีกอย่างเธอไม่อยากจะดาราลักเท่าไร เพราะแบรนด์มิลินของเธอเน้นจำหน่ายเสื้อผ้าสตรีตแฟชั่นที่ใส่ได้ทุกวัน

สลิสฟังแล้วก็บ๊อบไหล่มิลินเบาๆ “มีอย่าเพิ่งท้อละ พี่เชื่อในตัวมีนะจ๊ะ”

ฟังจบมิลินก็มองคนพูดด้วยสายตาซาบซึ้ง “ขอบคุณมากนะคะ พี่บ๊วย มีไม่ท้อง่าย ๆ หรอกค่ะ เดี่ยวมีจะเอาแบบเสื้อที่ออกแบบเสร็จแล้วให้พี่บ๊วยดูนะคะ มีอยากทำเดรสสั้น สวยหวานแต่ก็แอบเซ็กซี่ เน้นเข้ารูปโชว์สัดส่วน ไม่รู้ว่าจะโอเคไหม” มิลินอธิบายอย่างตั้งใจทำให้สลิสอมยิ้ม มองด้วยความชื่นชม อีกฝ่ายมีพรสวรรค์เรื่องการออกแบบจริงๆ เธอเชื่อว่าในอนาคตมิลินต้องได้เป็นที่ไซเนอร์ชื่อดังอย่างแน่นอน สองสามวันนี้เธอเลยค้างที่บ้านของสลิสเพื่อช่วยกันฟิตติ้งชุด แล้วตัดเย็บตัวแรกออกมาก่อนจะส่งเข้าโรงงานตัดจริง ถึงคืนวันศุกร์มิลิน

ก็กลับบ้านในสภาพไม่ต่างจากซากศพ แล้วไปสลบเหมือนที่เตียงนอน
 กระนั้นก็ไม่ลืมลึงสลิสว่าเช้าวันเสาร์เธอจะไปรับตอนหกโมงเช้าเพื่อไป
 ชัยภูมิด้วยกัน

6เช้าวันเสาร์ เวลาสิบโมง มลินขยี้ตาตื่นด้วยเสียงเรียกของมารดา
 ที่เคาะห้องรัวแรงราวกับจะมีใครมาปล้นบ้าน

“มี ตื่นได้แล้วลูก บ๊วยโทร.มาหา”

“แม่คะ บอกพี่บ๊วยไปก่อนว่ามียังไม่ตื่น”

“มีจะ มีจะบอกว่ายังไม่ตื่นไม่ได้ เพราะบ๊วยเขาบอกแม่ว่ามีจะไป
 รับตอนหกโมงเช้า แต่ทำไมยังไม่ไปอีก”

“แม่ว่าไงนะคะ”

ร่างเพรียวบางทะเลิ่งพรวดลุกขึ้นราวกับติดสปริง ดวงตาคู่สุกใส
 เบิกกว้าง ทบทวนคำพูดมารดาอย่างรวดเร็ว

“ใช่แล้ว วันนี้เธอมีนัดกับเจษภรณ์ เธอนัดเขาไว้กี่โมงกันนะ

“ตายแล้ว นัดไว้เจ็ดโมงเช้า แต่นี่มัน” มลินรีบมองไปที่นาฬิกา
 ดิจิทัลตรงข้างเตียง ตัวเลขสิบแบบอารบิกบอกเวลาชัดเจนโดยไม่ต้อง
 แปลความหมาย

มลินวิ่งไปเปิดประตูให้มารดาแล้วบอกเสียงตื่น “แม่คะ มีมีนัด
 จริงๆ ด้วย มีมีไปเลยคะ พี่บ๊วยอยู่ในสายหรือคะ มีนัดพี่บ๊วยไว้จะไป
 รับตอนหกโมงเช้า”

“มีคุยกับบ๊วยเขาเองดีกว่า” คนเป็นแม่บอกพร้อมถอนใจยาว
 เด่าเรื่องได้ไม่ยากกว่าตื่นสายจนลืมนัด

มีอบางรับโทรศัพท์มาแทบหุ้กรอกเสียงตื่นๆ ลงไป “พี่บ๊วยรอ
 อีกครู่ นะคะ มีจะไปเดี๋ยวนี้เลย”

“ไม่ต้องมาแล้วจ๊ะ”

“ทำไมล่ะคะ”

“พี่ท้องเสียไปด้วยไม่ได้ แต่พี่ไลน์บอกตั้งแต่ตีห้าครึ่งแล้วนะ พี่หลับไปแล้วตื่นมาอีกทีก็ไม่เห็นมีอ่านไลน์ เลยลองโทร.หา แต่ก็ไม่รับเลยโทร.ไปหาคุณแม่ คิดไม่ถึงจะได้ยินคุณแม่บอกว่ามียังไม่ตื่น แล้วจะทำยังไง ไหนว่านัดคุณแจษกรณไว้เจ็ดโมงไงล่ะ”

“มีเปลี้ยมาก หลับเป็นตายเลยคะพี่บัว” มิลินบอกเสียงแผ่ว “พี่บัวท้องเสียหรือคะ แล้วเป็นไงบ้างคะ” มิลินอดถามด้วยความเป็นห่วงไม่ได้

“พี่ปวดท้องอยู่ แต่ว่ากินผงคาร์บอนไปแล้วเดี๋ยวก็คงดีขึ้น ว่าแต่มีเถอะ นัดคุณแจษกรณไว้ปานนี้เขาไม่รอแย้แล้วหรือไง”

มิลินกัดริมฝีปากแน่น “มีไม่แน่ใจเหมือนกันคะ เขาอาจไม่รอแล้วก็ได้”

“มีลองโทร.หาเขาดูสิ”

“มีไม่มีเบอร์เขาคะ” มิลินบอกเสียงเครียด รู้แบบนี้หน้าจะขอเบอร์ติดต่อเขาไว้ก็ดี “พี่บัวคะ แค่นี้ก่อนนะคะ ขอมีคิดก่อนว่าจะทำไงดี” มิลินบอกแล้ววางสายไปทันที สีหน้ายุ่งยากของลูกสาวที่แสดงออกมาไม่พ้นสายตาของคนเป็นแม่ที่มองอยู่

มิลินทำหน้าที่แทน “มีนัดเพื่อนไว้คะ เขาบอกว่าจะพาไปดูฤกษ์ย้ายบ้านใหม่กับพระอาจารย์ ไม่รู้ว่าปานนี้เขารออยู่หรือเปล่า”

“โทร.ไปถามเขาสิจ๊ะ”

มิลินส่ายหน้า “มีไม่มีเบอร์เขาคะ” มิลินตอบแล้วรีบเดินไปดูโทรศัพท์ที่ตั้งปลุกไว้ มีอบางหยิบมันขึ้นมาดูก็พบว่าแบตเตอรี่หมดหน้าจอดำสนิท เป็นแบบนี้เอง มิลินรีบจัดการชาร์จแบตเตอรี่โทรศัพท์ แล้วหันมาบอกมารดา

“แม่คะ มีอาบน้ำก่อนนะคะ มีจะลองไปดูเขาก่อน” มิลินไม่รอให้มารดาถามต่อ ตอนนี้อยากมากแล้ว ไม่รู้ว่าแจษกรณจะยังคงรออยู่ไหม มิลินรีบวิ่งเข้าไปอาบน้ำจัดการตัวเองอย่างว่องไว แล้วออกมาแต่งหน้า

เร็วๆ รวบรวมขึ้นเป็นทางม้าแล้วหยิบโทรศัพท์ กระเป๋าสะพายออกไป
ทันที ขณะที่คนเป็นแมชชีนชาแล้วกับนิสัยเป็นๆ ของลูกสาว จึงได้แต่
ยืนมองส่งอย่างเป็นห่วงระคนระอาใจ

มิลินขึ้นรถได้ก็รีบขับรถไปยังคอนโดฯ ที่นัดเอาไว้ทันที สองจิต
สองใจว่าเขาอาจโกรธจนไม่รอแล้วก็ได้ เธออาจจะมาแก้ แต่อย่างน้อย
ก็ต้องลงไปดูก่อน ใช้เวลาราวครึ่งชั่วโมงก็ขับมาถึงคอนโดฯ หูของเขา
ที่ตอนนีกลายเป็นห้องพักของเธอแล้วเพราะซื้อขายเสร็จเรียบร้อยแล้ว
เข้าอยู่

มิลินจอดรถในชั้นจอดรถแล้วก็เดินมายังลิบบบี้ มองหาคนที่
อาจจะรออยู่ แต่มองซ้ายมองขวาก็ไม่เห็นแม่เงา มิลินเดินดูรอบๆ
จนทั่วก่อนจะระบายลมหายใจ นี่มันลิบบบี้ครึ่งแล้วใครจะรอกันละ
มีแต่คนบ้าเท่านั้นที่รอ

เขาจะมองว่าเธอเป็นคนอย่างไรกันนะ แต่ช่วยไม่ได้ เธอไม่ได้
ตั้งใจผิดนัด แต่ทำงานพลีจนหลับสนิท คิดแล้วก็รู้สึกผิดอยากจะ
เอ่ยขอโทษเขา แต่ก็ไม่รู้จะติดต่อได้อย่างไร

ร่างเพริ้วบางหมุนตัวจะกลับไปที่รถ แต่เสียงทุ้มทุ้มดังขึ้น
จากด้านหลัง

“มีครับ”

“คุณ นี่คุณยังรอฉันอยู่หรือคะ ฉันขอโทษนะคะที่มาช้า” มิลินตอบ
พลางมองคนที่เธอคิดว่าบ้าที่สุดที่รอเธอถึงสามชั่วโมงเต็มๆ

“มาก็ดีแล้วครับ ดีกว่าไม่มา เราจะไปกันหรือยัง”

มิลินมองหน้าเขา ไม่มีแววบึ้งตึงให้เห็นบนใบหน้าหล่อเหลา
ยิ่งทำให้เธอรู้สึกผิดมากขึ้นไปอีก ทำไมเขาไม่ต่อว่าเธอสักหน่อยนะ
จะได้ทำให้รู้สึกดีขึ้น มิลินคิดนั้นคิดนี้จนหัวสมองยุ่งเหยิงกระทั่งตามเขา
มาถึงรถ

“ไปรถคันเดียวกับผมเลยแล้วกันนะครับ”

“ค่ะ” มิลินสะดุ้ง เพราะแม้แต่คิดหาเหตุผลที่เขามาทำอะไรสักคำจนเปลือยตอบรับเขาไป อยากจะกัดลิ้นเปลี่ยนคำพูดเสียเหลือเกิน “ฉันเอารถมา ขับรถไปคนละคันก็ได้ค่ะ”

“แต่ว่าเมื่อก็มีตกลงแล้ว ตกลงจะเอาไงแน่ครับ” คนหล่อโคลงคิระชะมอง

“ฉันว่าขับรถไปคนละคันดีกว่าค่ะ”

“มีเคยไปทางลัดสายอีสานไหมครับ เพราะว่ามันนี่เราสายมากแล้ว ผมต้องไปทางลัด เราแยกกันขับก็ได้ มีไปเจอกับผมที่ตัวเมืองชัยภูมิเลยก็ได้”

เขาบอกรายละเอียดจุดนัดพบมาให้เรียบร้อย แต่ว่าคนที่เพิ่งกลับมาเมืองไทยได้ไม่นานได้แต่ยื่นหน้าอ้อ ยอมรับว่าที่เขาพูดมาไม่แน่ใจเลยว่าจะขับตามไปถูกโดยไม่หลง อีกอย่างเธอไม่ได้ขับรถไปสายอีสานบ่อยๆ ก็ชักจะไม่มั่นใจ

มิลินหัวเราะแห้งๆ “ฉันไม่แน่ใจว่าจะไปถึงพร้อมคุณ ฉันไม่ชำนาญเส้นทาง”

“จ้ะเอาไงดีล่ะครับ” คนหล่อถามกลับง่ายๆ

รอยยิ้มมอบอุ่นเหมือนไม่มีเรื่องขุ่นเคืองใดๆ ของเขายิ่งทำให้คนมาสายรู้สึกว่าการกำลังทำตัวมีปัญญา มิลินกัตรีมฝีปากตัดตลिनใจอยู่ครู่ก่อนตอบ “ฉันไปรถคันเดียวกับคุณดีกว่าค่ะ”

“แน่ใจนะครับ”

“แน่ใจค่ะ ฉันไม่ชำนาญเส้นทาง กลัวว่าจะหลงแล้วยังสายออกเวลานี้ถ้ายังไปหลงอีกคงถึงค่าแน่” มิลินบอกอย่างจำนน ทำอะไรไม่ได้แล้ว ตั้งใจว่าจะพาสลิสไปด้วย แต่อีกฝ่ายก็ท้องเสียขึ้นมา เลยกลายเป็นว่าต้องไปกับเขาสองต่อสอง มิลินไม่ได้กลัวเขา แต่ทำไมไม่อยากอยู่ใกล้ ทำไมถึงรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเองเวลาอยู่กับเขา หรือว่าเธอ

จะคิดมากไปเองจากเรื่องคืนนั้น

มิลินเดินไปจะเปิดประตู แต่วาร์สูงของเจษภรณ์เดินไปเปิดรอไว้ให้ พร้อมกับยิ้มบางๆ “เชิญครับ”

มิลินมองอยู่ราวกับซึ้งใจ ก่อนจะขึ้นไปนั่งบนเลนดีโรเวอร์คันเทของเขา “ขอบคุณนะคะ”

เจษภรณ์ตอบรับด้วยรอยยิ้มแล้วบิดประตูรถ เขาเดินอ้อมหน้ารถไปยังฝั่งหน้าคนขับ เปิดประตูขึ้นไปประจำที่หลังพวงมาลัย เลนดีโรเวอร์สมรรถนะเยี่ยมขับออกไปอย่างนุ่มนวลก่อนจะเปลี่ยนเป็นทะยานเร็วเมื่อพ้นเขตกรุงเทพฯ

“เรื่องโอนกรรมสิทธิ์เรียบร้อยดีแล้วใช่ไหมครับ”

มิลินกำลังนั่งใจลอยอยู่เพราะงงว่าทำไมถึงกลายเป็นแบบนี้ ไม่ใช่สิ่งที่เขาคิดไว้เลย ต้องอยู่กับเขาตามลำพังอีกแล้ว คราวนี้มีห่าข้าวโม่อย่างต่ำ

“ว่ายังไงนะคะ”

“ผมถามเรื่องโอนกรรมสิทธิ์ห้องนะคะครับ พี่คินบอกมีแล้วหรือยังครับ ว่าเรียบร้อยดีแล้ว”

“พี่คินบอกแล้วค่ะ ทุกอย่างเรียบร้อยดี” เธอตอบ พลางได้กลิ่นน้ำหอมอ่อนๆ ของเขามาปะทะจมูก กลิ่นนี้เธอชอบ เคยซื้อให้คนที่รักใช้ ไม่คิดว่าเขาจะชอบเหมือนกัน และมันเป็นสัญญาณว่าเขากับเธออยู่ใกล้กันมาก

“เมื่อวันเซ็นสัญญาผมขอโทษแทนธัชชด้วยที่ไปช้า ผมใช้เขาทำงานอื่นด้วยเลยทำให้ไปไม่ทัน วันนั้นพี่คินหงุดหงิดใหญ่เลย กว่าผมจะเคลียร์ได้เล่นเอาเกือบแย่ มีอยู่ด้วยหรือเปล่าครับ”

“ฉันกลับออกไปก่อนค่ะ พี่คินหงุดหงิดเพราะไม่ชอบรอใคร ชอบดุเสียงดัง แต่ว่ากับฉันพี่คินไม่เคยดุเลยนะคะ”

“พี่คินคงเอ็นดูมีมาก”

มิลินเหลือบตามองเขา ทำไมเขาใช้คำว่าเอ็นดูแทนคำอื่นๆ ที่คนเป็นแฟนควรจะใช้ อย่างเช่น พี่คนรักเธอมาก พี่คนหลงเธอมากอะไรี๊

แต่ช่างเถอะ เธอไม่อยากคิดมากจึงเปลี่ยนเรื่องคุย “คุณแจเซอร์ฉันนานไหมคะ ฉันต้องขอโทษจริงๆ ที่มาช้า เมื่อคืนฉันกลับถึงบ้านดึก แคมโทรศัพท์ที่ตั้งปลุกไว้ก็เบตหมด เลยตื่นสายค่ะ”

“งานยุ่งมากหรือครับ”

“ใช่ค่ะ ต้องรีบคิดแบบเสื้อผ้าที่จะวางขาย”

แจเซอร์หยุดโดยไม่ได้หันไปมองหน้าคนฟัง สายตาของเขามองท้องถนนเบื้องหน้าอย่างคนที่ตั้งใจขับรถ “ผมก็เคยทำงานหามรุ่งหามค่ำพอหัวถึงหมอนก็หลับเป็นตายเหมือนกัน ว่าแต่งงานดีไซเนอร์ทำอะไรบ้างครับ ทำไมต้องทำงานหนักจนไม่ได้หลับไม่ได้นอน” เขาชวนคุยทำให้มิลินที่กำลังเกร็งๆ คุยกับเขาได้อย่างสบายใจ แล้วเปลี่ยนสรรพนามแทนตัวเองกับเขาได้อย่างสนิทใจขึ้น

“งานดีไซเนอร์ก็ต้องคิดแบบ วาดแบบ แล้วคุยกับช่างตัด แต่ที่ยุ่งสุดๆ คือตอนนี้มีจะเปิดบริษัท เลยต้องคิดรายละเอียดงานเยอะมากค่ะ ขนาดแค่บริษัทเล็กๆ นะคะ”

“คนเราก็ต้องเริ่มจากจุดเล็กๆ กันทั้งนั้น ผมชื่นชมคนที่ยืนด้วยขาของตัวเอง ใช้สมองกับสองมือสร้างความฝัน” แจเซอร์บอกพร้อมรอยยิ้ม คราวนี้เขาหันมามองทำให้มิลินผลอสบตาด้วย

“คุณแจเซอร์ ดูทางด้วยค่ะ” มิลินร้องอุทานออกมา เพราะเขามัวแต่มองหน้าเธอ

แจเซอร์หันไปควบคุมพวงมาลัยรถได้ทันท่วงที

“มีตกใจหรือเปล่าครับ”

“นิดหน่อยค่ะ”

“ถ้าตกใจก็จับมือผมไว้ได้ นะครับ”

“มุกนี้ไม่ผ่านค่ะ หามุกใหม่ นะคะ”

“ผมล้อเล่น มีเป็นน้องคนสนิทของพี่คิน ผมจะกล้ายุ่งได้ยังไง
ล่ะครับ วันนี้ที่มาบอกพี่คินหรือยังครับ”

เขาเลียงใช้คำว่าแฟนอีกแล้ว มิลินมองเขาอย่างใช้ความคิด

“บอกแล้วสิคะ โฉนบอกไว้ตั้งแต่เมื่อวานแล้ว พี่คินไว้ใจให้มี
มากับคุณแจชได้”

เรื่องนี้เธอโกหกเขา เธอไม่ได้รายงานหน้าที่รททุกเรื่องหรือโกหก
อีกแล้ว นับวันยิ่งโกหกเก่งขึ้นนะมิลิน

“เป็นเกียรติของผมที่ได้ดูแลมีแทนพี่คิน ถ้าพี่คินไม่ว่าง ผมยินดี
รับทำหน้าที่ดูแลแทน”

“มีดูแลตัวเองได้หรือเปล่าคะ” มิลินหันไปเลิกคิวถาม

“ผมพูดเล่น อย่าคิดจริงจังสิครับ คนสวยๆ ใครๆ ก็อยากดูแล”

“คุณแจชคงมีคนที่ดูแลเยอะสินะคะ”

“ผมไม่มีใครให้ดูแล ตอนนี้ดูแลแค่ตัวเองอย่างเดียว แต่ชักอยาก
ดูแลใครสักคนเหมือนกัน”

“งั้นก็รับหาลิคะ”

“ผมกำลังหาอยู่ครับ” เขาบอกพร้อมส่งดวงตาวาวๆ จนมิลิน
ที่หันไปมองพอดีต้องรีบเบือนสายตาทหนี

“อืม คุณแจชคะ อีกนานไหมกว่าจะถึง”

แจชครั้นลอบมองคนที่มาทำทางประหม่าอย่างเห็นได้ชัดก็อมยิ้ม
“ผมว่าสามโมงเย็นคงถึง”

มิลินพยักหน้ารับ แอบใจเต้นแรงตอนลอบมองเขา ท่อนแขนกำยำ
ที่อยู่ภายใต้เสื้อเซ็กซี่ขาวลายตารางแบบล้าลองดูเป็นมัดกล้ามเนื้อ เขามี
เช็ทส์แอบพืลสูงมาก ไม่ว่าจะดวงตา ทำทาง และคำพูด

ริมฝีปากอímแม่มเข้าหากันแน่น เธอไม่กล้าชวนคุยต่อ ได้แต่
คิดเรื่องของเขาอยู่ในหัว เธอเริ่มอยากรู้ว่าเขาคือใคร ทำงานอะไร เธอ
ไม่เคยสนใจเรื่องของเขามาก่อน จนกระทั่งตอนนี้

มีลिनคิดอะไรไปเพลินๆ จนเสียงห้องร้องดังขึ้น ตั้งแต่เมื่อเย็นวาน จนถึงตอนนี้ไม่มีอาหารตกถึงห้องเลย ภายในห้องโดยสารเงียบสงัด เสียงครีตคราดจากกระเพาะอาหารดังทำลายความเงียบจนทำให้มีลिनหน้าชา

“เราแวะปั๊มข้างหน้าดีไหม ผมจะเติมน้ำมัน”

มีลिनหน้าแดงด้วยความขัดเขิน เขาคงกลัวว่าเธอเป็นลมตายในรถแล้วต้องลำบากเขาหรือเปล่านั้น “ดีค่ะ มีขอลงไปซื้อของกินหน่อยนะค่ะ” เธอบอกเขาอย่างกล้าหาญ แมนๆ ไปเลยละกัน

แล้วนึกขึ้นได้ว่าควรถามเขาตามมารยาทเสียหน่อย “คุณเจขออยากกินอะไรไหมคะ มีจะซื้อมาเพื่อ”

“ผมไม่หิว หรือว่ามีอยากแวะกินอาหารก่อนไหม”

มีลिनยิ้มไม่ออก บอกไม่ถูก เขาจะดูถูกเธอไหมนะว่าไม่รักษาอาการเลย ห้องร้องเสียงดังจนเขาต้องแวะหาข้าวให้ แต่มันก็ช่วยไม่ได้ “มีดีมีกาแฟแก้วเดียวก็พอแล้วค่ะ ไม่ต้องเสียเวลาแวะกินข้าวหรอกค่ะ”

“แน่ใจนะครับว่าจะทนไหว”

“แน่ใจค่ะ มีอยากไปให้ถึงไว้ๆ”

“งั้นก็ตามใจครับ” ตอนที่เขาบอก รถแลนด์โรเวอร์ก็เลี้ยวเข้าปั๊มพอดี พอเขาเติมน้ำมันเสร็จก็ไปจอดที่หน้าร้านกาแฟที่มีโลโก้เป็นรูปนก

มีลिनก้าวลงจากรถเดินลงไปร้านอย่างไม่รอช้า เธอเปลี่ยนความตั้งใจจากเดิมจะเพียงดื่มกาแฟเป็นซื้อขนมปังสักชิ้นกินกับกาแฟ แล้วรีบจัดการในร้านให้จบ ร่างเปรี้ยวบางในชุดเสื้อยืดกางเกงยีนส์ สกินนี่ ผมรวบหางม้าส่งให้ดูเหมือนเด็กมัธยมปลาย จนเรียกสายตาหนุ่มๆ แถวนั้นให้มองตามเดินก้าวเร็วๆ เข้าร้าน มีลिनไม่ได้สนใจสายตาคนเหล่านั้น พอเข้าไปถึงก็ตรงไปส่องที่ตู้เบเกอรี่ก่อนเป็นอย่างแรก

มีลिनมัวแต่เล็งเค้กในตู้ ไม่รู้ตัวสักนิดว่ามีใครเดินตามหลังมา

ตั้งแต่เธอก้าวลงจากรถก็เห็นว่า มีสายตาทาหนุ่มๆ หลายคู่มองเธอ

“มีครับ ให้ผมซื้อให้ดีกว่า มีเบาะรองที่โต๊ะ จะล้นเคັกับเครื่องดื่มอะไรครับ”

“คะ คุณแจช ตามมาทำไมคะ”

“ผมอยากดื่มกาแฟสักแก้ว”

มิลินมุ่นหัวคิ้วเข้าหากัน เมื่อกี้ถามก็บอกว่าไม่อยากกินไม่ใช่หรือไง “งั้นมีเอาเอสเปรสโซเย็นกับเค้กส้มนะคะ”

แจชกรณพยักหน้าแล้วเดินไปซื้อกาแฟกับเค้กให้ เมื่อจ่ายเงินเสร็จแล้วก็ไปนั่งรอที่โต๊ะเดียวกับมิลิน เขานั่งฟังตรงข้าม ให้ความรู้สึกเหมือนคนเป็นแฟนมาเที่ยวด้วยกัน มิลินเองก็คิดไม่ต่างจากคนที่เพิ่งนั่งดวงตาสีรันทึ่มอมเมาเธอก็อีกแล้ว คนรู้สึกประหม่าเลยแก้เงินด้วยการหยิบโทรศัพท์ที่ชาร์จกับพาวเวอร์แบงก์ไว้ออกมาไถหน้าจอเล่น

เป็นสภาพที่เธอไม่ชอบเลย ตามองหน้าจอแต่ใจเต้นแรงทำอะไรไม่ถูกเพราะถูกมอง จะลุกหนีก็ทำไม่ได้ มิลินเลยยกโทรศัพท์ขึ้นถ่ายรูปตัวเองแก้ปัญหามือเรียวบางยกโทรศัพท์ขึ้นมาแล้วยิ้มให้กล้อง เป็นจังหวะเดียวกับที่แจชกรณลุกขึ้นไปปรับกาแฟที่เคาน์เตอร์แล้วกำลังจะเดินกลับมาที่โต๊ะพอดี

มิลินถ่ายเสร็จตอนที่แจชกรณวางแก้วกาแฟไว้ตรงหน้า

“ขอบคุณนะคะ” มิลินบอกแล้วเก็บโทรศัพท์ลง เธอใช้เวลาอีกสักสองสามคำก็วางซ้อน “เราไปกันเถอะคะ จะได้ไปถึงไม่เย็นมากนัก” มิลินหยิบกระดาษทิชชูจากกระเป๋าขึ้นมาเช็ดมุมปาก

ตอนที่มิลินเช็ดริมฝีปาก แจชกรณก็เสหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเล่นเพื่อไม่ให้คนอื่นเขิน เขาแอบถ่ายรูปคนสวยไว้สองสามภาพ มุมปากหยักลึกกดเป็นรอยยิ้มแล้วกดล็อกหน้าจอรอโทรศัพท์ลงกับโต๊ะ

มิลินสบตากับเขาพอดี แต่ว่าต้องตกใจเมื่อจู่ๆ มือหนาของแจชกรณก็เอื้อมมาตรงปาก “ตรงนี่ยังเลอะอยู่ครับ”

นิ้วมือของเขาลากผ่านแก้มไปอย่างแผ่วเบา มิลินไม่รู้ว่าเขาตั้งใจ
ทำแบบนี้หรือไม่ มองนิ้วมือเขาที่เลอะคิ้วจากปากเธอ มือบางเลย
ส่งทิวชิวไปให้

เจษภรณ์รับไว้ “ขอบคุณครับ”

“ไปกันหรือยังคะ” เสียงมิลินถามอย่างประหม่า

เจษภรณ์พยักหน้าให้มิลินเดินนำไปก่อน พอไปถึงรถเขาก็เปิด
ประตูให้คนตัวเล็กขึ้นไปนั่ง เมื่อเจษภรณ์ขึ้นมานั่งข้างๆ อีกทีเขาก็ไม่พูด
อะไรแล้วตั้งหน้าตั้งตาขับรถ มิลินรู้สึกอึดอัดเพราะไม่รู้จะทำอะไร เลย
หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเปิดเฟซบุ๊กแล้วกดโพสต์รูปตัวเองลงพร้อมกับ
แคปชั่น

‘หนทางอีกไกลแต่ใจฉันมีเธอ’

มิลินโพสต์แบบนี้เพราะรู้สึกว่าการเปิดบริษัทนั้นเหนื่อยยากเลือด
มีอีกหลายเรื่องที่ต้องทำ แต่มันเป็นสิ่งที่เธอรัก ก็บอกตัวเองว่าต้องไหว
มิลินยิ้มให้กับความคิดของตัวเองแล้วกดโพสต์โดยไม่ทันสังเกตว่า
ในรูปนั้นมีรูปร่างใครอีกคนติดมาด้วย

เธอมองทางไปเรื่อยๆ จนหนังตาค่อยๆ หนักอึ้งกระทั่งปิดลง

มิลินปรือตาขึ้นมาอีกที่ตอนที่เจษภรณ์จ้องเธออยู่ คนเผลอหลับ
สะดุ้งด้วยความตกใจ ทำไมเขาอยู่ใกล้เธอจัง

“คุณเจษ”

“ผมกำลังจะปลุกมีพอดี” เขานั่งรอให้เธอตื่นมาเกือบครึ่งชั่วโมง
เวลาที่มิลินหลับข้างน่านรัก จนอยากจะลั๊กหลับ แต่คิดว่านี่มันบทรถ
และอยู่ในพื้นที่วัดก็ทำให้เขาต้องเตือนสติตัวเองว่ายวบหนอ พองหนอ

ดวงตาคู่สุกใสมองเขาอย่างระแวง เมื่อไม่เห็นพิรุณอะไรก็กวาด
มองไปมารอบตัว เห็นว่ารถจอดสนิทที่ไหนสักที่

“ถึงไหนแล้วคะ”

“ถึงวัดแล้วครับ”

นี่เธอหลับยาวจนมาถึงชัยภูมิเลยเธอเนี่ย อายจนไม่รู้ว่าจะเอาหน้าไปวางที่ไหนนอกจากวางที่เดิมนั่นแหละ

“ถึงนานหรือยังคะ” มิลินถามออกไป เพราะตื่นมาก็เห็นเขานั่งมองอยู่ ไม่รู้ว่าเขานั่งมองนานแค่ไหนแล้ว ทำไมเขาไม่ปลุกก็ไม่รู้

“เมื่อกี้ี่เอง” เขาโกหกเพราะไม่อยากให้เธออายุไปมากกว่านี้ “ผมจอตรดแล้วหันมาเรียกมี”

มิลินพยักหน้า เขาจึงพูดต่อ “เราลงไปกันเถอะครับ เดี่ยวจะเย็นมากกว่านี้”

“คะ” มิลินรับคำแล้วเปิดประตูลงไป

วัดแห่งนี้ไม่กว้างขวางนัก เป็นวัดเล็กๆ มีพระอุโบสถ และมีศาลาไม้ยกสูง มีต้นไม้ใหญ่ปลูกอยู่รายรอบ ทำให้วัดมองดูร่มรื่นสบายตามาก มิลินก้มมองเวลาก็เห็นว่าสามโมงเย็นพอดี

เจษภรณ์กดลิ้อกรดแล้วก็พยักหน้าให้มิลินเดินตามเขาไปที่กุฏิ ด้านในซึ่งตั้งอยู่ข้างๆ ศาลาไม้ พอไปถึงก็มีเด็กวัดยืนรออยู่แล้ว

“สวัสดิ์ครับพี่เจษ” เด็กวัดเป็นเด็กหนุ่มอายุราวสิบห้าปี ยกมือไหว้อย่างคุ้นเคย

เจษภรณ์ยิ้ม ยื่นมือไปขี้หัวเด็กหนุ่มอย่างเป็นกันเอง สร้างความแปลกใจให้กับสาวสวยที่มาด้วย “เป็นไงบ้างล่ะเรา สบายดีไหม”

“สบายดีครับพี่เจษ พี่เจษหายไปนานเลยนะครับ”

“งานยุ่งๆ นะ”

“ครับ หลวงพี่ก็บอกแบบนั้น พี่เจษมีงานเยอะ” เด็กหนุ่มตอบอย่างสุภาพ

“หลวงพี่ล่ะ”

“หลวงพี่อยู่ด้านใน รอพี่เจษอยู่ครับ”

เจษภรณ์ยิ้ม “อ้อ นี่เอาเงินไว้กินขนม”

เด็กชายมองเงินแล้วส่ายหน้าหัวือ “ผมไม่รับได้ไหมครับ พี่เจษ ให้ทุนการศึกษาผมและน้องๆ ที่นี้เยอะแล้ว ผมไม่อยากจะรับเงินของพี่เจษ อีกครับ” เด็กน้อยบอกเสียงซื่อ

เจษภรณ์โคลงศีรษะ “งั้นไปเผื่อให้พี่ แล้วถือว่าเป็นค่าจ้าง ตกลงไหม”

เด็กน้อยทำหน้าคิด ก่อนจะพยักหน้าตกลง เจษภรณ์ยื่นธนบัตร สีเทาให้หนึ่งใบ เด็กน้อยจึงเดินเร็วๆ ไปที่รถคันหรู แต่ไม่ใช่แค่นั่งเฉาอย่างที่เจษภรณ์คิด แต่เด็กน้อยวิ่งไปหยิบผ้าที่อยู่ใต้ศาลามาเช็ดดู ทำความสะอาดให้ด้วย

“เด็กคนนี้น่ารัก นิสัยดีจังเลยนะคะ” มิลินอดจะพูดขึ้นไม่ได้

“บอยเขาเป็นเด็กกำพร้า อายุได้เจ็ดขวบพ่อแม่ก็ตายหมด หลวงพี่ท่านสงสารเลยอุปการะไว้ แต่ผมคิดว่าหลวงพี่เป็นพระจะนำเงิน ที่ไหนมาอุปการะ ผมเลยรับไว้แทน”

คำพูดเรียบง่ายของเขาทำให้มิลินที่ “เมื่อก็บอยบอกว่ามีน้องๆ ของเขาด้วย คงไม่ใช่แค่บอยคนเดียวใช่ไหมคะ”

“ก็มีเด็กในหมู่บ้านที่ฐานะยากจนผมก็ช่วย แต่ว่าไม่ได้ช่วยทุกคนนะ ผมต้องสกรีนก่อนว่าเขามีปัญหาจริงๆ”

มิลินพยักหน้าช้าๆ เธอไม่คิดว่าเขาจะมีมุมมองแบบนี้ เห็นชอบทำหน้าที่ขริบไม่รู้ว่าคิดอะไรอยู่ในใจ บางทีคนเราดูแต่ภายนอก ไม่ได้จริงๆ แต่เรื่องที่เขาเอาเปรียบเธอในคืนนั้นก็ทำให้ยังอดเคืองไม่หาย

“เราขึ้นไปหาหลวงพี่กันเถอะ ท่านคงกำลังรออยู่”

เจษภรณ์เดินนำโดยมีมิลินเดินตามหลัง กุฏิแห่งนี้สร้างด้วยไม้ สภาพกลางเก่ากลางใหม่ แต่สะอาดสะอ้าน เป็นพื้นที่สูงมีห้องติดกัน อีกหลายห้อง แต่ว่าห้องของหลวงพี่นั้นอยู่ห้องแรก

หลวงพี่เปิดประตูรอไว้อยู่แล้ว เจษภรณ์เลยเดินนำเข้าไปนั่ง ด้านใน เขานั่งก่อนพอเห็นมิลินเดินตามมาก็พยักพืดให้หนึ่งข้างๆ จากนั้น

ก็พามิลินก์มกราบหลวงพี่

“กราบนมัสการครับหลวงพี่”

“โยมเจษสบายดีนะ”

“สบายดีครับ หลวงพี่ครับนี่คุณมิลิน เธอเพิ่งซื้อคอนโดฯ ต่อจากผม เลยอยากให้หลวงพี่ช่วยดูฤกษ์ดีย้ายเข้าคอนโดฯ ให้หน่อยครับว่าเมื่อไรดี”

หลวงพี่มองไปที่มิลินแล้วยิ้มเมตตา “จตุวันเดือนปีเกิดมาให้อาตมา”

มิลินยังตกตะลึงอยู่ เพราะหลวงพี่เพื่อนเจษภรรยาที่นั่นยังหนุ่มมาก แถมหน้าตาแบบนี้ถ้าไม่ได้บวชเป็นพระก็สามารถเป็นนายแบบได้สบาย มิลินรู้ตัวว่ากำลังคิดอุกฤษแล้วก็รีบสะบัดศีรษะไปมา

“วันเดือนปีเกิดใช้ไหมคะหลวงพี่”

“ใช่แล้วโยม วันเดือนปีเกิด”

เจษภรรยาหันหน้าทีเอากระดาษกับปากกามาให้มิลิน พออีกฝ่ายเขียนเสร็จแล้วก็รับหน้าที่ส่งต่อให้หลวงพี่ ขณะที่มิลินนั่งรอฟังอย่างใจจดใจจ่อ

“ให้ถามมาได้หนึ่งเรื่อง โยมมิลินอยากรู้อะไรอีกนอกจากฤกษ์ย้ายเข้าคอนโดฯ”

มิลินหันมองหน้าเจษภรรยาด้วยความงุนงง เธอไม่คิดว่าจะเลือกได้เรื่องเดียว พอถูกถามกะทันหันแบบนี้เลยอีกักไป เพราะตั้งใจอยากถามหลายเรื่อง “ให้ถามได้เรื่องเดียวหรือคะ”

“ใช่ เรื่องเดียว” หลวงพี่ตอบน้ำเสียงเมตตาดังเดิม

ที่จริงมิลินอยากรู้เรื่องงาน เรื่องเนื้อคู่ด้วย แต่พอเธอออกไปมองคนข้างๆ เธอก็ไม่กล้าเอ่ยปากถามเรื่องเนื้อคู่ เพราะเขาต้องได้หัวเราะเธอแน่ ฉะนั้นก็ต้องถามเรื่องงาน

“เรื่องงานค่ะ มีขอแทนตัวเองว่ามีนะค่ะ” หลวงพี่พยักหน้า มิลิน

จึงพูดต่อ “มีกำลังจะเปิดบริษัท และตอนนี้เตรียมเอกสารขอกู้แบงก์อยู่
อยากรู้ว่า มีจะกู้ผ่านและร้านที่มีจะเปิดจะไปรอดไหมคะ”

หลวงพี่ยิ้มบางๆ ด้วยความเมตตา แล้วก็มองวันเดือนปีเกิด
พร้อมกับเปิดหนังสือเล่มใหญ่ที่วางอยู่ข้างตัว มันเป็นหนังสือที่มีสภาพ
เก่าคร่ำคร่า ต้องค่อยๆ จับกันเลยทีเดียว หลวงพี่ใช้เวลาไม่นานหลังจาก
พลิกหน้ากระดาษไปมาอยู่สองสามรอบ

“ตอบเรื่องฤกษ์ก่อนนะ โยมมิลิน ฤกษ์ดีของโยมที่จะย้ายเข้า
คอนโดฯ อาตมาดูแล้ว วันที่สิบสิงหาคมจะเป็นมหาฤกษ์ ถัดจากนั้น
ก็เป็นยี่สิบกันยายน ทั้งสองฤกษ์นี้เหมาะกับการย้ายเข้าคอนโดฯ
มากที่สุด แต่ถ้าจะเร็วกว่านี้ก็มีเดือนหน้า แต่ฤกษ์ไม่ดีเท่าสองวันแรก
ที่อาตมาบอก”

“มีอยากได้ฤกษ์ที่ดีที่สุดค่ะ”

“นั้นก็ตามที่อาตมาบอกที่แรก”

มิลินรีบคำนวณในหัวทันที วันนี้คือวันที่หนึ่งกุมภาพันธ์ เธอจะ
มีเวลาอีกราวหกเดือน มิลินรีบจดบันทึกไว้ในโทรศัพท์ทันที

“ขอบคุณหลวงพี่มากนะคะ มีจะกลับไปเลือกอีกที”

“โยมมิลินยังอยากรู้เรื่องงานอยู่ใช่ไหม”

“ใช่ค่ะ หลวงพี่ ดวงงานของมีเป็นยังไงคะ”

“ดวงชะตาของโยมแปลกอยู่”

“แปลกยังไงคะ”

“ดวงงานจะทำให้เจอเนื้อคู่”

“แปลว่า มีจะได้เจอเนื้อคู่เร็วๆ นี้หรือคะ”

หลวงพี่พยักหน้าช้าๆ “ใช่ ถือว่าโยมดวงดีทีเดียว ได้ทั้งงานและ
เนื้อคู่”

มายโซลเมตในอนาคตจะมาพร้อมงาน ทำไมเธอโชคดีแบบนี้ละ
มิลินยิ้มกริ่มแล้วเผลอมองไปที่เงากรรม เขาเองก็หันมาพอดี ทำให้

สองสายตาประสานกัน สายตาของเขาเปิดเผยบางอย่างออกมา บางอย่าง
ที่มิลินไม่เข้าใจ แต่ทำให้อายจนต้องเหมองไปทางอื่น

“เออ หลวงพี่คะ แล้วเนื้อคู่ของมีมีลักษณะรูปร่างอย่างไรหรือคะ
บอกได้ไหม” มิลินถามขึ้นๆ แล้วรอฟังคำตอบอย่างใจจดใจจ่อ เธอเห็น
พี่สาวมีแฟนก็อยากมีบ้าง

หลวงพี่ทำหน้าที่เรียบร้อยอยู่ครู่ ไม่ยอมตอบอะไร เฉพาะถ่มมูมมู
มองคนที่หลุดการควบคุม เมื่อครู่หลวงพี่ท่านบอกแล้วว่าให้ถามได้
เรื่องเดียว

“มีครับ หลวงพี่ให้ถามได้เรื่องเดียว” เฉษภรณ์เตือน

มิลินก้มหน้าอายๆ ก่อนตอบเขาเสียงเจื่อน “หลวงพี่เกริ่นเรื่อง
เนื้อคู่ มีก็เลยอยากรู้” จากนั้นก็หันไปทางหลวงพี่ที่นั่งมองนิ่งๆ “ว่าแต่
หลวงพี่ดูเรื่องคู่นี้มีอีกเรื่องได้ไหมคะ”

หลวงพี่ได้ฟังก็ยิ้มบางๆ มองวันเดือนปีเกิดของมิลินอีกครู่
ก่อนตอบด้วยเสียงมีเมตตา “เนื้อคู่ของโยมเป็นผู้ชาย ผิวขาว หน้าตาดี
ดวงของเขาจะคำจุนเกือกุลดวงของโยมมิลิน”

มิลินมูมมู ทำไม่เนื้อคู่ของเธอน่ารักแบบนี้ “หลวงพี่คะ ว่าแต่
มีจะเจอเขาเมื่อไรหรือคะ ไม่ใช่ว่ายังไม่มาเกิดนะคะ”

“เขามาแล้วละ”

“มาแล้วหรือคะ” มิลินถามพร้อมกับใจเต้นแรง “จะได้เจอกัน
เร็วๆ นี้ไหมคะ”

หลวงพี่ยิ้มเมตตา ไม่ได้ตอบคำถามนี้ ทำให้มิลินรู้สึกกว่าตัวเอง
ซ้กใช้ถามเยอะ แต่ว่าดูจากสายตาของหลวงพี่เหมือนรู้แต่ไม่ยอมพูด

“โยมมิลินลองมองคนใกล้ๆ ตัวดูสิ”

“มองคนใกล้ๆ ตัวหรือคะ” มิลินถามย่ำแล้วรู้สึกใจคอไม่ดี เธอ
หันไปมองคนข้างๆ ขณะที่เขาเหลือบมามองเธอแวบหนึ่งแล้วหันไป
ทางหลวงพี่คล้ายไม่สนใจเธอ

“เนื้อคู่ของโยมเป็นผู้ชาย ผิวขาว หน้าตาดี ดวงของเขาจะคำจูน
เกื้อกูลดวงของโยม”

มิลินทวนคำพูดของหลวงพี่ในใจแล้วกัดปากแน่น ทำไมทุกคำ
ของหลวงพี่ที่พูดมาทำให้เธอรู้สึกว่เนื้อคู่นั้นช่างอยู่ใกล้ ใกล้มาก ๆ

ไม่ใช่หรือกมั้ง มิลินทากสายตากลับมามองที่หลวงพี่ แต่เสียง
ของเจษภรณก็แทรกขึ้นก่อน

“หลวงพี่ครับ ผมว่าพูดขนาดนั้นบอกไปเลยดีกว่าไหมครับว่า
เป็นใคร”

“อาตมาไม่รู้ขนาดนั้นหรอก แค่พูดไปตามพื้นดวงของโยมมิลิน
เท่านั้น”

“เสียดายนะครับ ถ้าหลวงพี่ดูได้ถึงขั้นเห็นหน้า รู้ตัวว่าเป็นใคร
ก็คงจะดี มีเขาจะได้หายข้องใจว่าเนื้อคู่เขาเป็นใคร” เจษภรณพูดอมยิ้ม
ขณะที่หลวงพี่ส่ายหน้าเบา ๆ

“คุณเจษคะ มีไม่ได้อยากรู้ถึงขนาดนั้นสักหน่อย หลวงพี่คะ
อย่าไปฟังคุณเจษนะคะ”

“โยมมิลินอยากถามอะไรอีกไหม”

“ไม่มีแล้วค่ะ”

เจษภรณก็ม้มองเวลาแล้วหยุดเข้าหาเย่มิลิน เขาออกมาช้า
เลยทำให้มีเวลาสนทนากับหลวงพี่ไม่นาน เขาพูดคุยกับหลวงพี่อีก
ไม่กี่ประโยคก็เตรียมตัวลากลับ เพราะใกล้จะได้เวลาทำวัตรเย็นของ
หลวงพี่แล้ว เขาไม่เอากรบกวนวนเวลานานกว่านี้

“หลวงพี่ครับ ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวผมก็มีขอตัวลากลับก่อน วันนี้
มาถึงช้าเลยทำให้อยู่คุยด้วยไม่นาน วันหลังผมจะแวะมาอีก”

มิลินได้ยินก็รู้สึกว่เป็นความผิดของตัวเองที่ตื่นสายเลยทำให้
มาถึงช้า ยิ่งมองออกไปด้านนอกก็ยิ่งกังวลใจ เมฆด้านนอกก่อตัว
มืดครึ้ม ลมพัดแรงเหมือนอีกไม่นานจะมีฝนตกจะทำให้เป็นอุปสรรค

กับการเดินทาง

“แล้วนี่จะกลับกรุงเทพฯ เลยหรือ”

“ว่าจะขั้บกลับเลยครั้บหลวงพี่”

“ถ้าอย่างนั้นก็รีบกลับเถอะ ดูฟ้ามีตมมาก อีกเดี๋ยวมฝนคงจะตก รีบไปก่อนที่จะตกหนัก”

เจษภรณั้เลยพยักพเยดใ้หมัลลินกราบลา ก่อนจะพากันลงมาจาก กุฎีตรงไปที่รถ ขณะที่หมัลลินเดินนำไปหลายก้าว เขาก็ลอบหันไปถาม หลวงพี่

“หลวงพี่ครั้บ ดวงเนื่อคู่ของมีที่หลวงพี่ดู หลวงพี่ดูจากพื้นดวง จริ่งๆ หรือครั้บ” เขาเอะใจว่าหลวงพี่เหมือนไม่ได้ดูตามพื้นดวงแต่ดูจาก เหตุการณ์ตรงหน้า

หลวงพี่ยิ้มเมตตทา “อาตมาเป็นพระจะพูดมุสาใ้ได้อย่างไร”

“ผมคิดว่าหลวงพี่ดูจากที่ผมมากับมีแล้วเลยบอกว่ผมคือเนื่อคู่”

“แล้วโยมเจษคิดย้งงกับโยมมีละ ถ้าใช่ก็คือใช่ ไม่ใช่ก็คือไม่ใช่”

“หลวงพี่พูดแบบนี้จะใ้ผมพูดอะไรใ้ครั้บ นอกจาก...”

เขาเก็บคำว่ใช่ใ้ไว้ในใจ หันไปมองคนที่เขามีสัมพันธ์ลึกซึ้งซึ่งด้วย แล้วครั้บหนึ่ง พลันเกิดความรู้สึกที่อยากจะบรรยาย ความรู้สึกที่ไม่เคย นึกคิดว่จะเกิดขึ้นมาก่อน ความรู้สึกที่อยากดูแลปกป้องใครสักคนหนึ่ง ความรู้สึกที่อยากอยู่ใกล้ อยากแตะเนื่อต้องตัว อยากสัมผัส อยาก ใกล้ชิด และอื่นๆ อีกมากมายที่เขาไม่สามารถพูดออกมาใ้หมด แต่ เขารู้เพียงแค่ว่อยากทำแบบที่คิดทั้งหมดนั้นกับผู้หญิงที่ยืนคุดอย่าง เป็นกันเองกับบอย

“อาตมาไม่สามารถล่วงรู้อนาคตใ้ได้ และก็ไม่ม่ใ้ใครล่วงรู้อนาคต แค่ทำปัจจุบันใ้ดีก็พอ”

เจษภรณั้ทำหน้าครุ่นคิดอยู่ครู่ก่อนจะยิ้มออกมา หลวงพี่กำลัง บอกว่ถ้าเขาอยากใ้ในอนาคตเป็นแบบใ้ไหนก็ทำปัจจุบันใ้ดี ถ้าเขาชอบ

มิลินก์ต้องจับให้เธอมาเป็นของเขา เจษภรณ์ยิ้มให้กับความคิดนี้ แล้วรู้ว่าตัวเองต้องทำอะไรต่อจากนี้ทันที

“ขอบคุณหลวงพี่ที่แนะนำนะครับ ผมจะทำปัจจุบันให้ได้อย่างที่หลวงพี่บอก”

เจษภรณ์กราบลาอีกครั้ง การที่ได้มาพบกับหลวงพี่ในวันนี้ทำให้เขารู้สึกจิตใจเย็นสบาย ได้แ่งคิดกลับไปใช้ในชีวิต ไม่ใช่แค่เรื่องความรักแต่ในเรื่องของการทำงานด้วย

มิลินยืนคุยอยู่กับบอยตอนที่เจษภรณ์เดินมาถึง “คุยกับหลวงพี่เสร็จแล้วหรือคะ” เธอถาม เพราะเห็นว่าเขาหยุดยืนคุยกับหลวงพี่ เธอจึงไม่ได้เข้าไปรบกวน ปล่อยให้สนทนาตามลำพัง

“ใช่ครับ เตียวเรากลับกันเลย” เขาบอกมิลินแล้วหันไปยิ้มให้บอยที่ยืนอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกลด้วยท่าทางสุภาพ

“บอย ฉันกลับก่อนนะ พรณิบัติหลวงพี่ดีๆ ด้วยนะ”

“ไม่ต้องห่วงครับ ผมจะช่วยงานหลวงพี่ทุกอย่างเลยครับ”

“เกรตออกเมื่อไรอย่าลืมโทรศัพท์ไปรายงานให้ฉันรู้ด้วยนะ ถ้าสอบผ่านหมดไม่มีตกเลย ฉันจะส่งคนมารับไปเที่ยวกรุงเทพฯ”

“พี่เจษสัญญาแล้วนะครับ”

เจษภรณ์รับคำในลำคอ “ฉันไปก่อนละ”

“สวัสดิ์ครับพี่เจษ สวัสดิ์ครับแฟนพี่เจษ”

พอฟังจบมิลินได้แต่ทำปากพะงาบๆ ว่าไม่ใช่ เมื่อกี้ที่คุยกันก็ยิ้มแนะนำตัว สุดท้ายแล้วก็ไม่ได้ปฏิเสธออกไป เพราะว่าเจษภรณ์ดันตัวเธอเข้าไปนั่งในรถเสียแล้ว ส่วนตัวเขาก็เดินเร็วๆ ไปประจำที่คนขับ

“ทำไมปล่อยให้บอยเข้าใจแบบนี้ล่ะคะ”

“ยังมีอธิบายบอยก็จะยิ่งงง ปล่อยให้บอยเข้าใจแบบนี้ไปเถอะ ผมว่าตอนนี้ที่เราต้องห่วงก็คือฝนลงเม็ดมาแล้ว” มิลินมองออกไปนอกกระจกก็ต้องนินว่า ฝนลงเม็ดหนักขึ้นแล้ว และดูท่าว่าจะตก

หนักมากด้วย

เจษภรณ์พูดพร้อมกับขับรถไปด้วย “ผมเริ่มตทหนักแล้ว จะถึงกรุงเทพฯ ก็หู่่มกัน”

“ถึงตทแคไหนก็ได้คะ แต่ต้องกลับกรุงเทพฯ ให้มีสลับกันขับกับคุณเจษก็ได้หู่่มคะ” มิลินตอบ เธอมีคำตอบเดียวให้เขาคือต้องกลับกรุงเทพฯ

เจษภรณ์หันมามองหน้าคนข้างกาย เขาเห็นสีหน้าเคร่งเครียดของมิลินก็นึกสงสาร เธอคงกลัวที่จะอยู่กับเขาตามลำพัง แน่ละ คงเป็นผลมาจากเรื่องคินั่น

“ผมขับคนเดียวได้ ผมรับรองจะพามีกลับถึงกรุงเทพฯ อย่างปลอดภัย”

คำรับรองของเขาทำให้มิลินสบายใจขึ้น แต่ว่าสบายใจได้ไม่นาน มิลินก็รู้สึกเป็นกังวลขึ้นมา เมื่อฝนที่ลงเม็ดเมื่อครู่เปลี่ยนเป็นพายุฝนรุนแรง ทั้งลมและสายฝนพากันโหมกระหน่ำลงมาอย่างไม่มีที่ท่าว่าจะหยุดง่ายๆ มิลินเห็นเจษภรณ์ขับรถช้าลงเพราะทางเบี่ยงหน้าชาวโพลน

เธอช่วยเขาดูทาง แต่ก็มองไม่เห็นอะไรเลย แม้แต่ไฟจากท้ายรถคันหน้า

“คุณเจษคะ ค่อยๆ ขับหู่่มคะ มองไม่เห็นทางข้างหน้าเลย”

“ครับ” เขารับคำโดยไม่หันมามอง แล้วเพ่งมองถนนเบื้องหน้าที่มีม่านสีขาจากน้ำฝนปิดบังวิสัยทัศน์การมองเห็น ที่บัดนี้ฝนทำงานไม่ทันกับสายฝนที่ตกลงมาจนคนขับต้องระมัดระวังมากขึ้นอีกเป็นเท่าตัว

และที่ทำให้มิลินกัดปากแน่นคือมีรถชนท้ายกันอยู่ข้างหน้า เจษภรณ์เห็นแสงไฟวิบๆ จึงเปลี่ยนเลนส์แล้วค่อยๆ ขับอย่างระมัดระวังมากขึ้นอีก

“รถชนกันแบบนี้ลำบากเลยหู่่มครับ กว่าจะเคลียร์ได้ รถคันหลัง

ที่ซั้บตามมำอื้กจะมอ้งเห้้นหรือเปลำ อั้นตรายมำก”

“นั้่นลื้คะ ตกหนักมำก ขำวโพลนไปหมดเลย”

“ผมวำคองไม่หยุตตกงำยๆ เรำคองต้อ้งเปลี่ยนแผน”

คื้วเรียวสวยเลยเล็กขั้นเป็นเชิงสงลั้ย “ย้งไ้งคะ”

“เรำหำโรงเรำมที่นั้ค้ำงลั้กคั้นดีไ้หมครับ แล้วพรงั้นนี้ขั้เรำค่อย
ซั้บกลับแต่ขั้นนำจะดีกวั้ ฝนตกหนักแบบนั้ผมวำอั้นตราย” เขำเสนอ
ด้ว้ยค้ำมเป็นหวัง เพราะหำกจะซั้บกลับก็ไ้ แต่ต้อ้งซั้บขั้ๆ ซั้งนั้
ก็คองหำ้้ไปดื้กค้ำงทำงซั้งไม่ปลอดภัยต้อ้การเดินทำง

“มีคั้ดวำเรำค่อยๆ ซั้บไปก็ไ้ด้นั้คะ”

“คุณมีไม่หวังค้ำมปลอดภัยของตัวเองหรือครับ แต่ผมเป็นหวัง
ค้ำมปลอดภัยของคูนมี ถ้าหำกมีอุบตีเหตุเกดขั้นเรำจะมำนั้งเสี้ใจ
ที่หลั้ง”

